

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SHADOW BOUND QUEEN
COURT OF
RAVENS AND
RUIN

A black raven is perched on a golden skull, which is part of a larger golden structure resembling a crown or a decorative object. The skull is surrounded by several golden roses. The background is dark and filled with thorny vines and leaves, creating a gothic and mysterious atmosphere.

ELIZARAINÉ

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

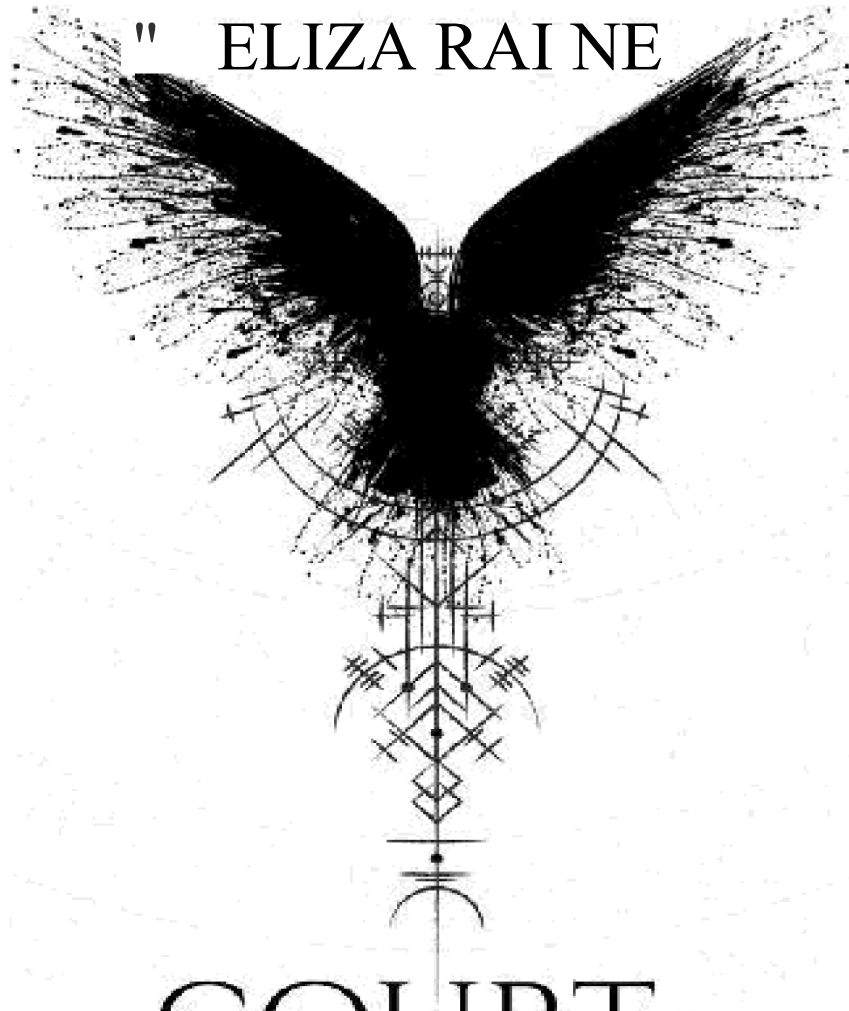
KUZGUNLAR VE KAHRAMANLAR
KAVŞAĞI
GÖLGEYE BAĞLI KRALİÇE

OceanofPDF.com

ELIZ A RAI NE

OceanofPDF.com

" ELIZA RAI NE

COURT OF RAVENS AND RUIN

THE SHADOW BOUND □ □ QUEEN

A BRIDES OF FAE AND MIST NOVEL

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Sözlük ve Telaffuz Kılavuzu Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Okuduğunuz için teşekkürler!](#)

OceanofPDF.com

Asla pes etmeyen herkes için.
Odin aşkına, sende bu var.

OceanofPDF.com

SÖZLÜK VE ANLAMLANDIRMA KILAVUZU

Mümkün olan yerlerde isimler ve yerler İskandinav dilinden esinlenilmiştir. Hepsi burada listelenmemiştir, ancak telaffuzu net olmayanları dahil etmeye çalıştım.

Dünya

Yggdrasil (EEG-dras-il) - hayat ağacı ve Beş Mahkeme dünyasının ortak adı

Vald-staff (vawld-staf) - Fae'lere büyülerini kullanma yeteneği veren asa

Rün-işaretli - beş saraydan biriyle eşleşen rün dövmeleriyle doğan, fae için vald-staff yapabilen insan

Altın veren - Altın Divan için rün işaretli Ateş

sahtecisi - Ateş Divanı için rün işaretli

Gölge-eğirici - Gölge Divanı için rünle işaretlenmiş Su-

sarıcı - Buz Divanı için rünle işaretlenmiş

Ahşap işçisi - Toprak Mahkemesi için rünle işaretlenmiş

Yggdrasil'de Kullanılan Dil

Veslingr (VEHS-ling-uhr) - Sinir bozucu bir korkak

Valhalla (val-HAL-uh)- Cennet

Thrall (thrawl) - Köle Heimskr

(HEEM-skur) - Aptal **İsimler**

Reyna (RAY-nuh)

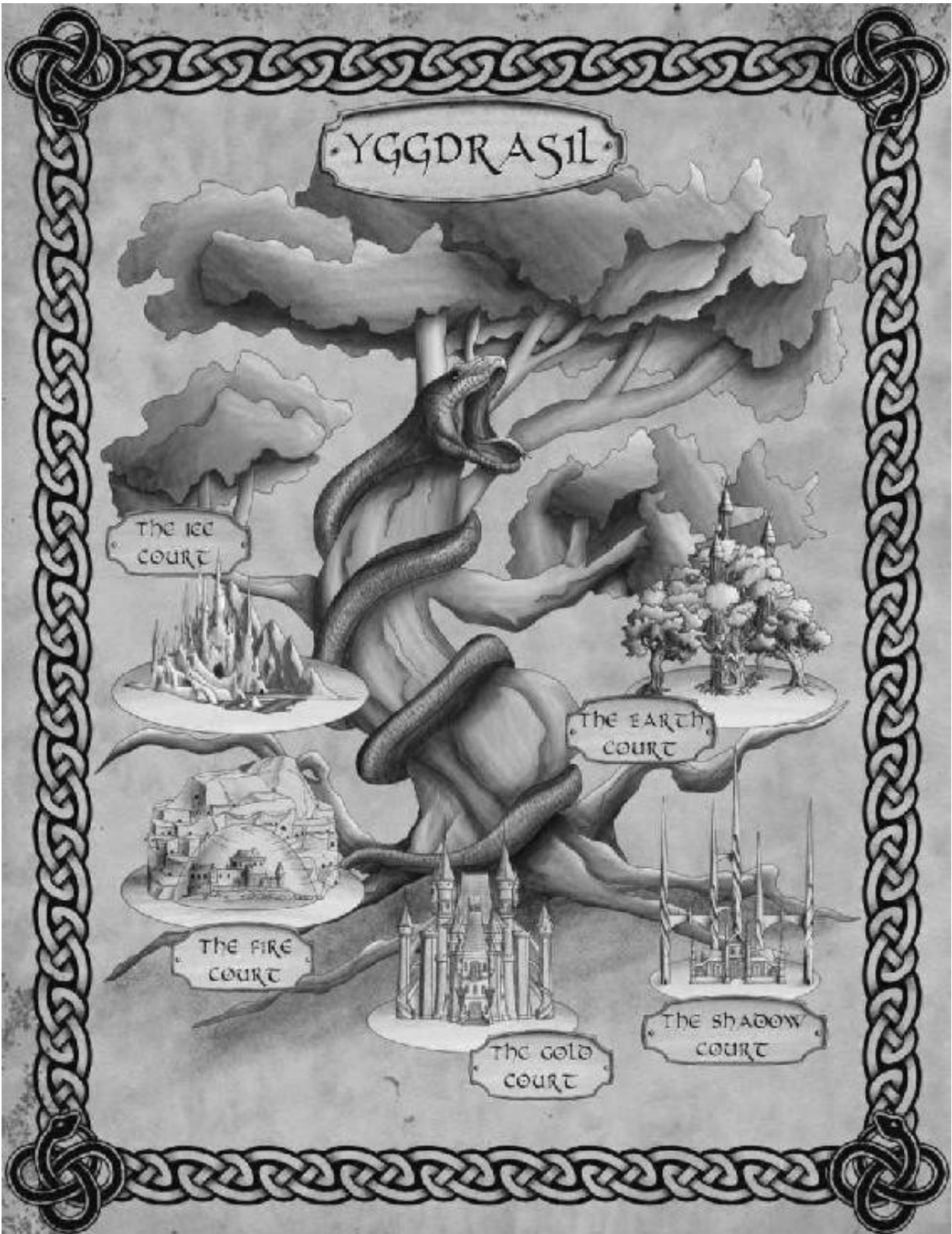
Frima (FREE-ma)

Svangrior (svan-GREE-or)

Brynja (BRIN-yah)

Rangvald (RAHNG-vald)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 1

"H "Onu buldun mu?" Önümdeki savaşçıya konsantre olurken kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Ötesindeki çığlıklar ilk çığlığını bastırdı.

Cevap. Açlıktan Ölmek Üzere Olan savaşçıya doğru tökezledi ve ne kadar vahşi olduğunu bilsem de savaşçı irkildi. Yaratığın karnının yarısı ve bir kolu yoktu; dikilerek bir araya getirilmiş vücudunun geri kalanını uyumsuz deri tonları oluşturunuyordu. Açık, aralık çenesine kan bulaşmıştı ve camsı cansız gözleri savaşçının güçlü baltasına dikilmişti.

Gölgeler asamın etrafında kısa bir süre döndükten sonra ölümsüz yaratığa doğru dönerek onu tamamen içine aldı. Doğaüstü bir çığlık yok oldu.

"Onu buldunuz mu?" Tekrarladım, sesim granit gibiydi. "Bulduğumuza inanıyorum, Prensım."

"Bu gece onun için yelken açıyoruz. Eğer biri ona elini sürerse, ölür."

BÖLÜM 2

"Y Hile yaptın." Karşımdaki iri yarı, bira kokan adam homurdanarak bu sözleri söylerken elini uzattı, kirli parmakları siyah oyun taşının üzerinde geziniyordu.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı. Tükettiği bira, bal likörü ve şaraptan dolayı kırmızı çerçeveli ve hafif cam gibiydiler.

"Hile mi? Sen acılı bir eziksin, Skegin," dedim ona, elini savuşturarak.

"Ve sen de bir ucubesin," diye cevap verdi, saçlarıma bir bakış atarak. Eskiden olsa sözleri beni korkuturdu. Şimdi daha dik oturmamı ve dudaklarımda bir sırtış oynamasını sağladı. Ellerimi kaldırdım ve uzun bakır saçlarımda arasında gezdirdim.

"Ezik olmaktansa ucube olmayı tercih ederim," diyerek ona gülümsedim.

Aslında neredeyse beni yeniyordu. Tüm pis kokusuna ve dağınık görüntüsüne rağmen, Altın Saray'a en yakın kasaba olan Yukarı Krossa'nın en iyi oyuncularından biriydi. Yine de sarhoştı. Odin'in bunu kendi avantajıma kullanacağından emindim.

Alaycılığım karşısında gözleri karardı. "O renk saçım olsaydı keserdim," diye hırladı.

Kendi saçları da Yggdrasil'deki diğer tüm insanlarla aynı tonda, karmakarışık bir kahverengiydi. Saçları benimkiler gibi olan başka bir insan görmemiştim.

"Saçım olmasaydı, kazanacağım tüm örgüleri nasıl gösterirdim?"

Cevabıma homurdandı. "Asla saç örgüsü kazanamayacaksın. Örgüleri kazanmak için savaşmalısın." Bir elini göğsüne vurdu, diğer elindeki tankarddan birayı zaten lekeli olan kürklerinin üzerine döktü. Birahane etrafımızda toplanan birkaç adam kendi göğüslerine vurarak tezahürat yaptı, sonra da kendi tankardlarından içtiler.

Dövüşebilirdim ama bunu ona söyleyecek değildim. Ayrıca, savaşarak örgü kazanmak için klanınız tarafından onurlandırılmanız gerekirdi. Benim klanım yoktu.

Saray tarafından sahiplenildim.

"Saç örgüsü kazanmanın başka yolları da var," dedim. Onu konuşturmam, dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Beni ne kadar kolay yenebileceğini fark ederse başım belaya girerdi. Bu oyuna gücümün yettiğinden çok daha fazlasını yatırımtım.

Bu kez gözleri bileğimdeki deriye kazınmış, pırıl pırıl parlayan altın rune gitti. "Sen de benim gibi bir kölesin." Sesi daha da sertleşmişti, dostça şakalar kaybolmuştu. "Bu rün seni biz insanlardan iyi yapmıyor."

Bu doğruydı. Bileğimdeki altın rün beni diğer insanlardan daha iyi yapmıyordu ama fae efendilerimiz için daha değerli kılıyordu. Yavaşça başımı salladım. "Yine de bu işte senden daha iyiyim." Kayıtsızca tahtayı işaret ettim. "Yeni bir bahse ne dersin? Senden önce ben bir örgü kazanacağım." Kocaman bir kahkaha attı ve içkisinden bir yudum aldı.

"Asla bir örgü kazanamayacaksın."

"O zaman bahsi kabul et." Yüzünde küçücük bir şüphe titreşimi belirdi. İhtiyacım olan tek şey buydu. "Hayır mı?" Öne doğru eğildim, keskin hayvan ve bira kokusunu duymazdan gelmeye çalışıyordum. "Kazanacağımdan mı korkuyorsun Skegin?"

Yüzündeki şüphe ifadesi öfkeye dönüştü ve onu istediğim yere getirdiğimi anladım. Ayağa doğru tökezlerken üzerinde oturduğu çürük sandalye geriye doğru takırdadı. "Fae'lere yardım ediyorsun! Seni bakır saçlı cadı, kendini

sarayı terk edebilir ve biz savaşçılara çizmelerinizdeki bok gibi davranabilirsiniz! Sen de en az onlar kadar kötüsün," diye tısladı.

Yüzümü düzelttim, herhangi bir duygunun ortaya çıkmasını engellemeye kararlıyım.

Yine de haklıydı, vicdanım bana bağıırıyordu. Altın Saray'ın açgözlü, zalim, acımasız fae'lerinin tüm ırkıma köle gibi davranmasına izin verdim.

Sandalyemde oturmaya devam ettim ve kayıtsızca omuz silktim. "Bu oyunu kazanamayacak kadar aptal, bahsimi kabul edemeyecek kadar da korkaksın." Cevabın ne olacağını bildiğim için nabzım hızlandı. "Dürüst olmak gerekirse, çoğu küçük çocuk senden daha akıllıdır. Botumdaki gerçek bok bile sana iyi bir meydan okuma sağlayabilir. Sen bir Veslingr misin?" Ben bu eski hakareti kullanırken öfke onun her özelliğini ele geçirmişti.

Açgözlü Fae'lerin aksine, Altın Saray'ın insanları Odin'in yüzyıllar önce saraya aşılacağı şeylere hâlâ değer veriyordu: yiğitlik, onur ve bilgi. Bir Altın Saray insanını kışkırtmanın bir yolu varsa, o da onları korkaklıkla ya da aptallıkla suçlamaktı.

Bir ayağını dışarı atarak oyun tahtasını yan masaya doğru uçurdu.

Zafer içime işledi. "O zaman hükmen mağlup sayılırsın," dedim ve hızla ayağa kalktım. Bana attığı yumruğu ancak savuşturabildim. Boyu benden neredeyse bir karış uzundu ve iyi nişan almamıştı, bu yüzden kolay bir kaçıştı.

Gürültüyle kükredi ve deri kemerinden bir şey çıkarmaya çalıştı ama kalın kürkleri beceriksizce çabalamasını engelliyordu.

Risk aldım ve sırtımı ona, arkamızdaki masada oturan bahis ustasına döndüm. Elimi uzattım.

"Kazandıklarım, lütfen."

Daha genç ve sessiz olan adam utangaç bir bakış attı. "Aferin Reyna," dedi. "Orada senin için pek iyi görünmüyordu." Ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Ona bir sırtış attım ve Skegin'den bir bağırıış daha geldiği sırada bana şingirdayan paralardan oluşan küçük bir kese uzattı. Tam zamanında döndüm ve onun

küçük bir balta çıkarmış ve kafama doğrultmuştu.

Ona küçük bir el salladım ve son bir kez gülümsedim, sonra da koştum.

Kaçmak cesurca bir şey olmayabilirdi ama Odin kadar akıllıca bir şey olduğu kesindi.

Kalkanım yoktu ve üzerimde sadece pamuklu giysiler ve atölye derisi vardı - kendimi savunacak durumda değildim. Ayrıca saraydan uğruna ayrıldığım para da yanımdaydı.

Daha fazla şamatacı içkicinin yanından geçip birahanenin kapısından çıktım ve saraya doğru altın taşlı patıkada koşmaya başlamadan önce bir saniye bile duraksamadım.

Beni takip etmeyeceğini biliyordum. Çok sarhoştı ve yakında kavga edecek başka birini bulacaktı. Bu Yggdrasil yoluydu. İçki. Kavga. Sikiş. Tekrarla.

En azından insan kasabalarında bu böyleydi. Fae'ler, içtiler, savaştılar, seviştiler. Ama kaderler, bunu farklı yaparlardı.

Ona doğru koşarken gözümü ışıltılı Altın Saray'a diktim. Fae'ler evlerini, sarayın tamamını oluşturan arazinin merkezi zirvesine inşa etmişlerdi, böylece aşağıdaki köy ve kasabaların üzerinde yükseliyordu.

Saf altından yapılmış yirmiden fazla kule, güzel, katmanlı avlulardan görkemli bir şekilde yükseliyor, yaldızlı oymalarla parlayan merdivenlerle sarılıyor ve Altın Avlu'nun geri kalanının parıldayan altın ışığını yansıtan muhteşem vitray pencerelerle süsleniyordu.

Nefes kesici olmalıydı. Benim için değil.

Bir kızın hor görebileceği en iyi hapishaneydi. Boynumda pırıl pırıl bir ilmik, içimdeki hayatı boğuyordu.

Saray kapılarındaki muhafızlar koşarak geçerken beni durdurmaya zahmet etmediler. Bakır saçlarım kim olduğumu ele veriyordu ve düzenli olarak rüşvet verdiğim için sık sık geçmeme izin veriyorlardı.

Umut içimi yakıyordu. Yeni cüzdanımdaki parayla sonunda Altın Saray'dan çıkmaya yetecek kadar param olabilirdi.

Özgürlüğümü satın almaya yetecek kadar.

Her zaman içimi kemiren şüpheler Kara'nın sesiyle zihnime üşüştü. "Reyna, Altın Saray'dan ayrılamazsın! Sen rün işaretlisin - diğer tüm saraylar seni öldürmeye çalışır!"

Ancak hayatınızı açgözlü, gaddar fae'ler tarafından aşagılanarak, kullanılarak ve dövülerek geçirdiğinizde, ölüm ihtimali kasvetinin bir kısmını kaybediyor.

Ölmek istediğimden değil, hiç değil.

Ancak Altın Saray'ın ötesindeki tehlikeler son yıllarda farklı görünmeye başlamıştı ve daha önce beni korkutup itaat ettiren ve hâlâ sorumlum Kara'yı korkutan şeyler artık aynı dehşete sahip değildi. Altın Saray bana koruma sağlıyordu elbette. Ama ne pahasına?

Gölge Mahkemesi hakkındaki hikâyeler hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu ama diğer üç mahkemeden birinde özgür olabileceğim bir yer bulabilir miydim?

Ayaklarım katmanlı bahçelere oyulmuş muazzam merdivenlerin pırıl pırıl fayansları üzerinde uçarak, bazı küçük fae saray mensuplarının ve altın atölyesinin bulunduğu kata ulaştım. Altın kuleler üzerimden gökyüzüne doğru uzanıyor, kedi gözü gibi parıldayan bir ışıltı saçıyordu. Attığım her adımda ışık huzmeleri birbirini kovalıyordu ve ben de gözlerimi parıldayan altın duvarlardan koruyarak iki kat yukarıdaki sarayın ana kapılarına kızgın bir bakış fırlattım. Pırıl pırıl salonda mümkün olduğunca dikkat çekmeden ilerlemek için yavaşladım. Gizli esir odasına doğru ilerlerken birkaç saray mensubu bana ilgisiz bakışlar fırlattı.

Yaşadığım ve çalıştığım atölyeye vardığımda muhafız bana kaşlarını çatarak baktı. Her iki yanağında da mavi savaş boyası lekeleri vardı ve kahverengi saçlarında çok sayıda örgü vardı, bu da onun yüksek saygı gören bir insan savaşçı olduğunu gösteriyordu. Yine de hâlâ bir köleydi. Bir insan köle.

"?" Havlayarak söylediği sözler beni anında sinirlendirdi.
"Kocanın evi."

Ben tepki veremedenden mızrağı karnıma saplandı. "Sen zavallısın ve bir ucubesin," diye tısladı bana. "Uhuh.

Yatakta senden daha iyiyim ama, senin Kocacığım," diye cevap verdim, karnımdaki ağrıya rağmen dik durmaya çalışarak.

Gerçek şu ki, bu alanda sahip olduğum önemsiz ve pek de zevkli olmayan deneyime dayanarak yatakta kimseden daha iyi olmam mümkün değildi. Başka bir kadının kocasıyla da asla yatmazdım. Ama o bunu bilmiyordu.

Bana doğru bir adım attı, gözlerinde kötü bir parıltı vardı. "Büyük salonda bekleniyorsunuz."

Gerçek bir korku beni ele geçirirken buz gibi soğuk boynumdan aşağı süzöldü. "Büyük salon mu?" Endişemi gizlemeyi başaramadım ve gülümsemesi genişledi.

"Evet. Lord Orm bugün seçimini yapıyor ve tahmin edin ne oldu? Siz şanslı son birkaç kişiden birisiniz."

Midem altüst oldu ve nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

Lhoris bunun olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Akıl hocam bana başımı eğmemi, dikkat çekmememi söylemişti.

Ama görünüşe göre başarısız olmuştum.

Ölümden daha kötü kaderler de vardı.
Yggdrasil.

Ama Altın Saray'ın en zalim Lord'unun bağlı cariyesi olarak sonsuza dek sürecektir bir hayat? Açlıktan ölenler tarafından parçalanıp yenmekten başka daha kötüsünü düşünemiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

I Gözlerimi kapatıp ona kadar sayarken ihtiyatlı bir şekilde uzun bir nefes aldım.

Beni seçmeyebilir. Beni seçmeyebilir.

Beş , orta halı boyunca dizilmiştik. kemerli, yıldızlı pencerelerle çerçevelenmiş büyük salonun sonundaki altın tahtlara götürür.

Halının üzerinde benimle birlikte oturan diğer dört kıza baktım. İkisi benden çok daha genç ve çok güzeldi. kadın benden çok daha yaşlı ve kesinlikle çok güzeldi. Sonuncusu benim yaşımdaydı ve tepeden tırnağa mavi savaş boyası ve kürklerle kaplıydı, açıkta kalan her derisi beyaz yara izleriyle benek benekti. Gözüme takıldı, dişlerini gösterdi ve sonra ayaklarımızın altındaki güzel dokunmuş altın halıya tükürdü.

Dudaklarım neredeyse meydan okuyan bir gülümsemeye dönüşecekti ama kendimi tam zamanında tuttum. Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve yüzü acıyla buruştu. Arkasındaki köle efendisi kırbacını şaklattı.

"Bir gün sana çılgılık attıracağım," diye tısladı.

Genç kızlardan biri inlerken dudaklarını kapalı tuttu ve endişeyle kendi köle efendisine baktı. Arkasındaki iri yarı adam ona ürkek bir sırtış attı ama kıpırdamadı.

Beşimiz de köleydik. Altın Saray'ın fae'lerinin insan köleleri. Ve beşimizde de Saray'ın en güçlü ve dolayısıyla en zengin Lordlarından birinin istediği bir şey vardı. Diğer kızların bileklerini taradım, zaten bildiğim bir şeyin doğrulanmasıyla midem bulandı.

Hiçbiri rune işaretli değildi. Bu da hiçbirinin benim kadar değerli olmadığı anlamına geliyordu.

Yggdrasil'in fae'leri iğrenç büyülerini ancak vald-staff'ların yardımıyla kullanabiliyorlardı. Bileğimin iç kısmında parlak altın renginde yanan köşeli sembole acıyla baktım. Bu desen kürek kemiklerimin arasında daha büyük bir şekilde tekrarlanıyordu. Fae'lere beni açıkça altın veren biri olarak gösteriyordu. Altın Saray'ın fae'leri için sihirli asalar yapabilen nadir bir insan.

İnce işlemeli elbisesi ve uzun örgülü sarı saçlarıyla bir fae olduğunu belli eden bir saray mensubu refakatçisiyle birlikte yanımdan geçti.

"Dış köylere yapılan son baskınları duydunuz mu Leydim?" diye sordu refakatçi sessizce. "Birçok insan klanı öldürüldü."

Kadının dudakları yukarı kalktı, başını sallarken saçındaki küçük altın boncuklar ışığı yakaladı. "Gölge Saray'ın kudretine dair anlatılan hikâyeler fazlasıyla abartılı," dedi. "Onlar basit barbarlardan başka bir şey değil. Her neyse, birkaç insan klanı büyük bir kayıp sayılmaz." Çenesini kaldırdı, bana değer biçen bir bakış attı ve yanımdan geçerek koridorda sıraya girmiş ve Lord'un yeni bağlı cariyesini seçmesini izlemek için toplanmış olan sığ, fısıldaşan saray mensuplarının arasına karıştı.

Hırıltımı zar zor da olsa geri çektim. Bazı açılardan, aşağılık fae dışisinin haklı olduğunu umuyordum. Gölge Divanı'nın telepatik güçlerinin kölelerine zihinsel işkence yapmak için nasıl kullanıldığına, kendi sevdiklerini öldürmeleri için beyinlerinin nasıl yıkandığına, sonra da çürüyen hayvanlarla dolu zifiri karanlık zindanlarda yaşamaya zorlandıklarına dair korku hikayeleri anlatılarak büyümüşüm.

öldürdükleri kişilerin cesetleri. Uzmanlık alanları korku ve delilikti ve tamamen acımasızdılar.

Freya'ya, Gölge Mahkemesi baskınlarında öldürülen tüm insanların böyle bir yargılamadan kurtulmuş ve hızlı bir ölümle kutsanmış olmaları için kısa bir dua gönderdim.

Salonun kapılarının açıldığını işaret eden yüksek sesli bir patlama duamı böldü.

Lord Orm buz mavisi gözlerini her birimizin üzerinde gezdirerek halı boyunca ilerledi. İhtişamı inkâr edilemezdi. Neredeyse kemik kadar soluk bir teni, yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel, sivri kulakları vardı. Kıyafetleri diğer saray mensuplarınıninkinden çok daha güzeldi. Onların korse ve etek ya da ince deri savaşçı kıyafetleri giydiği yerde, o beyaz cüppeler giyyordu. Altın danteller tüm kumaşları süslüyor, yürürken parıldamasını sağlıyordu.

Savaşçı kadını gördüğünde ince, solgun dudakları keyifle alaycı bir şekilde yukarı kalktı.

"Diz çökmüş bir insan gerçekten de güzel bir manzara." Yüksek perdeden çıkan sesi odada çınladı ve uyuşuk saray mensupları kıkırdadı.

Savaşçı kadın gözlerinde öfkeyle ona baktı. "Ben Odin için senin oyunağın olmak için savaşmadım," diye tükürdü.

Lord Orm'un gözlerinde karanlık bir şey parladı. Elindeki asayı sıkıca kavradı ve çaresiz, suçlu bir öfke düğümü tüm bedenimi sardı. Asayı tanıdım. Altı aylık çalışmamın sonucuydu.

"Oyuncaklar çocuklar içindir," dedi alçak sesle. "Ben yetişkin bir erkeğim, bunu yatak odama girdiğinizde anlayacaksınız." Ona mide bulandırıcı bir gülümseme verdi. "Sanırım hayatın boyunca savaşmanın seni müstakbel cariyem için hazırladığım şeye iyi hazırladığını fark edeceksin. Sağlam bir kadına ihtiyacım var."

Mübarek Odin, bu erkeğe bağlanmamak için her şeyi yapardım ama savaşçı kadın bunu hak etti

kaderi benden daha fazla değil.

Yggdrasil'in beş sarayı arasında, çoğu kişi Altın Saray'ın yaşamak için tercih edilen yer olduğuna inanırdı. En güçlü, en zengin ve en güzel yerdı.

Ama gerçekte, Altın Saray açęözlölükten başka bir şeyle beslenmiyordu. Kadim tanrı Odin'in aşıladığı ilkeler tamamen yok olmuş, bilgi artık zenginlik ve büyüyle kıyaslanamayacak kadar değersizleşmişti.

Asaları onlara altın sayesinde sihir veriyordu ve bunu elde etmek için katlandıkları zahmetler onları birer canavara dönüştürmüştü.

Güzel, ısıltılı, sadist canavarlar.

Lord Orm en sapkın altın fae'lerden biri olarak bilinirdi. Daha önceki iki cariyesinin onun elinde öldüğü sarayda yaygın bir bilgiydi. Nasıl öldüklerine dair detaylar hiçbir zaman ortaya çıkmamıştı, ancak söylentiler çok fazlaydı ve hepsi de midemi bulandırıyordu.

"Soyunun. Hepiniz." Lord Orm emri verirken etrafında döndü. Dişlerimi gıcırdatarak ortamdaki deri bandı çözmek için uzandım.

Altın Saray'daki kadın kölelerin çoğu dar gömlekler ve ince etekler giymeye zorlanırken, benim pantolon ve deri kıyafetlerle çalışmama izin veriliyordu. Kahverengi deri korsemin bağları çözüldüğünde ayaklarımın etrafında yere düştü ve ellerimi isteksizce belimdeki kemere götürdüm. Zanaatımın aletlerini sakladığım küçük keselerle . Elbette asalara koymam gereken altın dışında. O da atölyede, fae koruması altında güvende tutuluyordu.

Kemerimi yavaşça çözerken iki yanıma baktım, tiksintimin yüzüme yansımısını engellemeye çalışıyordum.

Her iki genç kız da ince giysilerini çoktan çıkarmışlardı, soyunmalarının istenmesine alışkın oldukları belliydi. Daha büyük olan

Kadın çenesini yukarı kaldırmıştı ve karnında doğum izleri açıkça görülüyordu. Savaşçı kadın yeniden ayağa kalkmıştı ama köle efendisi ona doğru bakıyor, tıslayıp pençelerini ona doğru uzatırken kürkle kaplı giysisini bedeninden çekip çıkarıyordu.

"Beni yoruyorsun," diye mırıldandı Lord Orm. "Bir dişide biraz ruh olması tercih edilir ama korkarım bugünkü törende yer almanı istemekle hata ettim." Onun önünde durdu ve parmaklarını pantolonunun belinde hareketsiz kaldı.

"Emrettiğiniz gibi yapacak Lordum," diye homurdandı köle-efendisi.

Lord Orm güzel başını eğdi. "Yapacağından emin değilim. Asla."

Hızla hareket ederek, kendisine bu kadar yakın olan adamın ayağına vurmaya çalıştı.

Fae hızı onun vahşi ruhuyla boy ölçüşemezdi. Yan adımları o kadar hızlıydı ki neredeyse bir bulanıklıktı. Asasına dolanmış olan altın kısa bir süre parladıktan sonra asasını kadının kafasının yan tarafına indirdi.

Fae gücü de hızı gibi anında ortaya çıkmıştı.

Kadının bedeni cansız bir şekilde yere düştü. Kafatasının yan tarafında deliğe bakmamak için hızla başını çevirdi. Korku damarlarında buz gibi dolaşıyor, kahvaltım boğazıma kadar yükselmekle tehdit ediyordu.

Lord Orm solgun başını eğerek iç çekti. "Odin'in kuzgunu, ona o kadar sert vurmak istememiştin," diye mırıldandı. "Önemli değil, uygun değildi. Kaybettiğin köle için sana tazminat ödeyeceğim. Lütfen çıkarken cüzdan bekçime uğrayın."

Hâlâ bakmaya isteksizken, artık kölesi olmayan köle efendisinin homurdandığını duydum. "Teşekkür ederim, Lordum." Koridoru terk ederken ağır ayak sesleri odanın içinde gümbürdedi.

"Ve sonra dört kişi oldular," diye şarkı söyledi Tanrı. "Neden hâlâ giyiniksin?" Görüş alanıma girdi ve ben

gözlerine bakmaktan kendimi alamadım. Parmaklarımdaki titremeyi durdurdum ve pantolonumu çıkarmaya devam ettim.

Bakışlarımı esasına çevirdim, korkumu yatıştırmak için ona odaklanmaya çalıştım. Metal sapın ucunda göz büyüklüğünde, hafifçe parlayan bir küre vardı. Etrafında yine altından yapılmış bir halka vardı ve halkadan yirmi altın yaprak akıyordu. Her birini özenle ve tek tek hazırlamıştım. Hiçbir asa birbirinin aynısı olamazdı ve tasarım ne kadar güçlüyse, asa da o kadar güçlü olurdu.

Bu personel az önce bir kadının ölümüne sebep oldu. Bu seni pek sakinleştirmeyecek Reyna.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru kaydırarak çömeldiğimde, parıldayan altın rengine karşı kırmızının tonu titremenin geri dönme tehdidini yarattı.

"Çok yavaş." Ben doğrulurken Lord Orm esasını kaldırdı. Tepesinden parlak bir ışık huzmesi parladı ve bir meşale gibi vücudumun üzerinde gezindi. Işığın dokunduğu her yerde gömleğimin yosun yeşili kumaşı yandı. Giysi ayaklarımla etrafına yırtık pırtık şeritler halinde düştü ve beni pamuklu donumdan başka bir şeyle bırakmadı.

Bir köle olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, aslında tüm lanet hayatım boyunca, kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Birçok kez soyunmak zorunda kaldım. Birçok kez dövülmüş ve hırpalanmıştım. Ama kirletilemeyecek kadar değerliydim. Bir rune-marked olarak statüm bana bir dereceye kadar güvenlik sağlamıştı. En azından kendi bedenimin kontrolünü elimde tutmamı sağlamıştı. Zanaatımı kullanmak için gereken enerji muazzamdı, bu yüzden zihnim ve bedenim her zaman tetikte ve çalışmaya hazır olmalıydı. Altın Saray fae'leri için hiçbir şey asalarından ve dolayısıyla onları dövebilen rune-işaretlilerden daha değerli değildi.

şimdi, köle efendimin söz hakkı yoktu. Lord Orm hayır denilecek bir erkek değildi.

Yavaşça elini uzattı ve omzuma koydu. Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu ama beni döndürmesine izin verdim. Sırtım ona dönükken durakladı ve soğuk bir parmağını omurgamdaki rune'a bastırıldığını hissettim.

"Bir altın verici," diye mırıldandı. "İhtiyaçlarıma hizmet etmenin yanı sıra asamı da bozulmamış halde tutabilecek bağlı bir dişiye sahip olmak çok faydalı."

Sakin kalmaya çalışarak havayı içime çektim.

Bana zarar vermeyecek. Burada değil, bugün değil. Ben onun için çok değerliyim.

"Seni arkadaşlarıma bile kiralayabilirim. Ama kim bu renk saçları olan bir insan gördü ki?" Beni tekrar yüzüne çevirdi ve saçlarımdan bir tutam alıp gözlerimin önünde dalgalandırdı.

Lord Orm'un dudakları, bir tutam saç bırakırken hoşnutsuzlukla geri çekildi. "Bu değişmek zorunda." Yüzümde neredeyse bir meydan okuma parıltısı belirdi ve dudaklarımın protestoyla ayrıldığını hissettim.

Yirmi yıl boyunca saçlarım bana kederden başka bir şey vermedi. Beni farklı kılıyor, öne çıkarıyordu. Köleleştirilmiş insan topluluğu içinde bile beni bir hedef haline getirmişti. Ama etrafımdakiler tarafından gördüğüm muamele beni diğer insanlardan daha güçlü kıldı. Beni kendimi savunmaya, sürekli bir adım önde olmaya zorladı. Saçlarım benim zırhım olmuştu.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı, küçük altın verici?" Lord Orm'un sözleri bir fısıltı gibiydi, neredeyse baştan çıkarıcıydı. Asasındaki altın parladığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kafamın içinde puslu ama yok edilmesi imkânsız bir görüntü dolaştı.

Her köşesinde dört altın direk bulunan, süt beyazı çarşaflarla kaplı bir yatağa bağlanmışım. Yüzüstü yatmışım, çıplaktım, sırtımdaki rün kırbaçtan kaynaklanan kırmızı yaralarla çaprazlanmışım.

"Hiçbir şey, Lordum," demek için kendimi zorladım, çünkü onun görüşü gücümü tüketiyordu. Sesim küçük ve zayıftı. Ondan nefret ediyordum. Küçümsedim. Boyun eğdiğim için kendimden nefret ettim.

Lord Orm uzun bir süre bana baktı, ben de bu görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalıştım.

"İşte bu!" diyerek esasını kaldırdı ve bana doğru fırlattı.
Diğerlerine bakmamıştı bile.

Kulaklarıma kan hücum etti ve yataktaki büyülü görüntüm görüşümde siyah noktalar titreşti.

Korkumun ardında yanan umut, gerçekler karnıma yumruk gibi inerken yok oldu.

Zalim Fae'nin bağlı cariyesi olacaktım.

Bu da şimdiye kadar yaşadığım kölelik hayatının lanet bir cennet gibi görüneceği anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

"Y Alışılmadık derecede sessizsiniz," diye alay etti muhafız, büyük salonun kapılarını aşip sarayın alt kademelerine geldiğimizde.

"Siktir git," diye tısladım ona dönmeden, altın koridorlar boyunca adımlarımı hızlandırarak. Karmaşık tabloların, mermer oymaların ve ışıltılı değerli taşların güzelliği tamamen kaybolmuştu. Zihnim zar zor yetişebildiğim bir hızda ilerliyordu, bana verilen zavallı battaniyeyi omuzlarımda tutup çıplak bedenimi gizlemeye çalışırken midem hâlâ çalkalanıyordu.

Kıkırdadı. "Ah. İşte burada. Bakır saçlı veledin gerçek doğası. Eminim Lord Orm senin ve dikenli dilinin tadını çıkaracaktır."

Bir an için adımlarım yavaşladı, neredeyse dönüp yumruğumu onun takınacağını bildiğim kendini beğenmiş ifadesinin ortasına indirecektim.

Ama bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Gardıma vurduğum için kırbaç yemek çok zaman alacaktı. Artık sahip olmadığım bir zaman.

Atölyeye geri dönerken dudaklarımı sıkı sıkıya kapalı tuttum. Bulunan ve saraya köle edilen diğer dört altın vericiyle aynı mekânı paylaşıyordum. İkisini severdim, ama diğer ikisi? Onlar yelken açabilirdi

Doğruca Hel'e. Tek umursadığım buydu. Bakır saçlarım yıllardır bana pislikmişim gibi davranmaları için gereken tek sebepti.

"Reyna!" Atölyeye girer girmez Kara tezgâhından fırladı ve koşarak yanıma geldi. Beni görünce genç kızın yüzü düştü. Gözleri etrafımdaki battaniyeye kaydı, sonra tekrar benimkine.

"Yarın sabah seni almaya gelecek. Temizlen," diye bağırdı gardiyan, sonra döndü ve ağır kapıyı arkasından kilitleyerek gitti.

"Oh hayır. Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Kara, gözleri kocaman ve yuvarlaktı. "Lord Orm için değerlendirilmek üzere çağrıldığını duyduk. Lütfen bana onun seni seçmediğini söyle?"

Derin bir nefes aldım. "O beni seçti."

Dudağını ısırarak kendini olduğundan daha da genç gösterdi. "Belki... Belki sana karşı acımasız olmaz?"

"Bir kadını öldürdü. Herkesin gözü önünde. Değerlendirilmek üzere getirilen kadınlardan birini."

Kahverengi gözleri daha da büyüdü. "Onu öldürdün mü? Neden?" "Ayağına basmaya çalıştı."

"Tam da bu yüzden seni güçlü fae'lerin yanında uysal olman konusunda eğittim." Derin ses, akıl hocam Lhoris'e aitti. Bana doğru hantalca gelirken ona döndüm. Yaşı ve vald-staff yapımındaki tecrübesi, kocaman sakalında tek bir örgüye izin verdiği anlamına geliyordu. Bir rune-marked olarak tanınıp köleleştirilmeden önce klanı için yiğitçe savaşmıştı, bu yüzden mavi bir savaş boyası sol gözünün altındaki yanağını kalıcı olarak süslüyordu.

Ona başımı salladım. "Bana söylediğin gibi yaptım. Dilimi ısırdım. Tek kelime etmeden lanet olası kıyafetlerimi bile çıkardım."

Kaşlarından biri seğirdi ve bilge gözlerinden öfke fışkırdı. "Seninle gurur duyuyorum Reyna." Durakladı, jilet gibi keskin bir yontma bıçağını bir elinden diğerine geçirdi. "Ve... özür dilerim."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Olma. Ben gidiyorum, Lhoris." Yüzünde hiç şaşkınlık görmedim. Sadece keder gördüm.

Kara kolumu kavradı. "!"

"Odin'in Lord Orm'a bağılı olmadığına adım gibi eminim."

"Ama sen bir altın vericisin!" Genç çırağıma baktım, duygularım çalkalanıyordu. Onun için güçlü görünmeliydim. Onu bu sapkın saraya terk ettiğim için gerçekten ne hissettiğimi saklamalıydim. Güvende olacağımı düşünmesini sağlamalıydim.

"Rün izlerimi gizlemenin bir yolunu bulacağım," diye yalan söyledim. İşaretlerin gizlenmesinin hiçbir yolu yoktu. Saklanabilseler bile bakır saçlarım güvelerin dikkatini alev gibi çekerdi.

"Hayır, hayır, Reyna! Diğer Mahkemeler seni bulacak. Baskınlar artık sürekli! Doğruca ölüme koşuyor olacaksın."

Korkuları yersiz değildi. Beni Altın Saray için değerli kılan rünler aynı zamanda diğer dört Saray'dan herhangi birinde ölebileceğimi de gösteriyordu.

Fae'ler arasındaki savaşlar uzun ve ölümcül bir şekilde sürüyordu ve düşman bir sarayı sakat bırakmanın en hızlı yolu büyülerini ortadan kaldırmaktı. Saray'ın gerçek bir fae üyesini öldürmenin yanı sıra en büyük ödül, asaları için güvendikleri rune-marked'lardan birini öldürmektir.

Kara ürperdi ve "Ya Gölge Mahkemesi seni bulursa?" diye fısıldadı.

Zaten gitmemiş olmamın tek sebebi de buydu.

Eğer bir altın vericisi Buz, Ateş veya Toprak Sarayları tarafından bulunursa, oracıkta öldürülür, ardından cesedi ödül için saraylarına geri götürülürdü. Ama Gölge Divanı'nın bir üyesi bir altın vericisi bulursa?

Gölge Sarayının Kraliçesi, üvey oğluyla birlikte, yaşayan tüm fae'lerin en zalim ve gaddarı olarak kabul edilirdi ve Altın ile Gölge arasındaki savaş, tüm kan davalarının en eskisi ve en acımasızıydı. Odin, Gölge Sarayının eline geçen her altın verene yardım ederdi.

"Ben Altın Saray'da kalacağım. Aşağı köylerde insanlarla birlikte yaşayacağım," dedim Kara'ya. Başka bir yalan. Lord Orm da

Kendi sarayında saklanabileceği kadar güçlü. Kara bana , yüzünde şüphe ve korku karışımı bir ifade vardı. "Ya da Dünya Mahkemesi," dedim neşeyle. "Onlar olağanüstü şiddetle tanınmazlar."

Bana bir bakış attı. "Her dolunayda esirleri yakıyorlar," dedi ellerini kalçalarına vurarak. "Ve Gölge Mahkemesi tarafından diğerlerinden daha fazla baskına uğruyorlar!" Sesi titriyordu. "Gölge Mahkemesi size kendi arkadaşlarınızı öldürtüyor," diye fısıldadı. "Ve insanları Açlıktan Ölenler'e yem ettiklerini duydum."

Sertçe yutkundum. Bu Lord Orm'a bağlı olmaktan daha mı kötü olurdu? Kendimi öldürmek ya da canlı canlı yenmek mi, yoksa o açgözlü, sadist fae'ye hizmet etmek mi?

Savaşçı kadının ezilmiş kafatasının görüntüsü içinde yüzdü. Çabucak ölmüştü. Onurlu ve savaşçıydı, bu yüzden doğruca Valhalla'ya gidecekti.

Ama Lord Orm beni öldürmezdi. Ben çok değerliydim. Ve Fae'lere bağlı biri olarak, onun uzatılmış ömrünü paylaşacaktım. Sonsuza dek, cariyesinin hak ettiğini düşündüğü şeye katlanacaktım. Midem düğümlendi.

"Giyinmelisin," dedi Lhoris, Kara'nın yaşlarla dolu gözleriyle benim aramda bir bakış atarak. "Ve sonra, eğer vaktin varsa, bir asayı bitirmek için yardımına ihtiyacım var. Tamamlandığında, saraydan kaçmanın pratiklerini tartışabiliriz."

Ona başımı salladım, hem yardım teklifi hem de pratik üslubu için minnettarlık hissettim. Aklım korku ve kafa karışıklığıyla doluydu ve Kara'dan çok iyi saklandığımı düşünmüyordum. Tekrar kıza döndüm. "Kara, bana yarım ons altın hazırlayabilir misin lütfen?"

Başını salladı, sonra da demirhaneye doğru koşmaya başladı.

R n işaretli kanat aslında devasa bir at lyeydi ve iki ranza, bir tuvalet ve küvet ile bir kiler barındıran dört odası vardı. Atölye, Ateş Mahkemesi'nden yüksek bir fiyata alınan erimiş kükürtle dolu devasa bir taş olukla ortadan ikiye bölünmüştü. Dış duvarları kaplayan banklarımız, Altın Avlu'nun pırıl pırıl ışığını içeri alan büyük pencereler tarafından iyi aydınlatılmıştı.

Manzaraya dik dik baktım. Aşağıdaki kasabalarda yaşayan insanların yarısından fazlası fae'lerin kölesiydi.

İnsanların kendi kendilerini yönetmelerine izin verilemeyecek kadar barbar olduklarını söylediler. Açlıktan  lenler'in bu şekilde ortaya çıktığını söylediler.  rperdim. Eski efsanevi klanın o kadar a  ve çaresiz kaldığı söyleniyordu ki birbirlerine düşman olmuşlardı. Birbirlerini yemişler. Tanrılar da onları böylesine iğrenç bir eylemin hak ettiği şiddetle cezalandırmış.

Ancak bu, fae'lerin neden sefil varoluşlarına bir son veremediklerini açıklamıyordu.

Açlıktan  lenler'i her düşündüğümde hissettiğim o tanıdık duyguyu bastırdım ve hızla Kara ve diğer altın veren kadınla paylaştığım ranzaya doğru ilerledim. İ im rahatlamıştı, oda boştu. Siyah bir gömlek, kahverengi deri korse ve siyah pantolonumu çabucak giydim ve büyük salonda giymek zorunda bırakıldığım terliklerimi deri botlarımla değiştirdim.

"Kara haklı," dedi Lhoris ranzadan çıktığımda ve onu beni beklerken bulduğumda.

"Hangi kısmı hakkında?"

"Gölge Mahkemesi seni bulursa, anında  ld r rl r." Omzunun üzerinden bana baktı. "Ya da daha kötüsü."

"Gölge Saray'ın yakınına bile gitmeyeceğim. Dünya Mahkemesi'nde saklanacağım. Nasıl saklandıklarını hep merak etmişimdir.

asalar yap."

"Reyna, r n işaretini gördükleri anda seni de öldürecekler. Diğer mahkemeler-."

Cümlesini onun yerine ben tamamladım, bu sözleri söylediğini o kadar sık duymuştım ki. "Altın yılanın başını kesmek. Biliyorum, Lhoris." Bana baktı ve ben de elimi koluna koydum. "Benim yerimde olsan sen ne yapardın?"

Koyu renk gözlerinde acı öfkeye dönüştü. Korkunç bir savaşçı olmalıydı. Valhalla'nın ona kucak açacağı kesindi. "O canavarın oyuncağı olmayacağım."

Omuz silktim, artan paniğimi uzak tutmaya çalıştım. "Aynen  yle. Ya içimizdeki canavarlar ya da dışımızdaki canavarlar. Sadece bu canavar beni nerede bulacağını zaten biliyor."

Başını salladı, istifası çenesini germişti. "Kaç." "Kaç," diye tekrarladım nefes nefese.

Kelimeyi yüksek sesle söylemek yardımcı oldu. Bu oluyor, Reyna.

Gerçekten koşuyorsun.

 zg rl k. Muhtemelen kısa olan hayatımı saklanarak geçirdiğim sürece.

"Bir asayı bitirmek için gerçekten yardımına ihtiyacınız var mı? Yoksa sadece özel olarak mı konuşmak istediniz?"

Homurdandı ve tezgahına geri döndü. "Tüyler konusunda benden daha iyisin," dedi. "Ve eğer gerçekten gidiyorsan, o zaman zanaatını bir kez daha kullanmak isteyebilirsin." Yüzümün üzüntümü göstermemesine çalışarak onu takip ettim.

Onu şiddetle özleyeceğim. Ve Kara'yı. Tanıdığım aile gibi olan tek şey onlardı.

Ben de onlar için korkardım. Lhoris kaderine giden yolda savaşabilirdi ama Kara? Güzeldi ve kolayca korkutulabilirdi. İnsanın etrafının yaldızlı k pekbalıklarıyla çevrili olduğu bir dünyada tehlikeli bir kombinasyon. Vesayetim altında geçirdiği iki yıl boyunca özgüveni konusunda biraz ilerleme kaydetmiştim ama yine de kolayca .

Tezgâhına oturup cüssesini omzuma yasladığımda Lhoris düşüncelerimi bir kez daha böldü. Tezgâhın üzerinde duran pırıl pırıl bir asanın ucundaki mücevherlerle süslü karmaşık bir kemeri işaret etti.

"Mücevherin üzerindeki şu haleyi görüyor musun?" "Evet."

"Her iki tarafta da tüy istiyor." "Sorun değil."

Kara yanımda belirdi ve küçük eli dışarı fırladı, eldivenli avucunun ortasında parlayan erimiş altından küçük bir top vardı.

"Teşekkür ederim."

"İzleyebilir miyim?" diye sordu. "Son kez olabileceği için..." Gözleri tekrar dolarken, sözlerini yarıda kesti.

"Tabii ki yapabilirsin."

Bir pens aldım ve altını onun elinden aldım. Bileğimdeki rün ısındı, parlak bir şekilde parladı - ısınan altına dokunabileceğimin işaretiydi bu.

Hiçbirimiz nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorduk ama rune-işaretli doğanların altının içindeki bir büyü damarına erişimi vardı ve bu bir uyuşturucu gibi duyuları alt üst ediyordu.

Metali elime alır almaz görüşüm değişti. Sıcak sarı bir ton her şeyi renklendirdi ve altın külçesinin etrafında parıldayan, sıvı büyü çizgileri döndü. Döndükçe, dalgalanmaların içinde sanki simden yapılmış gibi parıldayan küçük rünler görebiliyordum. Diğer elimle, süslemem gereken kemeri kendime doğru hareket ettirdim. Rünler değişti, sihirli akıntılar külçeden asaya doğru akmaya başladı.

Bana hiç öğretilmeyen ama doğuştan anladığım bir dildi. Yeteneğimi ne kadar çok kullanırsam, o kadar çok rün okuyabiliyordum. Bana parmaklarımı nereye koyacağımı, daha ince aletlerimi nasıl kullanacağımı, değerli metali tam olarak nerede birleştireceğimi söylediler. Bana hiç kimsenin tek başına yapamayacağı bir dansın adımlarını gösterdiler.

Transa geçtim, parmaklarım neredeyse kendi kendine hareket ediyor, küçük büyülü altın rünlerin eğlenceli, ışıltılı talimatlarını takip ediyordu. Çalışırken ne kadar zaman geçtiğini asla bilmezdim, mola vermek ya da yenilenmek için durmaya hiç ihtiyaç duymazdım. Bu tamamen dünyadan bir kaçıştı.

En azından ben yaptığım sürece. İş bittikten sonra.... Bu farklıydı.

Yirmi küçük, mükemmel detaylara sahip tüyü yay üzerinde akan bir çizgi halinde tutturduğumda, altın vizyon kayboldu, gerçek hayatın soğuk, sert tonları gözlerimin önünde tekrar yerine oturdu.

Yorgunluk iliklerime kadar işledi. "Bu nasıl?" Lhoris'e tabureyi geriye iterek sordum. Sırada ne olduğunu biliyordum ve yalnız kalmak istiyordum.

"Mükemmel," dedi eğilip incelemek için. Kara da eğildi, gözleri asanın ayrıntılarında gezindi. "Dinlen, sonra plan yaparız."

Başımı salladım ve hızla ranza odasına doğru ilerledim. Yatağıma ulaştığımda karanlığın ilk dalgası üzerime çöktü. Otururken gözlerimi kapattım ve bir nefes aldım. Genellikle üç ya da dört dalga olurdu. İlki her zaman en kolay olurdu. Gölgeler ve karanlık, güçlü bir huzursuzluk hissi.

İkinci dalga vurduğunda samanla doldurulmuş yatağı kavradım. Tedirginlik yerini korkuya bıraktı. Daha önce gerçek hayatta hiç duymadığım sesler kulaklarımdan süzüldü, doğaüstü bir kahkaha. Koyu kırmızı parıltıların arasına serpiştirilmiş karanlıktan başka bir şey görmedim.

Çocukluğumdan beri altınla çalıştıktan sonra hep karanlık hayaller görürdüm. Saraya getirildiğimde ve Lhoris beni kanatları altına aldığında, ona da bunları yaşayıp yaşamadığını soracak cesareti toplamam aylarımı almıştı.

Bana bilmediğini ve bunları kendime saklamamı söylemişti.

Üçüncü dalga bana ulaştı, her zaman bir çılgınlıkla başlıyor, ardından korkunç bir kahkaha geliyordu. Gölgeler biraz aralandı, garip bir şekilde hareket eden figürleri görmeme yetecek kadar, bir şekilde doğru olmayan figürler. Kan kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Odandasın, Reyna. Burada kan yok. Bu gerçek değil.

Koku beni her zaman en çok etkilemiştir. Bir görüntünün nasıl koku taşıyabildiğini anlamıyordum.

Sol tarafımda bir yüz belirmeye başladı ve korku göğsümden yukarı tırmandı. Görüntü kayboldu.

"Lütfen bugün sadece üç olsun," diye fısıldadım yüksek sesle.

Lhoris dışında kimseye imgelemlerden bahsetmemiştim, hatta ona tüm gerçeği bile söylememiştim.

Daha seyrek gördüğüm dördüncü imgelemden ne gördüğümü ona hiç anlatmamıştım.

Yapamadım.

Ne gördüğümü biliyordum ama bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Saf bir dehşet duygusu üzerime çökerken boğazımda safra yükseldi. "Kahretsin," diye küfrettim, sonra gözlerimi siyahlık aldı. Yüzü net bir şekilde ortaya çıktı, kan lekeli ağzında manyakça bir sırıtış vardı. Bir zamanlar insandı ama artık insan olmadığı belliydi. Yanağının ve kulağının bir kısmı gitmiş, yırtık derisinin kenarları yırtılmıştı. Gözleri tamamen siyahtı ve dudakları yoktu. Üç parmağı eksik, boğumlu bir el bana doğru hareket etti.

Umutsuzca bir küfür savurdum ve görüntü netleşti. Nefes nefese yatağa geri düştüm. Tişörtümden ter sızıyordu.

Açlıktan Ölenler'i kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu, her seferinde ilk kez görüyormuşum gibi dehşete kapılıyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 5

"S o, kapımızdaki muhafızları, sarayın bu katındaki muhafızları, sarayın kapılarındaki muhafızları ve sonra... ağaca kadar olan yolu geçmeniz gerekiyor, tanınmadan ya da durdurulmadan?"

Kara bana sanki bir zamanlar sahip olabileceğim tüm hislerimi kaybetmişim gibi bakıyordu. Ve onu gerçekten suçlayamazdım. Bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Lord Orm'un cariyesi olsam ve onun yerine taşaklarını kesmenin bir yolunu bulsam nasıl olur?" Ben teklif ettim.

Kara kızardı ve Lhoris bir kahkaha attı. "Pislik bunu hak eder," diye homurdandı.

"Tüm kadınlara bir iyilik yapmış olurum." Şakalaşmayı sürdürmeye çalışıyordum ama gerçek şu ki başım hâlâ dönüyordu. Her tarafta imkânsızlıklarla karşı karşıyaydım. Lord Orm gibi bir erkeğe cinsel olarak bağlı olmanın imkânsızlığı ile Altın Saray'ın koruması dışında hayatta kalmanın imkânsızlığı. Altın Saray'dan kaçmanın imkânsızlığından bahsetmiyorum bile.

"Muhafız gerçekten de yarın seni almaya geleceğini mi söyledi?" diye sordu Kara.

"Evet. Yarın. Sadece bu gecemiz var."

Kiler odasında küçük bir masanın etrafında oturuyorduk. Neyse ki, altın arkadaşlarımızdan hiçbir iz yoktu.

verenler. Özel işlerde çalışıyor olmalılar. Onarım işlerini yapmak genellikle haftalar alırdı ve altın verenlerin işler sırasında fae mahallelerinde kalması alışılmadık bir durum değildi. Çoğu rune-marked çalıştıktan sonra büyük miktarda dinlenmeye ihtiyaç duyardı. Ben böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştım ama bunu kendime saklamayı tercih ettim. Bu bana imgelemler geldiğinde tek başıma olma şansı verdi.

"Seni özleyeceğim." Kara'nın sesi çok inceydi. Yüzümün ısındığını hissettim, duygulara verdiğim olağan tepkiydi bu. Gözyaşları benim için kolay dökülmezdi ama duygularımı ağlayanlardan daha az hissetmezdim. Nedense vücudum tuzlu gözyaşları yerine kızarmış bir öfkeyle tepki verdi.

"Eğer bu kadar tehlikeli , seni de yanımda götürürdüm." Ona söyledim. Kara ve Lhoris'ten başka bir aile tanımamıştım. Aralarına bakarken kararlılığım tereddüt etti. Bu riske değer miydi?

Dünyada beni seven iki insanın kaybı buna değer miydi?

İçimde beklenmedik bir iç savaş daha başlamıştı. Bir daha asla altınla çalışmamayı her düşündüğümde, bir korku parıltısı beni yakıyordu. Bir savaşçının biraya ya da köylülerin haşhaşa olan bağımlılığı gibi ben de bu işe bağımlı mıydım? Parıldayan altın rünler benim bir parçamdı. Belki de onlara ihtiyacım vardı.

Lord Orm, Kraliçe'nin en sevdiklerinden biri. Lhoris, Kara ve altınla birlikte sarayda çalışmaya devam etmeme izin verebilir.

Yine de 'yı düşündüğümde, beni çıplak ve yatağa bağlı olarak gönderdiği imgelem zihnimi ele geçirdi. Bedenime yapabilecekleri karşısında damarlarımda tiksinti dolaştı ve sarmal düşüncelerimi durdurmak için acele ettim.

Hayır. Lord Orm'un bana sonsuza kadar ne isterse yapmasına izin vermektense ölümü göze almayı tercih ederim.

Büyük pencerelerden içeri süzülen ışık karardı ve üçümüz de donup kaldık.

Altın Avlu'da ışık hiç sönmedi. "Neler oluyor?" diye fısıldadı Kara.

"Sus," diye tısladı Lhoris.

Hepimiz kulaklarımızı gererek dinledik, zorlukla nefes alıyorduk.

Uzaktan gelen metal çarpışma sesi bana ulaştı ve Lhoris'e baktım. Başıyla küçük bir selam verdi ve ben de Kara'yı çekiştirerek ayağa fırladım.

"Kiler dolabına saklanıyorsun ve dışarı çıkmıyorsun." Onu ahşap dolap kulelerine doğru çektim. Yüzünde bir panik maskesi vardı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Beni anladığını söyle."

Başını salladı, yüzü solgundu. "Dolaptan çıkma."

"Güzel." Diz çöktüm, alt dolaplardan birinden kurutulmuş et ruloları ve sebze çuvalları çıkardım ve hepsini aceleyle başka bir dolaba doldurdum. "Orada yer olmalı. Atlayın."

Kollarını bana doladı, hafif vücudu titriyordu. "Gitmeni istemiyorum."

Kalbim küt küt atarken ona daha sıkı sarıldım. "Biliyorum. Seninle çalışmayı çok sevdim, Kara. Gelmiş geçmiş en harika altın verici olacaksın ve kimsenin sana aksini düşündürmesine izin verme. Kendinden sen sorumlusun, başkası değil. Şimdi saklan." Başının tepesine bir öpücük kondurdum, o kadar hafifti ki farkında olduğundan bile emin değildim. Beni bıraktı ve eğilerek kendini dolabın içine attı. Yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Lhoris senin için gelene kadar sessiz kal."

Dehşete düşmüş yüzünün görüntüsü beni onunla kalmaya zorlamadan döndüm ve koşmaya başladım.

Lhoris tezgahının başındaydı. Silah olarak kullanılabilecek her şey önünde toplanmıştı: ağır çekiçler, keskin neşterler ve kendi zor kazanılmış savaş baltası.

"Neler oluyor?" Ona ulaştığımda nefes nefese kaldım. Yüzü ciddiye. Kılıçların ve mızrakların çarpışma sesleri artık daha yüksekti, bazı insan sesleri de duyulabiliyordu.

"Sadece tek bir şey Altın Saray'ın ışığını söndürebilir." Korku içimi sardı. Ne söyleyeceğini biliyordum.

"Kraliçe'nin kız kardeşi mi?"

Acımasızca başını salladı. "Ya da oğlu, Gölge Saray'ın Prensi."

Tezgâhının üzerindeki eritme çekicine uzanmak istedim ama elini uzatıp bileğimden tutarak beni durdurdu.

"Bu senin şansın."

"Ne için, ölmek için mi? Eğer Gölge Divanı sarayı basıyorsa, Kraliçeler arasında işler kızıymış demektir."

"Kaç, Reyna. Eğer yararlanılabilecek bir dikkat dağıtıcı unsur varsa, o da budur."

Gözlerindeki kararlılığı fark ederek ona baktım. "Sen de mi gidiyorsun?" Fısıldadım.

Koyu kahverenginin içinde bir özlem kıvılcımı çaktı ama başını salladı. "Ben kalacağım. Kara için."

İçimi bir rahatlama kapladı. Onun yanında güvende olacaktı. "Teşekkür ederim."

Homurdandı ve sonra konuştu. "Bunu almalısın." Daha önce onun için tamamladığım, üzerinde yirmi tüy bulunan asayı kaldırdı.

"Ne? Hayır! Hayır! Hayatının son anına kadar dayak yersin!"

Omuzlarını dikleştirdi. "Yolculuğunuzda böylesine değerli bir takas aracına sahip olmanız buna değer. Ayrıca, sarayda yeterince kaos yaşandığına inanıyorum, bu yüzden kayboluşunu görmezden gelebileceğim."

Sadece bir saniye daha tereddüt ettim. "Teşekkür ederim." Elimi asanın etrafına kapattım. "Tekrar."

"Hayatında benim asla yapamayacağım bir şey yaparak bana teşekkür et, çocuğum." Yüzündeki dürüst duygu benimkini de yaktı. "Şimdi çantanı al. İşte bu, Reyna."

Koşarak ranzama gittim. Yetersiz eşyalarımı bir omuz çantasına attım ama asayı sahip olduğum tek kalın kürke sarmaya özen gösterdim. Yaptığımız tüm asaların boyalı metal sapları, kolayca saklanabilmeleri, taşınabilmeleri ya da bu durumda gizlenebilmeleri için kendi üzerlerine çökecek şekilde tasarlanmıştı. Yine de çantayı taktığımda ağırlığını hissedebiliyordum.

"Hazırım," dedim ve koşarak atölyeye geri döndüm. Dışarıdaki gökyüzünün ne kadar karardığını görünce telaşlanmamaya çalıştım. Parıldayan, yansıtıcı altın ışık, orada yaşadığım süre boyunca atölyeden hiç eksik olmamıştı.

Kilitli kapılardan gürültülü bir ses geldi ve Lhoris jilet gibi keskin bir neşteri alıp baltasıyla birlikte havaya kaldırdı.

Onun yanına gidip çekici elime aldığımda içimi bir endişe kapladı.

"Hazır ol," diye mırıldandı, bir başka gümbürtü daha duyuldu, daha da yüksek sesle.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir anda üzerimi kaplayan soğukla kelimelerim titredi.

Bir sorun vardı.

Bir dakika önce yaşadığım savaşa hazır olma gerginliğine atfedilemeyecek kadar derin olan korku düşüncelerimi felç ediyordu.

Gölgeler.

Kapının altında ölümcül siyah duman gibi hareket eden gölgeler vardı.

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, gölgeler sıkılaşıp uzun siyah yılanlar oluşturdu.

Parmaklarım çekicinin sapı etrafında titredi. Gölge yılanlarını duymuştum.

Düşmanlarının akıl sağlıklarını tamamen yitirmeden önce gördükleri son şeyin yılanlar olduğu söylenirdi. Tüm Yggdrasil'de onları yaratabilecek tek bir fae vardı.

Gölge Saray Prensi.

Sadece kendim ve arkadaşlarım için değil, onlara yapmak zorunda kalabileceğim şeyler için duyduğum korku, haykırmak, hatta Kara'yla birlikte saklanmak istememe neden oldu.

Sen bundan daha güçlüsün Reyna, diye içimden yarı bağırdım. Bu senin kaçma şansın!

Ama bunların hiçbiri beklediğim gibi değildi.

Gölge Saray için savaşan insan klanlarını bekliyordum. Baltalar ve mızraklar kullanan, kaçışımı fark edemeyecek kadar birbirlerini öldürmeye niyetli, kana susamış savaşçılar bekliyordum. Lhoris ve baltasının atölyede kalmasını ve o savaşçılardan herhangi biri savaşlarından çok uzaklaşırsa Kara'yı savunmasını bekliyordum.

Kapılar gıcırdadı, sonra patlayarak açıldı ve ortaya bir metre boyunda, siyahlara bürünmüş bir figür çıktı.

Savaş bize gelmişti ve bu insan savaşçı değildi.

"İyi akşamlar, küçük altın verenler," dedi Gölge Sarayının Prensi, gölgelerden çıkıp odaya girerek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

F ya da bir iki vuruş, nefesimi tutamadım. Buz gibi korku beni baştan ayağa ıslattı ve parmaklarımı uyuşukluk aldı. Gölgeler zihnimi zorladı, görüşümü sınırladı, düşüncelerimi bulanıklaştırdı.

Böyle mi başlamıştı? Zihnimi ele geçirip beni Lhoris'i öldürmeye mi zorlayacaktı? Yanımdaki dev adam hırlayarak baltasını kaldırdı ve Prens derin kukuletalı pelerininin altından kıkırdadı.

Lhoris'e beni öldürtecek miydi?

Paranoya ve büyü kaynaklı korku beni felç ediyordu. Odin aşkına, kendine gel Reyna!

Parmaklarım sonunda hareket etti ve çekiç sapını sıktı.

Prens yavaşça asasını kaldırdı. Gölgeler asanın ucundan hafifçe dönüyordu. Yaptığım asaların tepesinde büyük değerli taşlar ya da sahibi çok zenginse altın küreler olurdu ama bu asada bir kafatası vardı. Siyah bir kafatası, dikenlerle dikilmiş, üzerinde koruyucu bir şekilde yaylanan bükülmüş dikenlerden oluşan bir hale vardı.

Gölgeler şerit halinde sıklaştı, sonra Prens'in başına doğru koşarak kapüşonunu geriye itti.

Nefesimi içime çektim ve yerimde durmak için elimden geleni yaptım.

Asasına uygun bir maske takıyordu. Siyah kafatası, parlak gri gözlerinin görülebileceği kadar büyük boşluklar dışında kendi kafatasını örtüyordu. Siyah gölge saçları tepede yüzünden uzakta örülmüştü ama omuzlarının üzerine düşüyordu. Örgülerindeki boncuklar da kafatasıydı. Vücudu siyah kürk ve derilerle sarılıydı ve gözlerimin gezindiği her yerde silahların parıltısını görebiliyordum.

"Prensim!" diye kükredi az önce kırdığı kapıların ötesinden gelen bir ses.

Gölgeler boynunu çevreledikleri yerden dönerek ağır kapılara doğru uçtu ve onları çarparak kapattı.

Odin bana yardım etti, güçlüydü. Düzenli olarak büyülu fae'lerle birlikte oluyordum ve altın fae büyüsu gölge fae büyüsünden daha az içgüdüsel ve şiddetli olsa da, tanıdığım fae'lerden çok azı nesneleri onun gibi kontrol edebiliyordu.

"Benimle geleceksin. Şimdi." Sesi derin ve zengindi ve emrin büyülu bir zorlamayla mı yoksa sadece ölümcül bir otoriteye mi sahip olduğunu anlayamadım.

Yine de emin olduğum şey, emrin bana yönelik olduğuydu.

Hızla akan düşüncelerimi düzgün düşünebilecek kadar yavaşlatmaya çalıştım.

Lhoris bir adım öne çıktı. "Hiçbir yere gitmiyoruz."

Muhafızlar hangi cehennemdeydi? Gold-fae'nin onu püskürtmek için bir şansı vardı, ama bizim? Bizim hiç şansımız yoktu.

Uyuşukluk uzuvlarımdan sızdı ve onun yerine adrenalin vücudumda dalgalanmaya başladı. Çekici kavradım ve daha yükseğe kaldırdım. Eğer düşeceksem, savaşarak düşecektim.

Prens bize doğru bir adım attı. "Size ihtiyacım yok. Sadece o."

Ben mi? Madem rün işaretlileri toplayıp öldürmek için buradaydı, neden Lhoris'i de istemedi? Akıl hocam benden daha yetenekliydi ve Altın Saray için daha büyük bir değerdı.

"Onu ölümüne savunacağım," diye bağırdı Lhoris.

Prens başını eğdi. "Siz sevgili misiniz?" Derin, zengin ses tonu bir tıslamaya dönüşmüştü.

Lhoris homurdandı. "O ailemden biri. Sen onu almadan önce ben öleceğim."

Son birkaç saat içinde biriken tüm duygular ve beni seven iki insanı terk edebileceğime kendimi ikna etmek için yaptığım tüm çalışmalar göğsümde alev alev yandı. Ve benim için duygu öfke demekti.

Lhoris beni korumak için
ölürdü. Ve ben, o.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedim sonunda sesimi bularak. "Altın-fae her an burada olabilir."

Prens usulca güldü. "Senin altın-fe'lerin zavallı, açgözlü tavus kuşları. Size yaklaşmadan önce zenginliklerini koruyacaklardır."

Muhtemelen haklıydı ama çenemi kaldırdım ve çekici kaydardım. Gölgeletri etrafında dönüyordu ve gözlerinde ışık parlıyordu. "Burada yalnız değilsin."

Yumuşak sözleri karşısında kaburgalarımın etrafında bir korku bandı gerildi. "Öyleyiz."

Başını yavaşça salladı. "Hayır." Asasının bir hareketiyle gölgeler kilere doğru vınladı.

İçimdeki her içgüdü onlarla yarışmak istiyordu ama bu Kara'yı ele verirdi. "Burada başka kimse yok," diye tekrarladım, daha yüksek sesle.

"Korkusunun kokusunu alabiliyorum."

Sıkı banda mide bulandırıcı bir his katıldı.

O biliyordu.

Kilerden bir çığlık geldi ve bana delici bir bakış atarak yanıımızdan geçti.

"Lhoris, ne bok ?" Tısladım. Yüzü asıktı.

"Savaşacağız."

Yggdrasil yolu.

Ama kazanamadık. Korkak değildim ama aptal da değildim.

"Reyna!" Kara kilerden koşarak odaya girdi, bana doğru koşarken gölgeler deri önlüğünü kamçılıyordu. Boştaki elimi uzatıp onu yanıma çektim. Gölgele giysilerimi sıyrıp geçti ve tenimde bir soğuk dalgası dolaştı.

Artık boş olan kilere bakan Prens'e baktım. Maske düşüncelerini tahmin etmemi bile engelliyordu ama bir şey dikkatini çekmişti.

Hiç tereddüt etmeden Kara'yı da yanıma alarak harekete geçtim. Kapılar tekrar açılmadan önce onlara doğru sadece altı adım atabilmiştim.

Bir savaşçı koşarak odaya girdi. Siyah savaş boyası tenini kaplamıştı ve siyah örgülü saçları onun gölge-fae olduğunu gösteriyordu. Elindeki balta kanla kıpkırmızı olmuştu.

"Gitme zamanı, Prensım," diye seslendi.

Prens döndü. "O zaman hepiniz," dedi. "Hayır!

Eğer istediğiniz bensem, beni alın."

Gözleri benimkileri buldu ve Lhoris'i işaret etti. "Bu adam hayatımı zorlaştırmaya kararlı ve onu şimdi öldürecek zamanım yok. Bunu boş zamanımda, kendi Sarayımda yapmayı tercih ederim."

"O zaman kızı bırak. O sadece bir çocuk."

"Hayır." Savaşçıya doğru ilerledi ve gölgeleri etrafımızda döndü. "Eğer savaşmadan beni takip etmezsen, onun boğazını keseceğim. Kaçmaya çalışırsan, bedenini ters yüz ederim."

Gırtlaktan gelen bir ses boğazımdan kaçtı ve durup omzunun üzerinden bana bakmasına neden oldu. "Seçiminizi yapmak için üç saniyeniz var."

Bu tehdidi yapabilecek kapasitede olduğunu dünyadaki tüm kesinlikleriyle biliyordum. Siyah kafatası maskesinden savaşçının kana bulanmış baltasına baktım.

"Reyna?" Kara fısıldadı, sesinde dehşet vardı.

"Savaşmadan gidiyoruz," diye homurdandı Lhoris, ben daha aynı sözleri söyleyemeden.

Dövüşü kazanma şansımız yoktu. Ama kaçırmaktan vazgeçmiyordum.

Kara'ya sarıldım. "Yanımdan ayrılma, duydun mu?" Başını salladı, titreyen kolları bana daha sıkı sarıldı.

Atölyemizin kapılarının ötesinde, karo zemin cesetlerle doluydu. Hem altın hem de siyah zırh giymişlerdi, Altın ve Gölge Saray insanları, davaları uğruna ölmüşlerdi. Yine de hiç Fae kurbanı göremiyordum. Köle merdivenlerine doğru itildiğimizde kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Yerde yatan, cansız gözlerini fayanslara dikmiş, daha o gün umutsuzca yumruklamak istediğim muhafızdı.

Sarmal merdivenlerden aşağı inmeye başladığımızda nefes nefese kalmış ve kanlar içinde kalmış iki savaşçı daha bize katıldı.

"Savaşlar üst katlarda devam ediyor Prensım. Acele etmeliyiz ama saraydan çıktıktan sonra engellenmemeliyiz," dedi kadın savaşçı.

Çatışma sesleri kesildi ve sonsuz gibi görünen taş merdivenlerden sarayın en alt katındaki giriş salonuna çıktığımızda, gerçekten de devam eden bir savaş yoktu. Sadece ölenlerin cesetleri vardı.

Kan kokusu burun deliklerimi doldururken, Valhalla'da ziyafet çekecekler, dedim kendi kendime.

Savaşırken öldüler. Onurlu bir şekilde.

Yine de davaları onurlu değildi. Işıltılı avlulardan geçerken ve büyük saray kapılarında daha fazla ölü kölenin yanından geçerken içimde öfke kabardı. Davaları açgözlülükten başka bir şey değildi.

Saray kapılarının ötesindeki altın taşlı yol ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Yalnız bir beyaz aygır dörtnala yanımızdan geçti, binicisizdi ve sağ tarafımızdaki porsuk ağaçlarının arasında kayboldu.

Hayvanın özgürlüğüne duyduğum kıskançlık içime işledi ve atı takip etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Ancak Gölge Saray Prensi'ne katılan üç savaşçı etrafımızı sarmış, düzen içinde yürüyorlardı. Henüz kaçma şansımız yoktu.

Prens önden gidiyordu, pelerinli sırtı bize dönüktü ve gölgeler hâlâ esasının tepesinde hafifçe dönüyordu. Ölümcül bir zarafetle hareket ediyordu ve atölyeye girdiğinden beri tek kelime etmemişti.

Neden beni istedi?

Bu soru sorulmak için yanıp tutuşuyor, kafamdaki diğer düşüncelerin çoğunu bastırıyordu.

Gölge Divanı'nın sarayı basıp altın verenleri öldürmesini anlayabilirim. Ama biz çoktan ölmüş olmalıydık. de. Kader bizi neden esir almıştı? Neden gözlerimin içine bakıp sadece beni istediğini söylemişti?

Sanki bakışlarımın gücü tek başına bu korkunç fae'nin soruma cevap vermesini sağlayabilirmiş gibi arkasına dik dik baktım.

Pelerinli başı sanki geri dönecekmiş gibi hafifçe kıpırdadı ve aniden bilmek istediğimden o kadar da emin değildim.

Ama bana dönmedi.

Onun yerine Lhoris'e döndüm. "Altın-fae nerede? Neden sarayı savunmuyorlar?" Tısladım. Sesim ürkütücü sessizlikte düşündüğümünden daha yüksek çıktı ve sağımdaki dişi homurdandı.

Karmaşık düğümlerle örülmüş kuzguni siyah saçları vardı ve o da bir kafatası maskesi takıyordu, ama sadece yüzünün üst kısmını örtüyordu. "Sarayı savunuyorlar. Altınları o güzel kulelerinin tepesinde saklıyorlar," dedi.

"Sizin için savaşacak insanlar varken neden kendi hayatınızı riske atasınız ki?" dedi diğer savaşçı, bana sırtarak bakarak. Kahverengi saçlarından anlaşıldığı kadarıyla bu savaşçı bir Fae değildi. Yine de iri yarı bir adamdı, kolayca Prens kadar uzun boyluydu ve kalın kahverengi kürklere sarınmıştı. Yüz boyası lacivertti.

Fae siyahı ve insan mavisinin karışımı ve her zamanki yanak lekelerinden daha karmaşık.

"Türümüzün şerefini lekeliyorsun," diye tükürdü Lhoris ona.

Neşeli bir gülümsemeyle omuz silkti. "Burada onursuzluk yok. Sen kendi kaderini çiz, ben de kendi kaderimi çizeyim."

Arkamızdaki erkek, atölyeye gelen baltalı savaşçı konuştu. "Sizin altın-fae'leriniz korkak. Açgözlü ve aptallar. En önemli şeyi koruduklarına inanarak kulelerine kapanıyorlar. Ama rune-marked'ı gözden kaçırdılar. Lanet olası verslingr'ler, hepsi." Sözleri nefretle doluydu.

Haklı mıydı? Altın-fae'ler altınlarını korurken gerçekten de insanları kendileri için ölmeye mi terk etmişlerdi? Onların büyüğü vardı. İnsanların ise kılıçları ve mızrakları vardı.

İçimde umutsuz bir öfke dolaşırken dişlerimi sıktım. Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Başka türlü davranacaklarına inanmam için hiçbir neden olmamıştı.

Saray yolunun sonunda kesişen yollara ulaşmıştık. Dümdüz ilerlediğimizde, günler önce Skegin'i kışkırttığım Yukarı Krossa'ya, sağdaki patika ise sarayın ahırlarına çıkıyordu.

Ama soldaki yol doğruca kök nehre gidiyordu. Mahkemeler arasında hareket etmenin tek yolu.

Prens sol yolu seçerken hiç duraksamadı.

Planladığım gibi gitmediğinden emindim ama sonunda Altın Saray'dan ayrılıyordum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 7

I kök nehre ulaşmayı sadece bir kez denemiştim ve sırf merakım beni oraya sürüklemişti. Nehrin neye öğrenmek için can atıyordum. Kararımdan pişman olmuşum. neredeyse hemen.

Tüm saraydaki en sık orman tarafından korunuyordu ve sık ağaçların arasından sızan sürekli yoğun sis nedeniyle geçmesi daha da zorlaşıyordu. Önce yönümü şaşırdım, sonra da birkaç dakika içinde kayboldum.

Kısa süre sonra kaçırma konvoyumuz meşaleleri yakmak için durmak zorunda kaldı, gölge-fae'ler altın-fae düşmanları gibi yaratamıyorlardı. Dişi, Prens'e bir tane uzattı ve Prens meşaleyi almak için döndüğünde korkunç maskesi gözümün önüne .

Yürüyüşümüze devam ederken büyük söğüt ağaçları tepemizde belirdi. Şahinler ve doğanlar ağaçların arasından sesleniyor, avları da sık çalılıkların arasında koşuşturuyordu. Tek tük kurt ulumaları yeşilliklerin ve sisin arasından geçip tüylerimi daha da diken diken ediyordu.

"Reyna, bizi neden götürdüler?" Kara'nın fısıltılı sesine kolumu neredeyse acı veren bir şekilde kavraması eşlik etti.

Kara'ya cevap veremedi dişi fae bana, "Sorumluluğun zayıf ve korkmuş," dedi.

Fokurdayan öfkem kabardı.

"Dört gölge-fae tarafından yürütülmüyor olsaydık bile bu yol tedirgin edici olurdu, görünüşe göre kaderimiz katil Prens'inin gibi 'boş bir zamanda' bertaraf edilecek."

Küçük bir omuz silkti, sonra Kara'ya baktı. "Kaç yaşındasın sen?"

"On sekiz," diye fısıldadı Kara.

Fae alay etti. "O çocuk değil."

Ona dişlerimi gösterdim. "Ve o bir savaşçı da değil. Onu rahat bırak."

"Sessizlik." Prens'in derin sesi sessiz ormanda çınladı ve ben de kadına dik dik bakmaktan onun arkasına dik dik bakmaya geçtim.

On dakika kadar daha yürüdük ve ben altın-fae'nin bizi kurtarması fikrinden vazgeçtim. Yine de Altın Saray muhafızları nehirde devriye geziyordu ve bizi bulabilecekleri umuduna sarıldım. Yol boyunca ilerledikçe sis daha da yoğunlaştı ve suyu görme şansım olmadan önce kokusunu aldım.

Prens yürümeyi bıraktı ve asasını kaldırdı. Karanlık gölgeleri yukarı ve ileriye doğru sıçradı, sisi yeterince kovaladı, öyle ki arkalarında bir kayığın karanlık ucunu görebiliyordum.

Yaklaştığımızda bunun bir karve olduğunu gördüm. Küçük bir savaş teknesi. Sadece on kişi alabilecek büyüklükteydi ama vahşi görünüyordu.

Resimlerde gördüğüm çoğu teknenin ön tarafına efsanevi ejderhalar oyulmuşken, bu teknede kafasını geriye atmış ve dişlerini göstermeye hazır kocaman bir yılan vardı. Küçük yelken siyahtı ve üzerinde belli belirsiz bir kafatası vardı.

Lhoris'e baktım, çenesi gergindi.

Korumalar neredeydi?

Teknenin yan tarafına doğru itildiğimizde, botlarımın altında toprak yolun yerine yumuşak çakıl taşları hareket etti.

"Kalk bakalım." Devasa insan savaşçı Kara'yı benden uzaklaştırırken bir çığlık koptu ve kolumdan çekştirildi. Elimi uzattım ve onu bırakmaya zorlamak için yumruğumu tam da o hassas kas parçasının olduğunu bildiğim ön koluna indirdim.

"Ah!" dedi hiç irkilmeden. Bana tuhaf bir bakış attıktan sonra iki eliyle Kara'nın minik beline sarıldı.

"Onu yere bırak!"

Beni görmezden geldi, döndü ve onu teknenin kenarından kaldırdı. Dişi bana başını salladı, sonra Kara'nın peşinden atladı.

Ben bir adım öne çıktım ama Lhoris konuştu. "Ne istiyorlarsa yap Reyna. Derslerimizi unutma," dedi sessizce. Gözlerini Prens'in kollarını kavuşturmuş, oyma yılanın yanında durduğu yere dikti. İzliyordu.

"Uysallık benim güçlü yanlarımdan biri değil," diye mırıldandım. Lhoris elini uzatarak tekneye binmeme yardım etmeyi teklif etti.

Onu görmezden geldim, bunun yerine az önce dişinin yaptığını gördüğüm gibi atladım. Diğer tarafta biraz tökezledim ama kimsenin görmediğinden emin olacak kadar çabuk toparlandım.

"İyi deneme," diye mırıldandı dişi, Kara yanıma koşarken beni iterek geçti. Fae'nin bacağının arkasına bir tekme savurdum ama ulaşamayacağım bir yerdeydi, yılanın başına doğru ilerliyor ve yelken iplerini çekştiriyordu. Teknenin ortasında bank görevi gören ahşap çiteler ve her iki ucunda da büyük sandıklar vardı. Kürekler her iki taraf boyunca aralıklarla sabitlenmişti ve aralarında acımasız metal çiviler vardı.

Kara'yı orta sıraya oturttum, önündeki boşluğa çömeldim. Lhoris kendini tekneye attı ve insan savaşçıdan gelecek her türlü yardımı savuşturdu.

"Beni dinle Kara," diye fısıldadım. "Sadece sana söyleneni yap. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, tamam mı?" Başını salladı. Yüzü solgundu ama ben gözyaşları bekliyordum. "Harika gidiyorsun. Güçlü olmaya devam et."

"Senin gibi," dedi, her zamanki yumuşak sesinde sert bir kararlılık vardı. Yanaklarıma sıcaklık hücum etti.

Benim gibi güçlü olmaya çalışıyordu.

Kutsal Odin, ona zarar vermelerine izin vermezdim.

Onun yanına oturdum ama kadın seslendi. "Sen, biz kalkarken benimle ön tarafa gel. Sana göz kulak olabileceğim bir yere."

"Ben mi?" dedim, ama kimi kastettiğini gayet iyi biliyordum.

"Evet. Sen. Az önce beni tekmelemeye çalışan kişi."

Kahretsin. Bunu nasıl gördü? Sırtı bana dönüktü.

Kaşlarımı çatarak kalktım. Lhoris, Kara'nın yanındaki yerimi aldı,

Ben de bankların üzerinden teknenin ön tarafına tırmandım. Öne doğru eğilip el fenerini oyulmuş yılanın çatallı dilinin ucundaki bez parçasına tutuşunu izledim. Fener yandı ve beyaz sisin içine kehribar rengi bir parıltı yaydı. Önümüzde usulca hareket eden suyu seçebiliyordum.

Tekne yalpaladı ve ben tökezledim. Kadın bana sıırttı. "Yerinde olsam dayanırdım."

Gözlerimi ona diktim, sonra teknenin kenarına doğru eğildim. İnsan savaşı omzunu karvenin yan tarafına dayamıştı ve onu ileri, suya doğru çekmeye çalışıyordu. Fae erkeğinin de diğer tarafta aynı şeyi yaptığını varsaydım.

Prens neredeydi?

Yumuşak bir gümbürtü ve siyah bir parıltıyla kalbim yerinden fırladı.

Tekneye öylece atladı mı?

Yanımda duran, hâlâ siyahlara bürünmüş Prens asasını kaldırdı. Gölgeleler döküldü, teknenin etrafını sararak güç verdi. Daha hızlı hareket ettik. Küreklere gerek yoktu.

"Otur," dedi.

"Hayır." Reddetmek için bir nedenim yoktu, kendim üzerinde bir çeşit kontrolüm olduğunu kanıtlamak dışında.

"Güzel. Düş."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kayık suya çarptı ve altımdaki tahtalar kaydı. Ben öne doğru yuvarlanırken iki savaşçının teknenin arkasına atladığını zar zor fark ettim.

Bir el dışarı fırladı ve gömleğimin arkasından tutarak, uçurumun kenarına devrilmeden önce beni geri çekti.

İçimde adrenalin yükseldi ve beni bankın üzerine çektiğinde karşı koymadım. Ama gömleğimi bıraktığında, parmaklarının kürek kemiklerimin arasındaki rün üzerinde gezindiğini hissettim.

Anında altın görüşüm alçaldı.

İrkilerek döndüm ve bir nefes verdim. Siyah kurukafa maskesinin arkasından parıldayan tek bir altın rün çıkıyordu.

BÖLÜM 8

T Prens elini geri çekti ve altın vizyon kalktı.
"Ne-" Nefesim kesilerek söylemeye başladım, ama onun derin ses zihnimde gürledi.

"Az önce olanlardan yüksek sesle tek kelime edersen kızı öldürür ve cesedini nehirde yaşayan canavarlara atarım. Anladın mı?"

Maskenin arkasındaki parlak gri gözlere baktım.

Sesi zihnimde tekrar konuştu. "Beni anlıyor musun?"

Hâlâ sarsılmış bir halde başımı salladım. Başımı hareket ettirdiğimde üzerime bir tedirginlik çöktü, görüş alanımın kenarları karanlığa gömüldü.

Olamaz. Az önce olan şey imgelemleri tetiklemiş miydi?

Gördüğüm herhangi bir şeyin yüzüme yansımalarını engellemeye kararlı bir şekilde Prens'e sırtımı dönerek kendimi destekledim, ancak merhametli bir şekilde bu his kayboldu.

Sessizce kadere şükrederek ayağa kalktım, aklım başımdan gitmişti.

Kendime ait bir sihrim yoktu, sadece altının içindeki sihre erişimim vardı ve sadece değerli metalden gelen yüzen rünleri gördüm.

Ama Gölge Saray Prensi açıkça altından yapılmamıştı. Az önce ne oldu peki?

Teknenin kenarına tutunmuş, sisin içine bakıyordum. Umutsuzca ona dönüp bakmak istedim ama buna cesaret edemedim. Bunun yerine olanları kafamda tekrar canlandırırdım. Bir kızgınlık şimşegiyle, ne anlama geldiğini anlamak için rune'a yeterince uzun süre bakmadığımı fark ettim. O anın şaşkınlığıyla, gerçekten anlamak için durmamıştım.

Dudaklarımdan pişmanlık dolu bir tıslama kaçtı ve sol tarafımda bir hareket gördüm. Prens yanımda belirince geri adım attım ve kayığı bıraktım. Lanet bir hayalet gibi hareket ediyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Adın ne?" Bu bir soru değildi.

"Seninki ne?" Gözleriyle buluşmak için kendimi zorladım, suda sallanırken tekrar teknenin kenarına uzandım. Hızlı hareket etmiyorduk ama her türlü ayağı dengesiz kılmaya yetiyordu.

"Bana Yılanlar Prensi diyebilirsiniz."

Yüzümü buruşturdum. "O zaman bana ... Kraliçesi diyebilirsiniz." Uygun bir saygısızlık bulmaya çalıştım. "Odin'in taşakları."

Gözlerinde bir şey titreşti. Kızgınlık olduğunu tahmin ettim. Maskeli başını geriye, Lhoris ve Kara'ya doğru eğdi.

"Zihinlerine girebilir ve isminizi kendim alabilirim."

"Reyna. Benim adım Reyna Thorvald."

"Güçlü bir isim," dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım. Ailem olmadığı için soyadımı kendim seçmiştim ve eski bir tanrı olan Thor'u onurlandırıyor. Güçlü bir isimdi. Ama onun böyle söylemesini beklemiyordum. "Bizi neden aldınız?"

"Kirli altınlarla çevrili atölyenizde katledilmeyi mi tercih ederdiniz?"

Ağzımı açtım, neden ondan gelen bir 'pis altın' rünü gördüğümü sormak üzereydim, ama gözleri uyarıyla daraldı.

"Neyi tercih ettiğimin sizin için bir önemi olduğundan şüpheliyim. Ama evet, sizinkine sürüklenip... bize yapmayı planladığınız her neyse onu yapmaktansa kendi Sarayımda öldürülmeyi tercih ederim." Korkuyu sesimden uzak tutmak için mücadele ettim, gölge-fae'nin işkence ve zihin bükme konusundaki zevkine dair hikâyeler aklımdan geçiyordu.

Belki de Lhoris haklıydı. Belki de uysallık zamanı gelmişti.

"Biz değil. Siz."

"Neden?"

Bir süre bana baktı ama konuştuğunda cevap vermedi. "Altın Saray'dan hiç ayrıldınız mı?"

"Hayır." Ona alaycı bir gülümseme verdim. Ne silahım ne de sihrim vardı. Sahip olduğum tek şey ağzım ve cesaretimdi. Ona korkmadığımı gösterecektim.

Gözleri kısıldı. "Ailen kim?" "Hiçbir fikrim yok. Seninkiler kim?"

Gözleri tekrar parladı, bu sefer öfkeyle parladığından emindim. "Terbiyesizlik ediyorsun. Herkes benim şanlı babamı bilir."

"Ve senin lanet olası deli annen."

Asası teknenin dibine vurdu ve irkildim. "O benim annem değil. Gölge Saray'ın Kraliçesi benim üvey annem," diye tısladı.

Bir kaşımı kaldırdım. Demek Yılanlar Prensi'nin vuracak sinirleri vardı. Devam ettim. "Aynı şey."

Asasının ucu parladı ve etrafında gölgeler birikti. "Seninle konuşmam bitti," diye homurdandı.

"Ne büyük kayıp." Gölge sıklıaştı ve bir an için onu çok ileri ittiğimi düşündüm. Ama sonra dönerek tekneden aşağıya doğru adım attı, bankların üzerinden hiçbir şey yokmuş gibi geçti. Kara onun yanından geçerken irkildi ve Lhoris kolunu onun omuzlarına doladı.

"Biliyorsun, daha azı için de insan öldürdü." Dişi fae oyulmuş yılanı yaslanmış, bana deliymişim gibi bakıyordu. Ya da aptalmışım gibi.

"Çok şanslı olmalıyım," diye hırladım. "Benden ne istiyor?"

Omuz silkti. "Beni ." "Sana ne derse

onu mu yapıyorsun?"

"Her şey ve her şey."

"Ve katil bir deliye hizmet etmekten zevk mi alıyorsunuz?"

Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Tüm gölge-fae'lerin katil deliler olduğuna inanıyorsun, değil mi?"

"Yanılıyor muyum?"

"Sanırım yakında öğreneceksin." Kendini yilandan aşağı itti ve Prens'inin peşinden tekneye doğru ilerledi. İnsan savaşçının ters yönde, bana doğru ilerleyişini izledim. Ağırlığı teknenin endişe verici bir şekilde devrilmesine neden oldu ve denge için yılanı kavradım.

"Tamam!" İnsan, küçük geminin ortasına ulaştığında ellerini birbirine . "Dinleyin, küçük altın vericiler. Kapılar'a neredeyse bir günlük yolumuz kaldı. Sisler yaklaşık bir saat içinde kalkacak. Bu yolculuğu mümkün olduğunca keyifli kılmak adına," hepimize rahatsız edici derecede büyük bir gülümseme verdi, "Tanıştırma işini ben yapacağım. Ben Ellisar. Bu da Svangrior." Erkek fae'yi işaret etti. "O da Frima." Dişi olan bana alaycı bir el salladı. "Şimdi sıra sende." Kara'yı işaret etti.

Gözlerini ona dikti. "Ben Kara." Sesi bana zar zor ulaşıyordu.

"Lhoris," dedi akıl hocam huysuzca.

Teknedeki tüm gözler bana çevrildi. Prens'in maskeli olanları da dahil. "Reyna," dedim isteksizce.

Ellisar başını salladı. "Güzel. Sis dağıldığında teknenin yanlarından uzak durun." Bir bankın üzerine çöktü ve kemerindeki keseden bir şey çıkardı.

"Neden?" diye ciyakladı Kara.

Ona baktı. "Neden ne?"

"Neden teknenin kenarlarından uzak duruyorsunuz?"

"Kök nehrinde canavarlar var," diye sırttı.

Tekrar suya döndüm ve yaşam belirtisi var mı diye taradım. Hiçbir şey göremedim ama devasa savaşçının sözlerinden şüphe etmedim. Yggdrasil'de hiçbir şey güvenli değildi. Tehlike ve ölüm her köşede gizleniyordu.

Bir saat sonra sisler gerçekten de dağılmaya başladı. Tüm zamanımı huzursuzca banklar arasında mekik dokuyarak ve durumumu anlamaya çalışarak geçirmiştım.

Onurlu bir şekilde ölmek ve Valhalla'ya gitmek için elimden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir sonuca varmamıştım. Ben bir savaşçı değildim ama halk arasında başka asil davranışlarla öbür dünyaya ulaştıkları söylenirdi. Arkadaşlarımı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacak ve kadim tanrıların yüzüme gülmesini umacaktım.

Yüksek sesli bir viyaklama duydum ve yukarı baktım. Üzerimizdeki beyaz sis, yeşil yapraklarla kaplı kalın dalları ortaya çıkarmaya başlamıştı. Su boyunca ilerlerken, kıyıların görünür hale geldiğini fark ettim. Tahtadan yapılmışlardı, dolambaçlı ve organiktiler ve ötelerinde ısıltılı bir karanlık vardı.

"Çok güzel," diye nefes aldı Kara, üstümüzde kalınlaşan yeşillik örtüsünden iki yanımızdaki karanlığa bakarak.

Öyleydi. Üzerimizdeki ağacın yaprakları yeşil bir ışıkla parlıyordu, sis dalları hâlâ ara sıra yolumuzun üzerinden geçiyordu. Altın Saray'dan ayrılmayı ne kadar istemiş olsam da, bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeme hiç izin vermemiştim.

"Yggdrasil'in gövdesini görene kadar bekle," dedi Ellisar, hassas bir iş için fazla büyük olan bıçağıyla oymakta olduğu küçük tahta parçasından başını kaldırarak. Onu dikkatlice teknenin dibine bıraktı ve kemerindeki başka bir keseyi karıştırarak bir şey aradı.

Zafer kazanmışçasına bir parşömen parçası çıkardı ve Kara'ya uzattı. Gözleri irileşti, sonra bakışları keskinleşti.

Kara tanıdığım en zeki insandı. Sayılar, kelimeler, diller - hepsi ona kolay gelirdi. Eğer okuyabiliyorsa, bir anlam da çıkarabilirdi. Bana eski dili öğretmek için aylarca uğraşmıştı ve ben onun yanında kendimi aptal gibi hissetmiştim.

"Reyna, bak," dedi gözlerini parşömenden ayırmadan. Kâğıtta ne olduğunu görmek için onun sırasına doğru ilerledim.

Hepimize hayat veren ve dünyamıza adını ulu ağacın bir çizimiydi. Yggdrasil. Ağacın dibinden beş devasa kök uzanıyor, bu kökler boyunca nehirler akıyor ve her biri beş Mahkeme'den birinde son buluyordu. Tanrıların kendilerini doğuran İlksel Sisler dev ağaç gölgesinin üzerinde işaretlenmişti ve dalların içinde bir zamanlar saygı duyulan Vanir - tanrılarla birlikte yok olan efsanevi yüksek fee - işaretlenmişti.

"Bunu nereden buldun?" Ben sordum.

Daha önce dünyamızın haritalarını görmüştüm ama Altın Saray'ı diğer Sarayların kat kat büyüklüğünde gösteriyorlardı ve kesinlikle Sisleri ya da Vanir'i işaret etmiyorlardı. Yggdrasil'in gövdesine sarılmış devasa yılanı da tasvir etmiyorlardı.

Ellisar omuz silkti. "Bu harita Gölge Saray'da oldukça yaygındır."

"Nehrin sonuna geldiğimizde ne olacak?" Kara, Altın Saray'dan gelen kökün Yggdrasil'in gövdesiyle buluştuğu yerdeki kâğıt parçasına dokunarak belli belirsiz sordu.

"Her Mahkemenin bagajında içeri girmek için geçmeniz gereken bir Kapı vardır. Ve bunlar normal kapılar değil, size söyleyeyim. Fae veya insanlar tarafından korunamazlar, çünkü etraflarında çok fazla zaman geçiren herkesin hayatını emerler. Büyü ile korunabilirler, ancak sadece fae'lerin yedekleri olduğu sürece." Ellisar durakladı

Prens'e bir bakış attı. Kafatası maskesi ve o tedirgin edici gri gözleri karşıya bakıyordu ve dinlediğine dair hiçbir işaret vermiyordu.

Ellisar devam etti. "Yani, altın-fae onlarınkine ışık doldurur, ateş-fae onlarınkini ateşle doldurur, toprak-fae onlarınkini toprakla doldurur ve bu böyle devam eder. Ama her zaman tükeniyorlar." Sesi alçaldı. "Fae'lerin sorunu ukalalık yapmaları." Kaşlarını salladı, sonra yüksek sesle fısıldayarak ekledi, "ve açgözlü." Kara nefesini içine çekti ve teknedeki üç fae'ye baktı. Hiçbiri ona dönüp bakmadı ve Ellisar güldü.

"Bugünü böyle mi atlattın?" Lhoris sesinde onaylamayan bir öfkeyle konuştu.

Svangrior saatler sonra ilk kez ayağa kalkarak, "Ellisar kendine saklaması gereken şeyleri sana anlatmaktan bıktı," dedi. "Yemek yemek istiyorum."

Savaşçı teknenin ön tarafındaki sandıktan hasır bir sepet çıkardı ve birkaç parça peynir ve ekmek dağıttı.

Bana verilen her şeyi yemeyi reddetmeyi düşündüm ama Lhoris'in kendi porsiyonunu saniyeler içinde yuttuğunu görünce ben de aynı şeyi yaptım. Güçlü olmak önemliydi ve boş bir mideyle savaşamazdım.

Ellisar porsiyonunun ne kadar küçük olduğu konusunda homurdandı, büyük elleri kendisine verilen yemeği cüceleştiriyordu.

Svangrior bana yan yan baktı. "Yemeğin dönmesi için bizden istenenden daha fazla var," diye homurdandı.

Beni de yanlarında götürmek istemişlerdi, bu çok açıktı ama görünen o ki Lhoris ve Kara gerçekten de bu yolculuğun kasıtsız katılımcılarıydı.

Neden? Neden özellikle beni istesinler ki? Şöhreti ya da itibarı olmayan yetim bir altın vericisi. Saçlarım beni farklı kılıyordu, ama bunun dışında hiçbir şey düşünemiyordum.

Beni herhangi bir altın vericisinden daha cazip ya da değerli kılabacak bir şey yoktu.

İmgelemler.

Bu düşünce kafamın içine girdi ve ısrarlı sorularda bir delik açtı.

Açlık Çekenlerin imgelemleri beni farklı kıldı.

Gölge Mahkemesi için bir anlam ifade ediyor olabilirler mi? Ama bunları kim nasıl bilebilir ki? Lhoris dışında kimse onlara acı çektiğimi bilmiyordu ve o bile gerçeği tam olarak bilmiyordu.

Küçük bir sıçrama sesi duyuldu ve üzerimizdeki ağaç gölgeliklerindeki tüm sesler aniden kesildi.

"Bana az önce nehre yiyecek atmadığını söyle," diye tısladı Svangrior. Ellisar'ın utangaç bakışlarını görmek için döndüm.

"Ekmeğin kabuğu bayattı," dedi.

"Lanet olası verslingr," diye tersledi fae savaşçısı, kemerinden bir bıçak çıkararak.

"Aşırı tepki gösterme, nehirde aylardır saldırıya uğramadık," dedi büyük insan omuz silkerek.

"Kılıcınla düşünüyorsun, kafanla değil."

"Her zaman değil. Bazen midemle düşünüyorum," diye sırttı. "Ve kendimi şanslı hissettiğimde, benimle-"

Svangrior daha cümlesini bitirmeden kulağına sert bir tokat attı. İri adam neredeyse hiç irkilmedi ve sırtışı genişledi.

"Oyun oynamanın sırası değil, seni aptal," dedi Frima.

Ona baktım. O ve Prens yolculuğun büyük bölümünde teknenin arka tarafında sessizce oturmuşlardı. Birbirine benzeyen kafatası maskeleri yeşil ışıktaki daha da ürkütücü görünüyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve dikkatle suyun üzerinden dışarı baktı. "Orada ne var?" diye sordu Kara. O artık

fısıldadı ve sorusunu Ellisar'a yöneltti. "Yılanlar."

Küçük tablonun ön tarafına oyulmuş yılanı baktım.
karve. Hafızamda gölge yılanları canlandı.

birkaç saat önce kapının altından süzölmüş, Prens'in asısından doğmuştu.

Tekne hafifçe sola doğru hareket etti.

Ellisar ve Prens bir anda ayağa kalktı ve üç savaşçı da silahlarını çekti.

Teknenin sığ gövdesine sert bir çarpma sesi geldi.

"Siktir," diye yemin etti Frima.

"Bu senin hatan Ellisar," diye tersledi Svangrior.

"Zaten sıkılmaya başlamıştım."

"Sıkıldın mı? Odin'in kuzgunu, bazen lanet bir çocuk gibi oluyorsun! Sen-"

Prens konuştu ve şakalaşmalar hemen kesildi. "Eğer sorumluluğuma bir şey olursa, bedeli ölüm olacaktır. Anladınız mı?"

Zaten hızlı atan nabzım bir kademe daha hızlandı. Benim hakkımda mı konuşuyordu?

Üç savaşçı da göğüslerini çırptı. "Trig!" diye seslendiler hep bir ağızdan. Sadakat için kullanılan eski bir kelime.

Teknenin ortasına ve arkadaşlarıma olabildiğince yaklaşmak için sıramda sallanmaya başladım. Ne olacağını bilmiyordum ama sessizlikteki gerilim tüylerimi diken diken ediyor, göğsümü daraltıyordu.

Uzun bir nehir otu parçası olabilecek ince bir dal, sudan fırlayıp teknenin üzerinden geçti. Bir an havada asılı kaldı, sonra havada ileri geri hareket etmeye başladı. Araştırıyorum.

Frima hiç ses çıkarmadan ona yaklaştı. Sessizce kılıcını kaldırdı, sonra da kamışın üzerine indirdi.

Tepki anında geldi. Ve yüksek sesle.

Bir şeyin çarpmasıyla sallanan tekneye bir çığlık sesi eşlik etti. Karvenin her iki yanına su sıçradı ve savaşçılar dengelerini korumak için çömeldi. Bankımın kenarına tutunarak teknemizin her tarafını görüş alanımda tutmaya çalıştım. Lhoris Kara'yı önüne çekti, böylece

O sırada teknenin dibindeydi, banklar onu koruyordu. Prens nasıl olduysa tüm bu sarsıntı içinde kıpırdamadan duruyordu.

Çıglıklar kesildi ve sağıma bakmamı sağlayan bir hareket oldu. Sudan bir şey yükseliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

I Nehirden bize kocaman altın sürüngen gözlerini kırpıştıran yaratık için bir kelime bulmam gerekseydi, edeceğim kelime "yılan" olmazdı. Lanet olası ejderha. daha iyi bir tanımdı.

Bu şeyin başının etrafında dikenli boynuzlardan oluşan bir yelesi ve çenesinin arkasındaki solungaçlardan çıkan yüzlerce saz dalları vardı. Rengi yeşilimsi maviydi, pullarının her üç sırası da parlak mavi renkte parlıyordu.

Ağzını açtı ve uzun, aynı derecede parlak mavi bir dil dışarı fırladı. Svangrior bağırarak baltasını çatallı dile doğru savurdu. Yılan düşündüğümünden daha hızlı hareket etti ve tehlikeli bir şekilde sola doğru yatarken teknenin altından daha fazla çarpma sesi geldi.

Daha yüksek bir patlama sesi dikkatimi tekrar teknenin , Prens'e çevirdi. Karvenin dibine vuran onun asasıydı. Gölgeler tepenin etrafında dönüyordu, şimdiye kadar onun yarattığını gördüğümünden çok daha fazlası. Asasını kaldırdı ve yılanı doğru koşullar, hareketlerinin gücü pelerininin arkasından dalgalanmasına neden oldu.

Yaratık karanlık, dumanlı şekillerin bir tehdit olduğunu çok geç fark etmiş gibiydi. Yüzeyin altına doğru eğilmeye çalıştı ama gölgeler katılaşarak yüzlerce küçük yılanı dönüştü ve önce boğazını sonra da vücudunu sardı.

onun yerine sudan kaldırdı. Birkaç dakika içinde canavarın tamamı nehirden çıkarılmış, havada çırpınmaya ve suları uçurmaya başlamıştı. Hiçbir çığlık ya da hareket, gölge yılanlarının tutuşunu değiştiremedi.

"Yakında boğulacak," dedi Svangrior, yılanın çığlıklarından ancak duyulabiliyordu.

Siyah gölge yılanlar aniden ortadan kayboldu ve devasa nehir yılanını tekneyi sarsan bir sıçramayla suya geri bıraktı. Bankı kavradım, saldırıya hazırdım ama hiçbir gelmedi.

Dikkatle ayağa kalktığımda, yılan hızla uzaklaşırken elektrik mavisini pulların yüzeyin altında kaybolduğunu gördüm. Bana dumanı hatırlatan karanlık gölgeler etrafımızda dolaşıyor, teknemizin yelkenini dolduruyordu. Yavaşça hareket etmeye başladı, hafif akıntı bizi tekrar aldı.

Kara'nın banktan kalkmasına yardım eden Lhoris'e döndüm. "Hiç bu kadar güçlü büyüsü olan bir fae gördün mü?" I

fısıldadı. Savaşçılar sessizce konuşuyorlardı ve Prens yılanın gittiği yöne bakıyordu.

"Bu kadar güçlü büyüsü olan bir fae bile duymadım," diye cevap verdi sessizce.

Kara bankta aramıza sıkışırken titriyordu. "O şey çok büyüktü," dedi. "Neden gitmesine izin verdi? Ben olsam Svangrior'un dediği gibi boğulmasına izin verirdim."

Küçük sesi sertleşmişti ve sözleri karşısında hem gurur hem de endişe hissettim.

"Öldürölmesine gerek yoktu," dedim, sonra durakladım. Prens neden yaşamasına izin vermişti? Kesinlikle merhametten değil. Acımasızlığı dillere destandı.

Bana kaşlarını çattı. "Canlı olmasının ne faydası var? O bir canavar!"

"Bu bir yırtıcı ve yaşadığı yer de burası. Buradan çıkarılacak ders? Kök nehrine yiyecek atmayın."

"Bir daha asla bu nehirlerden birinde olmak istemiyorum," diye ürperdi.

Ona cevap vermedim. Kesin bir ölüme ya da daha kötüsüne doğru yelken açtığımız düşünülürse, herhangi birimizin ölmesi pek olası değildi.

Sonraki altı ya da daha fazla saat nehir canavarlarını görmeden geçti. Tepemizde giderek kalınlaşan gölgelikte kuş sesleri yeniden başladı ve nehri tutan ağaç kökünün kenarları, budaklı ağaçtan yapılmış bir tünelde kozalanıncaya kadar sürekli yükseldi.

Yılan olayından beri Ellisar'ın şakacılığı azalmıştı ve etrafına tedirgin bakışlar atarak sessizce küçük tahta parçasını yontmaya devam etti. Prens ve Frima teknenin ön tarafına, Svangrior da arka tarafına yerleşmişti. Ben karvenin ortasında kalmış, teknenin hafif hareketinin yarattığı uyuşuklukla savaşıyor ama başaramıyordum. Lhoris ve ben sırayla uyukluyorduk, Kara ise teknenin dibine kıvrılmıştı.

Yggdrasil'de size güçlü kalmanız öğretildi. Kaybetmek Uyku ya da iştah zayıflığa yol açıyordu ve bu da ölüm demekti. Ama bu uykumun kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Arkadaşlarımı öldürdüğüm, Açlıktan Ölenler'in etimden parçalar kopardığı, sıvı altın içinde boğulurken Gölge Saray Prensi'nin siyah maskesinin yüzümü kapladığı görüntülerle dolu kâbuslar uykularımı kaçırıyordu.

Teknenin tahtasına vurulan bir gümbürtü beni irkilerek uyandırdı. "Neredeyse Kapılar'a geldik." Frima teknenin yanında duruyordu.

oyulmuş yılan. Siyah derisine, vücuduna bağladığı çok sayıda silaha ve saçlarını yüzünden uzak tutan uzun örgülerine imrenerek baktım. Yolculuğumuzun içerdiği tehditlerle başa çıkmak için benden çok daha donanımlıydı. Lhoris ve ben atölyeden ayrılmadan önce çekiçlerimizden ve neşterlerimizden nezaketsizce kurtulmuştuk. Yine de çantam elimde kaldı, üstünkörü bir şekilde

Svangrior tarafından kontrol edildi ve giysilerle dolu olduğu anlaşıldı. Lhoris'in bana verdiği asa, kürklerime sıkıca sarılmış halde görünmeden kaldı.

"Woah." Kara'nın ünlemi Frimadan önümdeki manzaraya bakmamı sağladı.

Yggdrasil'in gövdesine baktım. Gerçek hayat ağacına.

Nihai gücün ve sihrin huzurunda olduğum gerçeği bir an için diğer tüm düşüncelerimi bastırdı.

Gözümün alabildiğine yükselen eski ağaçların kabuklarının yüzeyi parlak renkli çiçekler ve canlı yeşil sarmaşıklarla bezeliydi.

Hemen ileride, ağaç kabuğunun içine yerleştirilmiş ve yaklaştıkça büyüyen kapılar, Altın Saray'ın sarayındakiler kadar görkemliydi.

Elbette altından yapılmışlardı. İki sağlam kapı, görkemli savaş sahnelerini, kartallara ve şahinlere binen ve düşmanlarının üzerine ölümcül ışık ışınları yağıdıran fae'leri gösteren gravürlerle kaplıydı. İki süslü altın kanat, kapalı kapıların uzun kemerli tepelerinden yayılıyor, sanki her zaman oradaymış gibi kabuğun içine yuvalanıyordu. Yaklaştığımızda, Kapıların her iki yanında iki kaide gördüm, her birinin tepesinde kükreyen altın bir aslan vardı, kedigil suratları hırçın hırıltılara bürünmüştü.

Karve yavaşlarken iki şey dikkatimi çekti. Birincisi, aslanlar şüpheli derecede gerçekçi görünüyordu. Ama ikincisi, bir şeyler... yanıştı. Altının etrafında olmak altın görüşümü tetikleliyordu, sadece ona dokunmak tetikliyordu, ama bunu her zaman hissedebiliyordum. Devasa kapılar, harcanmamış güçle uğuldayan saray gibi hissettirmeliydi. Ama öyle değildi. Bir şekilde farklı hissediyordum.

"Bunu hissediyor musun?" Lhoris'e mırıldandım.

Başını salladı ve Kara'nın kaşları birbirine çatıldı. "Geçitleri mi kastediyorsun? Tuhaf hissettiriyorlar. Sanki dengesiz ya da öyle bir şey."

Kararsız doğru kelimeydi. Altın görüşle nasıl görüneceklerini ve üzerlerinden süzülen rünlerin ne söyleyeceğini merak ettim.

Dokunacak biraz altınım olsaydı, .

Çantama uzandım ama Lhoris yüksek sesle ve doğal olmayan bir öksürük çıkardı. Ona baktığımda yüz ifadesi çok sertti. Ben tepkisini sorgulayamadan Prens sessiz ve hızlı adımlarla yanımdan geçti. Teknenin başında durdu ve biz Kapılar'a ulaştığımızda esasını kaldırdı. Ucundan gölgeler akıyor, mühürlü kapılardaki küçük boşluktan kolayca eriyordu.

Gürültülü, yavaş bir gıcırtyla kapılar açıldı.

"Bu kesinlikle o kadar kolay olmamalı." Kapılar Altın Saray'ın tek girişiydi. Başka bir Saray üyesinin bu kadar az bir çabayla kapıları açabilmesi mümkün değildi.

"Belki de her zaman içeriden bu kadar kolay açılıyorlardır?" diye önerdi Kara sessizce.

"Belki," dedim şüpheyile. "Ama nehir kıyısı da korunmalıydı."

Ellisar konuştu. "Sarayınızın küstahlığı onlara pahalıya mal oldu." Ayağa kalktı ve tekne sallanmaya başladı.

"İçeriden yardım almış olmalısınız," dedi Lhoris. Ellisar omuz silkti.

Devasa ağaç gövdesinin gölgesine doğru süzülürken karanlık teknenin üzerinde hareket etti. Gözlerim savaşıdan neredeyse aynı hızda olduğumuz altın aslanlara kaydı.

"Yardıma ihtiyacımız yok. Prensimizin neler yapabileceğini gördünüz." Aslanların yanından geçtik ve içimde küçük bir rahatlama hissettim, Yggdrasil'in gövdesinin içine girdiğimizde bunun yerini hızla tam bir huşu aldı.

Oyulmuş ağacın ortasında bir şelale vardı ve etrafı kadim tanrıların heykellerinden oluşan bir halkayla çevriliydi. Yüzleri dışa dönüktü, sırtları su çağlayanına dönüktü. Şelalenin nereden aktığını görmek için boynumu uzattım ama o kadar yükseğe uzanıyordu ki karanlığın içinde kayboldu. Mekândaki ışık kabuğun kendisinden geliyor gibiydi; heykellerin pürüzsüz, aşınmış taşlarından yansıyan sıcak, gün ışığı gibi bir parıltı. Tanrıların her bir heykeli en az on beş metre boyundaydı ve altın kapılardan yavaşça uzaklaşıp gövdenin içine doğru ilerlerken net bir şekilde görebildiğim heykellerin yüzlerindeki ayrıntılara hayret ettim. Kedileriyle sakın Freya, çekiciyle vahşi Thor, kuzgunuyla kudretli Odin.

Bu kadar yüksekten akan suyun gürültülü olması gerekirdi ama tek duyabildiğim rahatlatıcı bir şırıltıydı ve havuzda hiçbir dalgalanma ya da dalga yoktu. Berrak suya baktım ama dibini göremedim.

"Çok güzeller," diye nefes aldı Kara. "Onu tanıyamadım." Bir fae gibi sivri kulakları ve güzel narin kanatları olan bir kadın heykelini işaret etti. Yüzünde dingin ve bilge bir ifade vardı.

"Bu bir yüksek inanç rahibesi." Prens'in gür sesi beni ürküttü. "Tanrılar onlara Vanir derdi. Onlar psişik fae'lerdi."

Ona baktım, taş heykellerin soluk beyazı, yüksek fee kadın heykeline bakarken acımasız maskesinden yansiyordu.

Bakışları değişti, gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarında hesapçı ve inanılmaz derecede kararlı bir şey vardı.

Bu erkek Lord Orm gibi değildi. Lord Orm şımarık, aşırı büyümüş bir çocuktı ve insanları acı ya da itaat sınırlarına kadar zorlayarak eğlenirdi. Bu erkek, bu Prens, zekiydi ve bahse girerim ki onu memnun etmek çok daha zordu. Ve onu kandırmanın ya da geçmenin kolay olacağını sanmıyordum.

Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, gözlerinin gri derinliklerinde güç parladı. Neredeyse bir meydan okuma gibiydi ve öfkemden kendimi onun bakışlarını tutamazken buldum.

Arkamı dönerken yüzümü buruşturdum. Sağa doğru yolumuza devam ederken neredeyse gözden kaybolan Freya heykelini ararken tanrıçaya fısıltıyla bir dua gönderdim. "Bana her ne yaşatırsa yaşatsın bununla başa çıkabilecek kadar güçlü kıl beni. Yapılması gereken her şeyi yapabilmem için bana cesaret ver."

Arkadaşılarımdan önce kendi hayatıma son vermek için bile olsa.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

T Gölge Saray Kapıları da en az Altın Saray Kapıları kadar görkemliydi ve çok daha karanlıktı.

Siyah, kurşuni kapılar belirdi, gümüş gravürler ışığı yakalıyor ve tasvir ettikleri dehşet verici sahnelere hayat veriyordu. Savaş görüntüleri ve bunların ölümcül sonuçları kanlı ayrıntılarla gösteriliyor, yılanlar savaş alanlarında sürünüyordu. Daha fazla zindan görüntüsü, çılglık atan figürler, bükülmüş yüzler, parçalanmış bedenler gözümü başka tarafa çevirmeme neden oldu.

Kapıların üzerinde, teknenin ön tarafındakine benzer bir yılan kafası yükseliyordu, ancak gözleri ve dili kan kırmızısı parlıyordu.

Prens'in gölgelerinden gelen bir komutla kapılar yavaşça açılmaya başladı.

Karve hızlanmış gibiydi, sanki neredeyse evde olduğunu biliyordu. Bizi kabul edecek kadar açık olan heybetli kapılardan geçtik ve etrafımdaki hava bir anda değişti.

Sanki bir şey tenime batıyormuş gibi daha serin ve daha keskin hissediyordum. Kapıların ötesindeki manzara tıpkı giriş yolundaki kök nehri manzarası gibiydi; üstümüzde yoğun yeşil yapraklar ve her iki yanımızda yüksek kahverengi ağaç kökleri vardı. Ama farklı bir yerde olduğumuza şüphe yoktu.

Dünya. Kuş sesleri farklıydı ve daha önce bize eşlik nemli toprak kokusu yerini tatlı ve keskin bir şeye bırakmıştı.

Hızlı bir nefes aldım ve kapılar arkamızdan kapanmaya başladığında midemin bulandığını hissettim.

Gölge Mahkemesi.

Bunun farkına varmak başımı döndürdü, sanki beynim daha önce Altın Saray'dan gerçekten ayrıldığımı tam olarak kabullenmeyi reddetmişti. Evimden, yaşadığım yerden, hayatım boyunca hor gördüğüm yerden.

Paniğimi uzak tutuyordum ama o Kapılardan geçip başka bir dünyaya yelken açmak bana gerçekle yüzleşmekten başka seçenek bırakmadı.

Gölge Avlusu'ndaydık. Gördüğüm en güçlü fae'nin eşliğinde saraya gidiyorduk. Ve o benim için gelmişti.

Sağ tarafımda görüş alanıma gölgeler girdi ve başımı kaldırdığımda suyun üzerinde koyu duman benzeri gölge akıntılarının yaladığını gördüm.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ağzımı garip bir tat dolduruyordu, bana tamamen yabancı bir şey. Tuzlu-tatlı, nahoş olup olmadığını anlayamıyordum.

"I-" Söylemeye çalıştım ama gözüme daha fazla hareket çarptı. Tekne şimdi çok daha hızlı hareket ediyordu ve gördüğümü sandığım şeyi gördüğümde emin değildim. Beni rahatsız eden baş dönmesine lanet ederek öne doğru eğildim ve odaklanmayı başarırken nabzım bir çentik daha yükseldi.

Bir el nehir kenarını tutuyordu. Birisi kendini yukarıya, nehrin köklerine doğru çekmeye çalışıyordu.

Ama nasıl? Karanlığın boşluğunda, dışarıda nasıl bir şey olabilirdi?

Bir baş kenara tırmandı, sonra bir virajdan hızla geçerken gözden kayboldu.

Boğazımda safra birikti.

Bu normal bir kafa değildi. Bir tarafından büyük bir parça kopmuş ve yerine uyumsuz bir et parçası dikilmişti.

Bir Açlık Çeken'e aitti.

Nasıl? Burada nasıl bir Açlık Çeken olabilir? Onların bir efsane olduğuna inanan insanlar vardı, Beş Saray'da görülmeyle çok uzun zaman olmuştu.

Bir köşeyi daha döndük ve gözümün önünde büyük siyah noktalar belirmeye başladı. Midem bulandı, safra boğazımda yanmaya başladı.

Ayağa kalkarken küfrettim, daha önce yememiz için verilen ekmek ve peyniri kaybetmeden hemen önce tökezleyerek teknenin kenarına geldim. Svangrior'un küfür ettiğini ve insanlar ve tekne tutması hakkında bir şeyler söylediğini uzaktan duydum.

Tekrar kasıldım ve Kara'nın sesini duydum, yaklaşıyor, beni yatıştırmaya çalışıyordu. Daha fazla şaşkınlıkla birlikte küçük bir elin sırtımı ovduğunu hissettim.

Göğsüm gerilirken ve gözlerim yanarken aklımda olan tek şey, kök nehre girmeye çalışan Açlık Çeken'di.

Teknenin kenarına tutundum, havayı içime çektim, kelimelerimin işe yaramasını sağlamaya ve yüzme görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Onları uyarmalı mıyım? Gölge-fae benim düşmanımdı. Ama hiçbir şey canlı canlı yenmekten daha kötü olamazdı.

Yanımda beliren bir varlık hissettim ve dengesizce döndüm. Prens, gözleri parlayarak bana bakıyordu. Bir an için, şaşkınlığımla, gözlerinde endişe gördüğümü sandım. Ama sonra bıçak gibi bir acı kafatasımı deldi ve o parlak gri gözler dönen gölgelerle doldu.

Kafamın içine girmeye çalışıyor.

Farkına varış ani ve dehşet vericiydi.

Korku tenimi buza çevirdi ve geriye doğru tökezleyerek Kara'nın üzerine düştüm. İçime bir acı saplandı, neredeyse çılgılık atacaktım ve kendimi sabitlemeye çalışarak körlemesine uzandım.

"Reyna!" Kara bağırdı, kafatasımın arkasında fiziksel acı hissettim ve her şey karardı.

Farkına vardığım ilk şey başımda donuk bir zonklama oldu, ardından gözlerimi açmamak için güçlü bir istek duydum.

Anılar zihnimde yuvarlandı ve nerede olduğumu hatırlayınca nefes nefese kaldım. Gölge Mahkemesi.

Bir Açlık Çeken vardı.

Ve Prens düşüncelerime girmeye çalışmıştı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bakışlarım Prens'e değil Frima'dikildi.

"O uyandı." "Hangisi?"

Oturmak için mücadele ettim, bir baş dönmesi dalgası beni bunu yavaşça yapmaya zorladı.

"Sinir bozucu olan."

Sanki duyulmak istemiyorlarmış gibi sessizce konuşuyorlardı ve ben etrafıma göz kırptım. Hâlâ teknedeydik ama artık kök nehirde olduğumuzu sanmıyordum.

Karanlık bir mağarada ilerliyorduk, iki yanımızda yükselen taş duvarlar sudan kayganlaşmıştı ve mürekkep yeşili sarmaşıklarla kaplıydı.

"Ne demek hangisi?" Mırıldandım, dilim düzgün çalışmıyordu ve kelimelerim bulanık ve kalın çıkıyordu.

Frima bana sinirli bir bakış attı, sonra da işaret etti. Ağırlığımı çekmek için bankları kullanarak sırt üstü sürüklendim. Uzuvarımın yerinde olmadığını hissediyordum ve savunmasızlığım ile ilgili yükselen bir panik boğazımda düğümleniyordu.

"Kara," diye mırıldandım.

Teknenin dibinde yatıyordu, başı Lhoris'in kucağındaydı. Bana güven verici bir bakış attı. "Uyandığına sevindim," dedi. "Kara iyi."

Kaşlarımı çattım ve Prens'i aradım. Teknenin ön tarafında, oyulmuş yılanın yanında duruyordu ama gözlerim pelerinli sırtına takılır takılmaz bana döndü.

Yavaşça bize doğru ilerledi, tekne hafifçe sallanıyordu. "Ne olduğunu soracaksınız, değil mi?" Orada sessiz ses tonunda öfke.

Yutkundum ama boğazım o kadar kuruydu ki öksürmeme neden oldu. "Ne olduğunu biliyorum," diye . "Kafamın içine girmeye çalıştın ve... Ve kafam kapandı. Yani yapamadın."

Bulabildiğimin en iyisi buydu. Ya öyle olmuştu ya da çok zorlayarak beni bayıltmıştı. Bunu yapabilir miydi ki?

"Eğer bir şeyi bilmiyorsan, neden biliyormuş gibi davranıyorsun?" diye tısladı.

Çünkü aptal görünmekten nefret ediyordum. Hiçbir şey söylemedim, sadece ona dik dik baktım.

"Seni neyin hasta ettiğini bilmek istiyorum."

"Bunun için mi aklıma girmeye çalıştın?" Bunu yapabildiği için hissettiğim korku, parmaklarımın bankın üzerinde sıkışmasına neden oldu. Tüm fae'ler görüntü yansıtabilirdi ve gölge-fe'lerin korku salabildiği iyi bilinirdi. Ama gerçekten zihinleri okuyabilir miydi? Sert maskesine ve alev alev yanan parlak gözlerine baktım.

İstediği her şeyi oldukça emindim. "Neden beni bayılttın?"

Gözleri maskenin arkasında kısıldı. "Düşün."

"Ne?"

"Ayağın takıldı, düşün ve arkadaşınla kafa kafaya çarpıştın," dedi Frima, yüzünde bir sırıtışla. "Bir saatten fazla bir süredir baygınsın."

Uzun bir nefes aldım. Kara'yı incittiğim için duyduğum suçluluk duygusu içime işledi ama Prens'in aklıma girmemiş olmasının verdiği rahatlama da buna eşlik etti.

Ve ben bayıldığımdan beri hiçbirimizin bir şey yemediğine bakılırsa, Açlıktan Ölen'in kök nehrin kıyısından geçemediğini tahmin ettim. Ama bu

birinin denemeye çalıştığını daha az endişe verici yapmadı. Bir şey söylemem gerekip gerekmediğini tekrar düşündüm. "Neredeyiz?" Onun yerine ben sordum.

Ellisar kayıkta bana doğru hantalca ilerledi ve bir deri su uzattı. Minnetle aldım ama teşekkür etmeyi reddettim.

"Benim sarayım. Benim sarayım. Burada sana söyleneni yapacaksın ya da öleceksin."

Soğuk sudan uzun bir yudum aldıktan sonra, "Zaten öleceğimi sanıyordum," dedim. Beni neyin beklediğine dair bir ipucu bulabilmek umuduyla Prens'in tepkisini izledim.

"Hayır, arkadaşların ölecek. Senin ölümün hakkında tek kelime etmedim."

Deriyi ona doğru fırlattım. Eli dışarı fırladı ve ustalıkla yakaladı. Gözlerinde bir şey belirdi.

"Arkadaşlarımı rahat bırakın," diye hırladım.

"Burada olmalarının sebebinin sen olduğunu anlıyor musun? İstedğim gibi benimle gelseydin, ev dediğin o pis delikte güvende olurlardı."

Daha fazla suçluluk duygusu içime işledi. O haklıydı.

"Buraya ev mi diyorsun?" Rutubetli mağaranın etrafını işaret ettim. "Büyüleyici bir yer."

Tısladı, sonra benden uzaklaştı.

"Aslında ev dediğimiz yer burası," dedi Ellisar sessizce ve işaret etti. Tekne mağaradan çıkıyordu ve kendime rağmen ağzım açık kaldı. Sadece kâbuslarımda gördüğüm bir dünyaya yelken açarken yavaşça ayağa kalktım.

BÖLÜM 11

R Önümüzde karanlık sudan yükselen bir dağ vardı ve tepesinde gecenin kendisinden yapılmış gibi görünen bir saray bulunuyordu. Yüzlerce sıkı, keskin kule alacakaranlık gökyüzüne dar bıçaklar gibi saplanıyordu. Yıldızlar gibi parıldayan ışıklar yapı boyunca ısıldıyor, çeşitli köşeli köprülere ve kemerlere dikkat çekiyordu. Sarayın aşağısında, dağın yamacı kayalık yüzeydeki çıkıntılardan yontulmuş bina kümeleriyle kaplıydı. Küçük binalarda ışıklar titriyor, renk ve hareket parıltıları sadece bizim mesafemizden görülebiliyordu.

Uzaktaki gökyüzünde çakan şimşek, dağın ötesindeki suya çarptığında mor ve parlaktı. Sarayın siyah yüzeyinden yansıyan yıldız benzeri ışıklar solmadan önce gökkuşağının her rengine parıldıyordu.

Gölge Avlusu'nun kasvetli olmasını bekliyordum. Gölge oluşturmaya yetecek kadar ışık vardı ama Altın Avlu'nun parlaklığına kıyasla karanlıktı.

Alışık sürekli parıldayan ışığa kıyasla karanlıktı ama kasvetli olarak tanımlanmasına imkân yoktu. Altın Saray kadar ısıltılıydı ama çok farklı bir şekilde.

Çok güzeldi. Gölge-fae'lerle ya da onların sarayıyla ilişkilendirmeyi asla düşünmeyeceğim bir kelime.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve bakışlarımı manzaradan uzaklaştırdım. Prens beni izliyordu, gri gözleri parlıyordu.

Ona ters ters baktım, neden orada olduğumu hatırladıkça şaşkınlığımın bir kısmı kayboldu.

Gözleri kısıldı, sonra esasını kaldırdı. Gölgeler asanın ucundan fırladı ve yelkenimizi doldurmak için harekete geçti. Bir yalpalama ile tekne hızlandı. Birkaç dakika içinde dağın eteklerine ulaşmıştık. En yakın köyler dağdan oyulmuş bir düzlükte, suyun yaklaşık altı metre üzerindeydi ve birçok uzun iskele bağlı teknelere, bazıları devasa uzun teknelere, bazıları da içinde bulunduğumuz teknedен daha küçük teknelere açılıyordu.

İskelelerden birine yanaşmayı bekliyordum ama tekne yana doğru yattı. Gölgeler sivri bir kaya parçasına benzeyen bir şeye doğru uçtu ve bir kemer gibi görünen bir şekil oluşturmak üzere birleştiklerinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Prens esasını havaya kaldırdı, parlıyordu ve gölgeler geri çekilerek kayada gerçek bir kemer bıraktı.

Tekne açıklıktan geçti ve yılanın dilinin ucundaki meşale titreyerek canlanmadan önce endişe verici bir an boyunca zifiri karanlığın içinde kaldık.

"Nereye gidiyoruz?"

"Saraya. Oraya vardığımızda sessiz olmalısın. Anlaşıldı mı?" Frima'nın sessiz sözleri kesik kesikti ve duruşundaki gerginliği görebiliyordum.

Diğer iki savaşçıya baktım. İkisi de tetikte ve dimdikti, elleri silahlarına yakındı. Kaşlarımı çattım.

Bir Prens'in bir baskından zaferle çıkıp evine dönmesinin yolu bu muydu? Güçlü sarayına giderken köyler arasında zaferini göstermek yerine karanlığın içinden sessizce süzölmek?

"Kendi sarayınıza gizlice mi giriyorsunuz?"

Frima bana ters baktı ve loş ışıkta maskesi beni örkötmeye yetti. "Sana beni anlayıp anlamadığınızı sordum," diye hırladı.

"Evet. Seni görmezden gelmeyi seçersem ne olur?"

Prens dönmeden cevap verdi. "O zaman ölüm hoş bir rahatlama olacak."

Yutkundum, içgüdüsel olarak Lhoris'e baktım. O da başıyla onayladı. "Nasıl istersen öyle yaparız," dedi ve bu sözün beni esir alanlara olduğu kadar bana da ait olduğu açıktı.

Birkaç dakika sonra büyük bir mağaraya girdik, uzun dikenli kaya parçaları tavandan aşağıya rahatsız edici bir şekilde damlıyordu. Tekne arka tarafta karanlık bir kumsala ulaştı ve ben hiç vakit kaybetmeden yan tarafa tırmanıp karaya çıktım. Botlarımın altında kumu hissetmek, suda geçirdiğim o kadar uzun zamandan sonra beni rahatlattı. Ve teknede kaçacak yer yoktu.

Savaşçılar Altın Saray'dan ayrıldığımızdaki düzenlerine geri döndüler; Prens önde, Svangrior arkamızdaydı. Frima ve Ellisar'ın elindeki meşaleler mağaradan çıkan, hepimiz için yeterince geniş olan dik patikayı aydınlatıyordu. Nemli kokuyordu ve hava alışık olduğumdan daha serindi.

Yürürken sinirlerim gergindi ve koşma umudumu reddediyordum. Henüz gidecek bir yer yoktu, ama kayadan yukarı çıkan patikanın sonuna ulaştığımızda...

Ancak yol sonunda demir sürgülü bir kapıda bitiyordu. On metreden daha uzun ve ağır metal şeritlerle kaplı bu kapının bir insan tarafından açılmasına imkân yoktu.

Prens asasını hareket ettirdi ve karanlıkta gölgelerinin kapıdaki büyük kilide doğru döndüğünü ancak seçebildim. Gürültülü bir klik sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Tavanı yüksek ve duvarları ışıltılı bir griye boyanmış küçük bir antreye çıktık.

Etrafıma bakındım, silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey görmeye çalıştım, ama bir tarafta zengin koyu renkli ahşaptan yapılmış uzun bir dolap dışında oda boştu.

Zemin beyaz ve siyah karelerle döşenmişti ve odanın diğer tek kapısına doğru sürünürken bizi esir alanların hiçbirinin ayaklarının karolarda ses çıkarmadığını fark ettim.

Gerçekten de Prens'in sarayına gizlice girmiş gibi görünüyorduk. Odin adına oluyordu?

Frima kapıyı açtı, başını dışarı çıkardı, sonra tekrar içeri eğildi. "Temiz," diye fısıldadı. Prens başını sallayarak kapıyı açtı. Ellisar bana bir şey uzattı ve ben de ona baktım. Kukuletalı bir pelerin.

Ona kaşlarımı çattım.

"şunu," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Sadece sana söyleneni yap," diye tısladı Svangrior arkamdan. Lhoris'ten gelen bir uyarı bakışı tartışmamın dudaklarımda ölmesine neden oldu ve pelerini omuz silkerek üzerime geçirdim. Ben fırsat bulamadan Ellisar kapüşonu kafama geçirdi, ardından Svangrior beni arkamdan itti. Tökezledim ve Prens ile Frima koridora çıkarken onları yakaladım.

Hızlarını belirgin bir şekilde artırarak, karo döşeli salonun ortasındaki epik bir merdivene doğru yöneldiler. Etrafıma bakmaya çalıştım ama başlık o kadar alçaktı ki önümdeki Prens'in bacaklarından ve siyah beyaz fayanslardan daha fazlasını görmekte zorlandım.

"Prens Andask!" Ses yüksek ve tizdi ve herkes hemen durdu.

"Siktir," diye tısladı Frima sağımdan. Kafamı kaldırdım ve bana sertçe dirsek . "Başını aşağıda tut," diye fısıldadı.

Ayak sesleri bize yaklaştıkça nabzım hızlandı. Prens belli ki bizi saklamaya çalışıyordu ama nedenini anlayamıyordum. Bizi, diğerlerinin bizi saklayamayacağı kadar hain bir amaç için mi istiyordu?

Gölge Divanı onaylamaz mıydı? Az önce saraya gizlice girmeye çalışan kişi bir lütuf muydu, yoksa durumumuzu daha da mı kötüleştirecekti?

"Altın Saray'a baskın düzenlediğiniz doğru mu?" diye sordu kendini beğenmiş bir erkek sesi.

"Bu doğru. Şimdi odama gitmeliyim. Sizinle daha sonra görüşeceğim."

"Ama bekleyin Prens, insan esirleri geri mi getirdiniz?" Sesinde bir umut notası vardı.

"Onlar benim zevkim için," diye havladı Prens. Ayaklar görüş alanına girdi, çelik burunlu, mücevherli terlikler.

"Oh, ama Prens Andask, düşündüğüm şey bu mu?"

Kara küçük bir inilti çıkardı ve ben de başımı kaldırmaktan kendimi alamadım. Frima sinirli bir tıslama çıkardı ama umurumda değildi.

Kel ve kilolu, gümüş ve zümrüt taşlarla kaplı siyah cüppeler giymiş küçük bir erkek fae Kara'ya bakıyordu. Daha doğrusu bileğine.

"Bize altın verenleri mi getirdin?" Erkeğin sesi heyecandan titriyordu ve korku içimde öfkenin kabarmasına neden oldu. Bana baktı ve gözlerindeki zalim parıltıyı hemen tanıdım. Bunu yüzlerce Fae'de ve bazı insanlarda da görmüştüm.

Ona dişlerimi gösterdim, o da bakışlarını Lhoris'e çevirirken gülümsedi. "Annen çok memnun olacak."

"Annem öldü." Prens'in sözleri sertti ve erkek gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Bağışlayın beni Prens Andask, yeni saray kararnamesini biliyorsunuz. Kraliçemize anneniz olarak hitap etmek zorundayım."

Prens uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve herkesin kalbimin atışını duyabildiğinden emindim. "Bunları bir saat içinde ona sunacağım," dedi sonunda, sesi bir bıçak kadar keskindi.

"Özür dilerim Prens. Şu anda taht odasında ve bu görkemli ikram için beklemesine izin veremem." Erkeğin sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı. Her , Prens

Onun iki katı büyüklüğündeydi ve kesinlikle daha fazla otoriteye sahipti. Yine de onu azarlamak ya da gidip kendini becermesini söylemek yerine başını hafifçe eğdi.

"Güzel. Şimdi Kraliçe ile buluşacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

T Prens'i büyük merdivenden koridorun sonundaki kemerli kapılara doğru takip ederken erkeğin bakışları sürekli üzerimdeydi. Kapılar Yggdrasil'in içindeki Kapıların üzerindikilerden farklı olmayan resimlerle oyulmuştu ve bir ürpertiye bastırdım. Prens yaklaşırken kapılar açıldı, hızlı ve artık hafifçe yürümüyordu.

Taht odası karanlık bir kütleydi, kokuşmuş bir koku burnumu hemen istila etti. Prens'in ayakları yere değdiğinde, duvarlardaki aplikler alevlerle canlandı. Duvarlarda, kurumuş kan rengindeki koyu kestane kırmızısı üzerinde hortlaklar gibi dans eden gölgeler oluşturdular. Sırtıma vurulan bir dürtüyle Prens'in peşinden odaya girdim ve nefesim kesilirken derim gerildi.

Siyah bir halı uzun salonu boydan boya kat ediyor, bir kürsü ve tahtlarla son buluyordu ama odanın sonu göremeyeceğim kadar karanlıktı.

Halının iki yanında ne olduğunu görebiliyordum. Kenarlar boyunca insan kafataslarıyla dolu çömler uzanıyordu.

Bazı kafatasları üst üste yığılmış, bazıları ise ağızları dışarı bakacak şekilde, sessiz nöbetçiler gibi sıralanmıştı.

Metal şingirtisiyle gözlerim yukarı kayd ve zaten tereddütlü olan adımlarım duraksadı. Taht odasının tavanı tonozluydu ama uzun demir raflar düzenli aralıklarla zincirlere asılmıştı. Ve raflardan sarkan insanlar vardı.

Hareketsizdiler ve göğüslerinin nefesle hareket edip etmediğini görmek için çok karanlıktı. Aslında, erkek mi, kadın mı, insan mı yoksa fae mi olduklarını görmek için çok karanlıktı.

Gözlerimi kaçırdım, bakamıyordum. Parmaklar koluma dolandı ve Kara'yı yanıma çekerek kendimi ona bakmaya zorladım.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım. Raflara bakarken yanaklarından sessiz gözyaşları süzülüyordu. "Bana bak."

Yavaşça yaptı.

"Her şey girecek. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başını salladı ve sırtımda daha yumuşak bir baskı daha hissettim. Omzumun üzerinden Frima'ya bir bakış fırlattım, sonra yumuşak halıda yürümeye devam ettim.

İlerledikçe, Prens'i yakaladıkça, tırnakların taşa sürtünme seslerinin, pençelerin tıkırtılarının ve pulların tıslama ve kayma seslerinin farkına vardım.

Odanın sonuna yaklaştığımızda, her biri uzun kaideler üzerindeki devasa kafataslarının açık çenesinin içinde iki son meşale daha yandı. İki taht ortaya çıktı, sağdakinde bir kişi oturuyordu.

Gölge Saray'ın Kraliçesi.

Bir tür şeytani tanrıçaya benziyordu.

Siyah dantel ve ipek giymişti, etekleri dizlerinin üzerinden sarkıyordu ve gövdesi dar bir korsajın içinde zarif bir şekilde duruyordu. Ama elbiselerini kırmızı bir renk süslüyor, kumaştan aşağıya damlıyordu. Gözlerimi yüzünden ayırmadım.

Başını kaldırıp oturduğu yerden üzerine damlayan kanın ne olabileceğini gördü.

Kuzguni siyah saçları yüzlerce karmaşık örgü halindeydi ve fildişi kemiğinden bir tacın etrafında zarif bir şekilde düğümlenmişti.

Bana bakarken kıpkırmızı gözleri genişledi ve dudakları zevkle kıvrıldı, mızrak ucu kadar keskin ve gece kadar siyah dişleri ortaya çıktı.

"Oğlum," dedi durduğumuzda. Sesi lirik ve yumuşaktı ama içinde taşıdığı büyüü hissedebiliyordum. Başım dönmeye başladı ve içim soğudu. Kara yanımda en ufak bir inleme sesi çıkardı.

"Ben senin oğlun değilim." Prens asasını hafif bir gümbürtüyle halının üzerine bıraktı.

Kraliçe yoğun bakışlarını benden ona çevirdi. Tek bir kırmızı damla yanağına çarptı ve yavaşça teninden aşağı yuvarlandı. Ağzının köşesine ulaştığında dili dışarı fırladı ve onu yakaladı. Yüzündeki zevki izlerken midemin bulandığını hissettim. Kara'nın iniltileri daha da yükseldi ve Kraliçe ona baktı.

"Bana altın verenleri getirdin." Konuşurken içinden güç fişkırıyor, gözleri Kara'dan ayrılmıyordu. Avını yiyebileceği tüm farklı yolları hayal eden bir yırtıcı gibi görünüyordu. Korku damarlarımda dolaşıyordu.

"Kendime altın verenler getirdim."

"Onların ölümü için yaratıcı planlarınız mı var?" Sesi umut doluydu. "Eğer annen için bir hediye değillerse, onları buraya başka neden getirdiğini anlayamıyorum."

"Sen benim annem değilsin."

Elinde bir şey kıpırdadı, ışığı yakaladı. Bir asa olduğunu fark ettim ama Prens'in taşıdığı asaya hiç benzemiyordu. Tekrar karanlığa gömüldü. "Gerçekten Mazrith, bunu aşmalısın. Bunu uzun uzun konuştuk ve gerekirse tekrar konuşacağız."

Prens'ten hırıltılı bir ses duyduğumu sandım ama konuştuğunda sesi net ve sakindi.

"Onlar için planlarım var, evet. Akşam yemeğinde görüşürüz." Asasını kaldırdı ve ondan uzaklaşmaya başladı.

"Mazrith." Kraliçe'nin sesi bir anda yumuşaklığını kaybetti. Ona dönmeden önce gözlerinde bir öfke parıltısı yakaladım.

"Kraliçem." Bu iki kelime sanki ona fiziksel acı veriyormuş gibi ezilerek söylenmişti.

"Onları şimdi öldürelim. Birlikte. İsterseniz bir bağ kurma aktivitesi." Yumuşaklığı geri gelmişti, kan kırmızısı dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

"Onlar için planlarım var."

Gülümsemesi kayboldu. "Onları şimdi öldüreceğim. Kal ya da git, sana kalmış."

"Yapamazsınız." Prens bir adım öne çıktı ve Kraliçe'nin yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı.

"Sanırım sen de göreceksin evlat, yapabilirim."

Birbirlerine bakarlarken bir sessizlik oldu, sadece kulaklarıma hücum eden kan ve Kara'nın sessiz ağlayışıyla doluydu.

İşte .

Bizi bekleyen her neyse, o geliyordu.

Prens'in bizim için planları, tavanda kancalara asılı olmaktan, sapkın işkencecimiz tarafından kanımızın tadına bakılmasından daha mı iyiydi?

Hayatlarımıza nasıl son vereceğimiz konusundaki irade savaşını hangisinin kazandığının bir önemi var mıydı?

Kraliçe'nin gözlerinde bir şey parladı ve bana dikildi. Karnım guruldadı. Garip bir kısıtlayıcı his boğazımı sıktı ve buz gibi korkumun arasında boynumun derisinde daha da soğuk bir şey hissettim.

Gölgeler.

Panik sistemimi doldurdu, vücudumdaki her kas gerildi.

"Oğlum, insan kölelerinle ne yapmak istediğin elbette seni ilgilendirir ama altın verenlerin yaşamasına izin veremeyiz. Güzel dişileri bile."

"Onu tutuyorum," diye hırladı.

"Onu becermek mi istiyorsun?" Kraliçe bana değerlendirci bir bakış attı, dudakları kıvrıldı ve siyah dişlerini tekrar gösterdi. "Sanırım bunu anlayabilirim. Ama yine de... Bunu yasaklıyorum. O ölür. O düşmanımız için bir değer ve yok edilmesi gerekiyor."

Prens, gerçek bir yılandan gelebilecek tıslama sesi çıkardı. "Bana başka seçenek bırakmadınız." Sözleri o kadar alçaktı ki Kraliçe'ye yönelik olduklarını düşünmedim.

Bir telaşla, gölgeleri etrafımda patladı ve beni halıdan kaldırdı.

İstemsiz bir çığlık boğazımı terk etmeye çalıştı ama boğazım hâlâ sıkıydı ve ses çıkmadı. Hem Lhoris hem de Kara haykırırken nefes nefese kaldım ve bacaklarımı tekmeledim. Prens döndü, siyah kafatası maskesi kan kırmızısı ışığı yakaladı, parlak gözleri güçle doluydu. Asasını yukarı kaldırdı ve tepesindeki kafatası parladı.

"Mazrith, ne-" diye başladı Kraliçe tahtından kalkarak.

"Onun bana bağlı olduğunu ilan ediyorum," diye gürledi. Acı göğsümde alevlendi, ardından bileğimde ve kürek kemiklerimde yakıcı bir his ona eşlik etti.

Acı giderek artarken sonunda dudaklarımdan bir çığlık kaçmayı başardı. Kolumu kaldırdım, nefes almaya çalıştım, ayaklarım umutsuzca bir ayak altımdaki zemini yokluyordu.

Rünüm. Bileğimdeki işarete acı ve şaşkınlıkla göz kırptım. Siyah gölgeler altın rünün üzerinde dans ediyor, altın yanarak onları temizlemeden önce neredeyse onu kaplıyordu.

Prens'in sesi kafatasımın içine süzüldü. "Bağlanmayı kabul edersen acı kesilecek."

"Sana bağlı olmayacağım." Kelimeleri acımla tısladım ve gözleri daha da solgunlaştı.

"Şimdi rıza ve acınız dinsin."

"Asla."

Beni bağlamak isteyen zalim bir fae'den kaçmaya hazırdım. Buna boyun eğmeyecektim. Ne kadar acıtacak olursa olsun.

"Eğer razı olmazsanız, Lhoris ve Kara'yı öldürürüm. Ya da onları üvey anneme bırakırım."

Panik içindeki bakışlarım hıçkırarak ağlayan çırağıma ve sert akıl hocama kaydı, ikisi de korku dolu yüzlerle bana bakıyordu.

Gemideyken kararımı çoktan vermiştim. Ailemi korumak için ne yapılması gerekiyorsa yapacaktım.

Saf bir öfkeyle hırlayarak acıya boyun eğdim. Bir anda yok oldu. Gölge son bir kez etrafımda döndükten sonra Prens'e doğru koşmaya başladılar. Yere düştüm, ağırlığımı taşıyamayacak kadar titrek ayaklarımın üzerine indim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Prens'in granit sesi üstümde yankılandı: "Tamamdır," dedi.

Boğuk bir ses çıkardım ve başımı kaldırdım. Kraliçe'nin yüzünde öfke dans ediyor, Prens'le benim aramda bakışıp duruyordu. Kara yanıma çömeldi, kolumu kavradı ve yüzünü tenime bastırdı. Elimin arkasında bir acı parıltısı belirdi ve oniks siyahı bir rün derime kazındı.

Bitmişti. Gölge Saray Prensi'ne bağlanmıştım.

BÖLÜM 13

"W "Oyunun ne Mazrith?" Kraliçe'nin sesi zehirle doluydu.

"Benim oyunum altın verenle, seninle değil."
Prens ona döndü, sonra başını hafifçe eğdi. "Anne."

Bu söz üzerine tek kaşını kaldırdı, gözlerinden öfke sızıyordu. Yukarıdan bir damla daha kan damladı ve az önce her ne olduysa kararlılığımı kaybetmiş bir şekilde gözlerimi kaldırmaktan kendimi alamadım.

Bir adam, balina avlamak için kullanılan türden devasa bir kancaya baş aşağı asılmıştı. Boynundaki uzun bir yarık damlamaya neden oluyordu. Cansız gözleri loş ışıktaki ancak görülebiliyordu.

Boş midemin çalkalandığını hissettim ve gözlerimi zorla kapattım.

Buradan kaçacağım. Freya, Odin ve Thor bana yardım edin, buradan kaçacağım.

"Baban oyun oynamayı severdi," dedi Kraliçe usulca.

Gözlerimi açtım ve Prens'in sertleştiğini gördüm. "Ve insanlarla sık sık oynamasına rağmen, rün işaretlilerle asla oynamazdı. Ateşle oynuyorsun evlat." "Ve ben yanmayacağım.

O asla gözümün önünden ayrılmayacak.

Ama benim nişanım olarak, ona tek bir

bu mahkemenin üyesi."

Nişanlı mı? Cariyelerine nişanlı mı diyorlardı? Gerçek insanlar için önemli olan şeylerle alay eden sapkın pislikler. Acı tamamen dindiği için adrenalini içime akmaya başlamıştı. Onun sözleriyle içimi bir pervasızlık duygusu kaplamıştı.

Kimsenin bana dokunamayacağını söylemişti. Sendeleyerek ayağa kalktım.

"Bana anlattığından çok daha fazlası var Mazrith. Ve bunu küçük arkadaşların buradayken tartışmak istemiyorum. Bakır saçlı fahişenle birlikte git ve bana yaşattığın hayal kırıklığını diğer ikisiyle birlikte çözmeme izin ver."

"Benimle kalıyorlar." Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı.

Kraliçe'nin başı yana eğilirken Prens bana döndü. "Hayır, öyle değil," dedi.

Onu görmezden geldim, onun yerine Prens'in maskesinin ardındaki gözlere baktım. "Sözünden dönersen ve onları onunla bırakırsan kendi hayatıma kendim son veririm." Dudaklarımı okuyabilmesini umarak kelimeleri olabildiğince sessiz söyledim.

Benden her ne istiyorsa, çok istiyordu ve bana canlı ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ne gerekiyorsa yapardım.

"Bana inanmıyorsan kafamın içine bak," diye mırıldandım. "Sen atölyeme geldiğinden beri ölmeye hazırım." Aslında Lord Orm beni seçtiğinden beri ölmeye hazır olduğumu fark ettim.

Prens aniden Kraliçe'ye dönerek, "Geçen ay aklıma bir fikir geldi," dedi. "Daha doğrusu gölge iplikçimin bir fikri vardı. Ama bunu test etmek için altın verenlere ihtiyacımız var. Teorimiz kanıtlanabilirse, düşmanlarımızın rün işaretlerini kullanarak bir silah yaratabiliriz."

"Bir silah mı?" Kraliçe'nin gözleri ilgiyle parlıyordu. "Evet. Bir silah. Bunu öğrenene kadar sana söylemek istememiştim.

işe yarayacağını düşündüm. Bunu size bir hediye olarak sunmak istedim." Kraliçe yavaşça yerine oturdu. "Benim için bir hediye mi?"

"Gerçekten de, tüm Sarayımız için bir hediye. Ama test etmek için zamana ihtiyacım var. Ve bu üçüne ihtiyacım var."

Uzun bir süre ona baktı, siyah tırnağını solgun yanağında gezdirdi. "Bazen Mazrith, beni gerçekten sevip sevmediğini merak ediyorum. Bugün sana inanmayı seçiyorum. Şimdi git, seni ve nişanlını akşam yemeğinde göreceğim."

Koridordan çıkar çıkmaz derin nefesler alarak burun deliklerimdeki kan ve et kokusunu temizlemeye çalıştım. Beynim bir tür uyuşukluk içine girmişti, kafa karışıklığı düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu.

Prens ve savaşçıları hızla hareket ettiler ve merdivenlere doğru aceleyle ilerlerken bir şeyler yapmaya çalışmaktan vazgeçtim. Onlara yetişmek için yarı koşmak zorunda kaldım, Ellisar onu iterken Kara hâlâ sessizce ağlıyordu.

Başım, geçtiğimiz koridorları ve merdivenleri takip edemeyecek kadar dönüyordu ve sürekli olarak algılayabildiğim tek şey, duvar apliklerindeki çok sayıda meşalenin koyu kırmızı duvarlar üzerinde sürüklenen gölgeler bırakan düşük ışıdıydı.

Sonunda duvarları kan renginde olmayan bir odaya girdik. Sarayın geri kalanıyla aynı rutubet kokusuna sahip olmadığını, odun dumanı ve kiraz koktuğunu belli belirsiz fark ettim.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve Frima beni yastıklı siyah döşemeli bir sandalyeye doğru itti. Beni sandalyeye bastırırken ona karşı koymadım, Kara hâlâ koluma yapışmıştı.

Ellisar neşeyle, "Gerektiğinde gerçekten de tam bir saçmalık yapabiliyorsun," diyordu.

Frima uzaklaşmadan önce başını salladı. "Son derece iyi bir at boku," diye onayladı. "Kraliçe'nin bunu satın aldığına inanamıyorum."

çamur gibi ve midem bulanmış bir halde odada göz kırptım.

Duvarlar soluk gri ve tüm mobilyalar siyahtı ama büyük şömine kükreyen bir ateşle yanıyordu ve şöminenin üzerinde yanan birçok mum odaya parlak, dans eden bir ışıltı yayıyordu. İnce duman izleri tonozlu tavana doğru yükseliyor, koyu renkli ahşap kirişler mekânı boydan boya kesiyordu. Raflar ya da cesetler yoktu, belli belirsiz fark ettim. Odayı dolduran çok sayıda sandalye, kitaplık ve birkaç işlemeli duvar halısı vardı ama yatak yoktu, bu yüzden bir tür antre odasında olduğumuzu tahmin ettim.

Svangrior, "Kraliçe bir torba kurbağa kadar deli, tabii ki satın aldı," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse Maz, bir bağlama çıkarmanı beklemiyordum." Herkes sustu ve tek pencerenin yanında durmuş karanlığa bakan Prens'e döndü.

Gözlerimi kırptırdım, konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyordum. Az önce bizi bir silah yapmak için kullanacağını söylediği şeyi uydurduğunu mu ima ediyorlardı?

"Bırakın beni. Nişanlımla konuşmam gerek. Tek başıma." Nişanlı kelimesini ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi söyledi.

"Reyna'yı senin gibi bir canavarla yalnız bırakmayacağım," diye hırladı Lhoris.

Ellisar onun dirseğini tuttu, sonra Kara'yı ayağa kaldırdı. "Onlara yarım saat ver ihtiyar," dedi insan.

Prens akıl hocama baktı. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek. İşbirliği yaparsa olmaz."

Lhoris hırladı ama o tartışmadan ben konuştum. "Lhoris, sorun yok. Beni hayatta tutmak için oldukça aşırıya kaçtı. Şimdi beni öldürmeyecek."

"Seni öldürmesinden endişe etmiyorum," diye tükürdü Lhoris.

Prens'in gözleri maskenin arkasından parladı. "Sizi endişelendiren onun erdemi mi?" Kara sesli bir nefes çekti. "Gidin." Prens'in ses tonunda tartışmaya yer yoktu. Lhoris bir kükremeye Ellisar'dan kurtulmaya çalıştı ama

Svangrior onun diğer kolunu tuttu ve onu yerden kaldırdılar. Frima Kara'yı tuttu ama kabaca değil. Yol boyunca küfür eden iki erkek, Lhoris'i tekmeleyerek ve ısırarak odadan çıkardı.

Kapı arkalarından usulca kapandı ve arkamı döndüğümde Prens tam karşımda duruyordu.

"Sorularınız var."

"Evet." Söylemesini beklediğim şey bu değildi ama doğrudu.

"İlkini merak ediyorum."

"Arkadaşlarımla ne yapmayı planlıyorsun?" "Tahmin edilebilir. Onlar güvende oldukları sürece sağlamak Ben kaldıraç üzerinde Sen. Sen vardırson derece şeffaftır."

"Bunu maskeli bir adam söylüyor," diye hırladım.

"Ben erkek değilim, küçük altın veren. Sıradaki sorunuz nedir?"

"Tavandan sarkan adamlar kimdi?"

Başını eğdi. "İlginç. Üvey annemin düşmanları."

"Bizi bir silah yaratmak için kullanmakla ilgili söyledikleriniz doğru mu?"

"Kısmen. Ama Kraliçe'ye teslim edildiği şekilde değil." Bu da ne demek oluyor?

"Neden..." Yutkundum, neredeyse sormaktan korkuyordum. "Neden ben? Neden bana ihtiyacın var?"

"Bunu yakında öğreneceksin."

"Bu... Üvey annenin ima ettiği gibi mi? Yeni bir cariye mi istedin?"

Konuşmadan önce bir süre bana baktı. "Cariye mi?"

Ben de ona baktım. Burada o kelimeyi kullanmıyorlar mıydı?

Ama Kraliçe onu kullanmıştı, değil mi?

"Evet. Biliyorsun... Bir metres. Kullanılmış bir kadın..." Yüzüm renklendi. "Zevk. Çünkü eğer durum buysa, beni iyi seçtiğinize inanmıyorum. Ben senin hayatını

Fiziksel olarak mümkün olduğu kadar zor olsa da, benden istediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım. Yapacağım-"

Bana doğru bir adım attı, bir elini kaldırdı ve büyüyen tiradımı . "Şu rünü görüyor musun?" Elimle işaret ettiği yere baktım.

Yanaklarımın yanmamasını dileyerek bir nefes aldım. "Evet."

Ateş ışığı maskesinde parlıyordu ve sanki aptalmışım gibi yavaşça konuştu. "Orada çünkü artık bana bağlısın."

Öfke kafa karışıklığımı yarıp geçti. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden cariyelerden bahsediyorsun?"

Ona aptalmış gibi bakma sırası bendeydi. "Beni kendine bağladın. Yaşam beklentim seninkine bağlı, iradem senin istediğin gibi bükülebilir. Vücudumla istediğin gibi oynayacaksın, diğer tüm oyuncaklarınla birlikte." Kelimelerimden nefret damlıyordu.

Gözlerinde bir şey parladı ve omuzları gerildi, sonra düştü. Yavaş bir dikkatle benden uzaklaştı ve asasını şöminenin yanına dayadı. Konuştuğunda sesi sessizdi. "Altın Saray'da böyle mi yapıyorlar?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Birden fazla kadını cariyeye olarak mı bağlıyorlar?"

Kaşlarımı çattım. "Bir dişiyi başka nasıl sahiplenebilir ve diğer erkeklerden uzak tutabilirsin?"

Bana döndü, gözleri benimkileri yakıyordu. "Onlarla sen evlen."

Tiksinti midemin çukurunda kıvrıldı. "Burada birden fazla kadınla mı evleniyorsun? Bu Altın Saray'daki yasalara aykırı."

"Hayır. Bir fae sadece bir eş alabilir."

Öfkem daha da arttı. "O zaman siz de Altın Saray'dan farksızsınız! Bir kadınla evlen, istediğin kadar cariyeye ya da metres, ne dersen de, zevk için kendine bağla!" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve

ona dik dik baktım. Benden zevk almayacaktı, bunu sağlamak için elimden geleni yapacaktım. Beni zorkorkusu boğazımın düğümlemesine neden oldu ve sertçe yutkundum.

Başını salladı ve uzun bir iç geçirdi. "Hayır. Sadece bir dişiye bağlı olabiliriz. İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum ama artık benim nişanlımsın."

Başım döndü. "Bekle, nişanlı derken..." demek istemedin.

"Benim karım olacaksın."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

"Y Karımız mı?"
"Karım."

Uzuvlarım uyuşmuştu ve beynim
İhtiyacım olan şeyi yapmak için. "Karın mı?" Tekrar söyledim,
tamamen vahye takılıp kalmıştım.

Prens, orta rafı cam sürahilerle kaplı bir kitaplığa doğru
ilerledi. Bir bardağa bir şey doldurdu, sonra geri gelip
önümde durdu.

"Sen Gölge Saray'ın Prensisin," diye fısıldadım. "Odin
adına neden bir altın vericisiyle evlendin? Bir insanla?"

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Kraliçe'nin neden bu
kadar kızgın olduğu dışında.

Fae'ye bağlı evlilikler bozulamazdı, bunu herkes bilirdi.
Tabii çiftlerden biri ölmediği sürece.

"Bana ne ihtiyacın varsa, beni o zaman öldürmek için
kullanmak niyetindesin."

Hiçbir şey söylemedi, sadece baktı, elindeki bardakta
kehribar rengi bir sıvı vardı.

"Beni öldürmeden önce neden benimle evlenmek
zorundasın? Bu bir tür işkence ya da sapkın bir akıl oyunu
mu?"

"Soru sorma sırası bende," dedi. "Kök-nehirde seni
rahatsız eden ne gördün?"

Gözlerimi kırptım. Beklediğim soru bu değildi.
"Hatırlamıyorum."

"Yalanlar."

"Sana güvenmemi mi bekliyorsun?" Sesim yükseldiğinde kendimi ayaklarımın üzerinde buldum. Ondan duyduğum korku yerini histeriye varan bir paniğe bırakmıştı. "Beni kaçırdın, insanların tavandaki kancalara asılı olduğu bir yere getirdin, az önce üvey annenin ölü bir adamın kanını yüzünden yalamasını izledim ve seninkini görmedim bile!"

"Al bunu," dedi sadece, doldurduğu içkiyi bana doğru iterek.

Hiç duraksamadan bardağı elinden aldım. Bardak paramparça oldu ve kehribar rengi sıvı kalın siyah halının içinde kayboldu.

Tek kelime etmeden kitaplığa döndü ve bir tane daha doldurduktan sonra geri dönüp bana uzattı. Ellerim titrerken onları yanımda yumruk haline getirdim.

"Hayır."

"Sana zarar vermez."

"İstemiyorum."

"Sarayımızdaki en iyi bal likörüdür. Seni güçlendirecektir." "Hel'e git."

"Senin uyanık olmana ve olacaklarla başa çıkabilecek durumda olmana ihtiyacım var, bu halde değil..." boş elini bana doğru salladı. "Tedirgin bir halde."

"Tedirgin mi?" Elimde bir balta olsaydı kafasına indirirdim. "Tedirgin mi? Az önce bana seninle evlenmem gerektiğini söyledin!" Kükredim. "Sen kaçık bir canavarsın!"

Şaşkınlıkla, onun irkildiğini gördüğümü sandım. Ama konuştuğunda sesi hiçbir şeye ihanet etmiyordu, sakın ve düzdü. "Bunu iç ve sana bilmen gerekenleri söyleyeyim."

"Hayır. Arkadaşlarımı görmek istiyorum." Gerçekten yalnız kalmak istiyordum ama bunun bir seçenek olmayacağını tahmin ediyordum.

Homurdanarak uzandı ve asasını aldı. Asanın ucundan gölgeler akmaya başladı ve saniiyeler içinde etrafımı sararak beni sandalyeye geri itmeye başladılar. Tekmeledim ve bağırdım ama inanılmaz derecede güçlüydüler. "Bunu kendin için zorlaştırıyorsun."

"Evet, buradaki sorun benim," diye tısladım, etrafımda çırpınarak. Belirsiz bir süre gölgelerle savaşımaya çalışıp başarısız olduktan sonra, sandalyenin dolgularına geri çöktüm. Gölgeleer yavaşça kalktı ve Prens'e doğru ilerledi. Elindeki bardağı dumanlı bir gölge şeridine aktardı ve bu şerit hemen bana doğru ilerledi.

"Gerekirse seni içmeye zorlarım ama içmemeyi tercih ederim."

Homurdanarak bardağı aldım. Prens memnuniyetle başını salladı. "Daha iyi. Bir sorunla ilgili bana yardım etmek için yeteneklerinize ihtiyacım var. Uzun süreceğini sanmıyorum ama üstlendiğim görevin kapsamını henüz anlamış değilim." Sözümü kesmek için ağzımı açtım ama gölgeler elimin altından geçerek bardağı dudaklarıma çarptı ve bal likörünün bir kısmını ağzıma bulaştırdı. Tükürmeye çalıştım ama gölgeler çenemi oynatarak kapattı.

Eğer zararlı bir etki yaratmaya çalıştığına ikna olmasaydım, sıvının tadını çıkarırdım; kesinlikle çok lezzetliydi. Ama olduğu gibi, zorla kapatılmış dudaklarımdan arasından Prens'e elimden geldiğince küfrettim.

"Dediğim gibi," dedi. "Sözümü tutacağım ve benimle işbirliği yaptığınız sürece arkadaşlarınızı hayatta tutacağım. Sana nişanlımımsın gibi davranılacak, sarayda benim kanadımda güzel bir oda verilecek ve saray etkinliklerine katılman beklenecek. İşimiz tamamlanana kadar yeminlerimizi ertelemek için elimden geleni yapacağım."

Konuşmaya çalıştım ve gölgeler bana izin vermek için hareket edince şaşırdım. "Hangi noktada ne yapacaksın? Benimle evlenecek misin yoksa öldürecek misin?"

Bir süre bana baktı. "Şimdiye kadar karar vermemi oldukça kolaylaştırdın."

Ona ters ters baktım. "Senin türün her yerde zalimliğine tanınır, özellikle de sen. Ama arkadaşlarıma işkence etmenize izin vermeyeceğim."

Duruşu değişti, gözlerinde öfke vardı. "Sabrımı zorlamaya başlıyorsun. Arkadaşların sadece benim sayemde hayatta."

"At boku! Evime zorla girip bizi kaçırdın ve henüz kimseyi öldürmediğin için minnettar olmamı mı istiyorsun?"

"Seninle konuşmam bitti." Gölge aniden asasına geri döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Arkasından çarparak kapanan kapıya camı fırlatmadan kapı çalındı. Frima kapıyı iterek açtı, arkasında küçük bir insan kız vardı.

Sandalyeden kalkmaya çalıştım.

"Gelin. Size odalarınızı göstereyim."

"Onunla evlenmem gerektiğini biliyor muydun?" Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve insan kızın kaşları havalandı.

Frima omuz silkti. "Yeterince uzun yaşayacağından şüpheliyim." "Neden?"

"Neden yeterince uzun yaşayacağından şüpheliyim? Gerçekten sormak zorunda mısın? Sen tam bir baş belası. Maz ya da içimizden biri sana karşı sabrımızı yitirip bunu kendi başımıza yapmazsa, kendini öldürteceğin neredeyse kesin."

"Hayır, demek istediğim beni neden evlenmek için kendisine bağladı?" "Bütün altın verenler senin kadar kalın kafalı mı?" Ona ters ters baktım.

"Kraliçe seni çekmeye hazır. Nişanlısı olarak,

onun senin üzerinde hiçbir gücü yok. Bunun gayet açık olduğunu düşünmüştüm."

"Demek istediğimi anlamıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Prens benden ne istiyor?"

"Kendim öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Şimdi, gel."

Tartışmaya hazır bir şekilde duruşumu değiştirdim ve o da iç çekti. "Eğer benimle gelersen, seni odana yiyecek, içecek ve banyo ile kilitli bırakacağım. Akşam yemeğine kadar kimse seni rahatsız etmeyecek. Yeni hizmetçin hariç." Yanındaki kızı işaret etti.

Yalnız kalmak mı? İhtiyacım olan şey tam olarak buydu. Kaçmak için bir yol bulmalıydım. Belki hizmetçi bana yardım edebilirdi.

"Tamam."

Daha fazla koridor boyunca yürüdük ama merdiven yoktu, ta ki bir kafatasının üzerine tünemiş büyük bir kuzgunla süslenmiş bir kapıya ulaşana kadar. Frima kapıyı açtı. "Kaçmayı aklından bile geçirme. İnan bana, benden, Ellisar'dan ya da Svangrior'dan başka biri seni bulursa canın çok yanar. Ve eğer Maz seni bulursa..." Bana bir bakış attı, sonra eliyle odayı işaret etti. Hizmetçi içeri girdi ve ben de onu takip ederken dilimi ısırđım. "Üç saat içinde akşam yemeğinde size eşlik etmek için geri döneceğim."

"Yemek istemiyorum."

"Başka seçeneğiniz yok. Kraliçe akşam yemeği istedi. Yani bu gece kraliyet ailesiyle yemek yiyeceksiniz."

Ben ikinci kez hayır diyemeden Frima kapıyı kapattı ve kilidin içinde dönen bir anahtarın belirgin sesini duydum.

Hizmetçi bana endişeyle baktı. "Size banyo yaptırmamı ister misiniz leydim?"

"Leydim?"

"Sana başka bir şey dememi mi tercih edersin?" İri gözleri bana Kara'yı hatırlatarak göz kırptı. Çırağım kadar zayıf ya da yabanıl değildi ve dolgun kalçaları ve

Büst bana muhtemelen daha yaşlı olduğunu düşündürdü. Beyaz pamuklu bir şalvarın üzerine bağcıklı, temiz ve sade bir elbise giymişti ve saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı.

"Bana Reyna de. Bu benim adım. Seninki ne?"

Cevap vermeden önce bileğimdeki rune'a baktı. "Brynja. Sen... rün işaretli misin?" Retorik bir soruydu.

"Evet. Ben bir altın vericisiyim."

"Ben de Altın Saray'danım," diye fısıldadı.

"Buraya nasıl geldin?"

"Yakalandım. Saray'ın dış sınırındaki bir kasabadanım ve oradaki baskınlar oldukça kötü. Ama sanırım sen sarayda yaşıyordun?"

"Evet. Ailenizden koparıldığınız için üzgünüm."

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, çok da iyi değildim."

Bir sonraki sorumu sormadan önce yutkundum, cevaptan endişeliydim. "Peki ya burada? Size nasıl davranıldı?"

Gözlerinden korku akıyordu. "Buraya geldiğimden beri sadece Prens'e ve savaşçılara hizmet ettim, o kadar da uzun değil," dedi sessizce.

"Ve..." Başka bir şey söylemeyince ben sordum.

"Gold-fae'nin istediği bazı şeyleri yapmamı istemediler," dedi yanakları renklenerek. Güzel bir kızdı, yuvarlak gözleri ve dolgun yanakları ona son derece masum bir hava veriyordu. Tam da Yggdrasil halkının yozlaşmaya davetiye olarak gördüğü türden bir yüz.

Ellerimi yumruk yaptım. "Tecavüze uğramadığınıza sevindim.

Seni dövdüler mi?"

"Eve döndüğümde daha fazla değil leydim." "Reyna."

Başını hafifçe salladı. "Üzgünüm ama size leydim demek zorundayım. Siz Prens Mazrith ile nişanlısınız. Size başka bir şekilde hitap ettiğim duyulursa cezalandırılırım."

Uzun bir nefes aldım. "Tamam. Arkadaşlarımdan nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," diye başını salladı. "Bu kanattaki kölelerin odalarındalar."

"Onlar iyi mi?"

"Sanırım iyiler."

"Güzel."

"Banyo yapmak ister misiniz leydim? Burada sıcak akan su var." Sesinde hayret vardı ve ben de ona Altın Saray'daki atölyede de sıcak su olduğunu söylememeyi tercih ettim.

"Teşekkür ederim, evet."

Nereye gittiğini biliyormuş gibi koşarak uzaklaştı ve ben de bir an etrafımı taradım. Oda, az önce geldiğim odayla aynı şekilde dekore edilmişti, ama merhametli bir şekilde kırmızı yoktu. Zemini siyah kürk halılar kaplıyordu ve koyu mor battaniyeler ve kürklerle örtülü sayvanlı bir yatak vardı.

Bir duvarda bir gardırop ve bir şömine, diğer duvarda ise bir masa ve kitaplarla kaplı bir kitaplık vardı. Banyo odasının kapısı diğer taraftaydı ve Brynja'nın büyük bir pençe ayaklı porselen küvetin üzerine eğildiğini görebiliyordum.

Oda çok büyük değildi ama kesinlikle şimdiye kadar uyuduğum en rahat yer olacaktı. Tabii bir daha uyuyabileceğimi varsayarsak.

Küvetteki sıcak suya girdiğimde, hızla akan zihnimi sakinleşmeye zorladım.

Elimden geldiğince metodik bir şekilde, Altın Saray'da Lord Orm'un önünde durduğumdan beri olan her şeyi gözden geçirdim. Nehir boyunca yolculuk, Prens'ten süzülen altın rün ve Açlık Çeken'in bir anlık görüntüsü sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Bir şey diğerlerini bastırmaya devam etti.

Nişanlı. Evlenmek üzere nişanlanmış.

Öfke düşüncelerimi tekrar bastırmakla tehdit ederken başımı suyun altına eğdim. Küvetin kenarındaki sabun kalıbını alıp saçlarıma sürmeye başladım ve derin derin düşündüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, konuşmayı tekrar tekrar dinledikçe bize zarar vermeyeceğine daha çok inanmaya başladım. Ne o ne de savaşçılarından herhangi biri henüz bize elini bile kaldırmamıştı. Aslında, Altın Saray'da bu kadar uzun süre dayak yemeden kaldığım nadirdir.

Ona güvendiğimden değil. Kendi sarayındaki taht odasına bir kez bakmak, içinde bulunduğum yerle ilgili tüm güvenilir düşüncelerimi yok ederdi. Bana ihtiyacı kalmadığı anda gerçek yüzünü göstereceğinden hiç şüphem yoktu. Yapacağım şey her ne ise sağlıklı ve güçlü olmamı gerektiriyor olmalı, diye düşündüm derimdeki kiri sertçe yıkarken.

Yoksa neden beni deli olduğu her halinden belli olan üvey annesinden uzak tutmak için bu kadar uğraşsın ki? İkisi arasındaki anlaşmazlık çok açıktı. Belki de yapmaya çalıştığı şey üvey annesiyle olan kan davasıyla ilgiliydi?

Ama neden ben? Ne kadar denesem de Prens için başka hiçbir altın vericinin yapamayacağı bir şey yapabileceğimi düşünemiyordum. Fark ettim ki bu, ihtiyacı olan şeyin altınla bağlantılı olduğunu varsaymaktı. Tamamen başka bir şey de olabilirdi.

Sonunda, imkânsız sorulara cevap vermeye çalışarak başımı ağrıtmaktan vazgeçtim. Kontrolüm altında olan şeyler üzerinde çalışmam gerekiyordu ve bu da uyanık kalmak, güçlü kalmak ve hayatta kalmaktı.

Prens her ne planlıyorsa onun için bana ihtiyacı olduğu sürece ben ve arkadaşlarım hayatta kalacaktık.

Kaçmamız için bir yol bulacaksam daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı; sarayın düzeni ve teknelerin bağlandığı yerlere giden yollar gibi. Altın Saray'dan rüşvetle tutulmuş muhafızlara ve çalınmış kaynaklara güvenerek nasıl kaçmayı planladığımı düşündüm. Aynı şeyi burada yapacak olsaydım

evrem hakkında bilgi edinmem ve müttefiklere ihtiyacım vardı. Ve herkes beni bir şahin gibi izlerken bunu yapamazdım çünkü sorun ıkarıyordum.

Lhoris haklıydı. Bana söyleneni yapmam için bir zaman vardı ve bu o zamandı. Bir plan oluşturmak ve bizi Gölge Saray'dan çıkarmak için Prens'e faydalı olabileceğim kadar zamanım vardı.

Ve bu nişanın dışında.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

W Banyo odasından çıktığımda Brynja oturduğu tabureden sıçradı.

"Kıyafetleriniz leydim." Bir kolunu uzatıp Yatağa yayılmış üç elbise.

Giysilere bakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bunlar..." Ona baktım. "Bunlar benim için mi?"

Başını salladı. "Sen Prens'in nişanlısısın." Dudağını ısırды, gözlerinde tuhaf bir bakış vardı.

"Fae'lerin yanındayken belli bir şekilde davranman gerekebileceğini anlıyorum, ama benim yanımdayken kendin olabilirsin," dedim ona.

Omuzları gevşedi. "Leydim, bu gardıroptakiler kadar güzel kıyafetler hiç görmedim. Ailem sadece bazı elbiselerle yıllarca karnını doyurabilir." Karmaşık siyah dantel ağlarla kaplı lavanta rengi bir elbiseye hayranlıkla baktı. Yaklaştım ve danteldeki desenin kafatası olduğunu gördüm. Geri çekildim.

"Gölge Saray kraliyetine uygun elbiseler," diye mırıldandım. Bir an için onları giymeyi reddetmeyi düşündüm. Gölge Saray'dan, hatta Fae'lerden herhangi bir şey giyme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Ama akşam yemeğine esir atölyesi derileriyle sürüklendiğimi hayal ettiğimde, şunu fark ettim

uyum sağlama ve bizi güvende tutma amacımı ilerletmiyordu. Sadece tüm bu durumun ne kadar sağma olduğuna daha fazla dikkat çekecekti.

Bir insan kleyle nişanlanmış bir Fae Prensi.

Başımı salladım. "zerinde kafatası olmayan bir şey var mı?"

"Bazıları dikenli. Ve bir sürü de kuzgun var."

şöminenin üzerinde bir kuzgun duvar halısı vardı ve ona baktım. "Bu odaların kapısında da bir kuzgun mu gördüm?"

Brynja başını salladı. "Nedenini bilecek kadar uzun süredir burada değilim ama sanırım kuzgunlar ve Prens'in siv'iyle ilgili bir şey var."

Siv kelimesini duyunca yutkundum. Gelin için kullanılan eski bir dil. "Bunu da burayla ilgili uzun soru listeme ekleyeceğim."

Brynja, bakır saçlarım ve kehribar gözlerime çok yakışan adaçayı yeşili korseli bir elbise giymeme yardım etti. Düşük kare bir yakası vardı ve arkadaki kurdeleler gğslerimi bir araya getirmeye zorlayacak şekilde sıkıca çekilmişti. Eteği siyah dantel şeritlerle kaplıydı ve üzerinde gerçekten de kuzgunlar vardı ama kafatası yoktu.

Genç hizmetçi artık temiz olan saçlarımı basit yeşil bir sa bandının içine soktu ve on beş dakika saçlarım ile oynadı. Daha sonra iki küçük kutu pudra aldı ve birazını yanaklarıma sürdü, ardından alt dudağıma soğuk ve sıkıştırılmış bir pudra sürdü.

Brynja işini bitirdiğinde masanın üzerindeki aynaya baktığımda, yansımam karşısında gerçekten şok oldum.

"Freya aşkına, tek bir örgü olmadan saçlarım ile bu kadar güzel bir şey yapmayı nasıl başardın?" Sa bandının etrafındaki tutamları büküp kıvrımıştı ve normalde solgun olan yüzümün tam da doğru yerlerine renk gelmişti. Dekolteli, modaya uygun elbisemle birleşince, bir saray mensubu gibi görünüyordum. Saımın alışılmadık rengini saymazsak tabii.

Brynja zevkle kızardı. "Ben her zaman bir el hizmetçisi olmuşumdur leydim." Kilitli kapıya bakınca memnun ifadesi kayboldu. "Sadece burada değil."

"Çok etkilendim," dedim. "Teşekkür ederim. Bu fae manyaklarıyla karşılaştığımda, kendimi bu kadar yetersiz hissetmeyeceğim."

"Rica ederim leydim."

Anahtarın kilitte dönme sesinden önce kapı çalındı ve Frima odaya girdi.

Birbirimize göz kırptık. O benim çarpıcı biçimde değişen görünüşüme, ben de onun yüzünün üst yarısına. Artık kafatası maskesi takmıyordu.

Düşündüğümde daha yaşlıydı, gözlerinin etrafında ince çizgiler vardı. Gülmekten mi yoksa kaşlarını çatmaktan mı? Oniks siyahı saçlarında çok sayıda örgü vardı, çoğunun dibinde minik kafatası boncukları vardı ve birkaçına ince lavanta kordonu sarılmıştı.

"Farklı görünüyorsun," dedi. "Belki de Maz'in senden ne istediğini biliyorumdur." Konuşurken gözleri göğsüme kaydı. Ona kaşlarımı çattım. "Gel. Yemekhaneye gitmeden önce Maz seninle konuşmak istiyor."

Beni Prens'in daha önce hışımla çıktığı odalara geri götürdü ve biz çıkarken Brynja'ya 'kuzgun odada' kalmasını söyledi.

İçeri girdiğimizde Prens şöminenin önünde duruyordu, asası yanındaki duvara yaslanmıştı. Geniş sırtı siyah kürklerle kaplıydı ve örgülü saçları omuzlarına dökülüyordu. Frima'nın saçlarında mor kordonlar varken, onun saç örgülerinde ince gümüş vardı. "Nişanlın Maz," dedi Frima sırtarak, sonra da dönüp gitti.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" dedi bana dönmeden.

Kibar ve sakın kalmak için el yordamıyla karar verdim. "Daha iyi değil, hayır. Ama gülünç bir şekilde ifade ettiğiniz gibi daha az 'tedirgin'."

"Güzel. Daha önce yaptığın gibi bu gece de yiyecek ya da içecekleri reddetmemelisin. Üvey annemin katı kuralları var ve ben

bu gece hayatınızı tekrar tekrar kurtarmak için ne zamanınız ne de sabrınız var."

"Bana neden hala hayatta olduğumu söylemeye hazır mısın?"

Asasını almak için yarım döndü. Nefesim kesildi.

Maske takmıyordu.

Yüzünü net olarak göremiyordum, sadece ateş ışığında daha önce siyah kafatasının olduğu yerde bir deri parıltısı vardı.

"Sana zaten söyledim." Parmakları asanın sapını sıkıca kavradı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Ne ile?"

"Size yarın açıklayacağımı zaten söyledim." "Neden şimdi söylemiyorsun?"

Gerildi ve başını öne eğdi. Dişlerini sıkarak konuşurken sıkılı çenesi ışığı yakaladı. "Çünkü sinir bozucu insan, üvey annemin senin kırılğan küçük kafatasının içine dalıp istediği her şeyi çıkarmasını istemiyorum. Zihnini korumam gerekiyor ve bu gece bunu yapacak arzuyu hissetmiyorum."

Sözlerinin yarattığı imge karşısında korku omurgam boyunca süründü. Ama sonunda bana mantıklı bir cevap vermişti. Ve bir ipucu. Her ne ise, Kraliçe'yle olan kan davasıyla bir ilgisi vardı. "O zaman yarın," diye kabul ettim.

Başını bir santim kaldırdı. "Yani, bakır saçlı insan gücünü her zaman kasten zorlaştırmıyor."

Bir elimi kalçama koydum. "Ve insanlara işkence etmek için gölgeler ve akıl oyunları kullanan kötü Prens, doğru bir soruya cevap verebiliyor."

Bir anda döndü ve bir adım önümden geçerek arkasını döndü. Nabzım hızlandı ve odak noktasına geldiğinde neredeyse nefesim kesiliyordu.

Kutsanmış Odin, o... güzeldi.

Maskenin ardında beklediğim keskin elmacık kemikleri ve zalim çekik gözleriyle zarif Fae prensi ortalıkta görünmüyordu.

Bunun yerine, kendimi nefes kesici bir şekilde farklı olan bir erkeğe bakarken buldum. Daha önce hiç görmediğim

Bilinen ve bir şekilde çok tanıdık biriydi. Siyah saçları gümüş bir halkayla arkada toplanmıştı ve sert, bronzlaşmış yüzünü çevreliyordu; yüzünde neredeyse hiçbir fae özelliği görünmüyordu.

Bir savaşçıya benziyordu.

Yanaklarında savaş boyası yoktu ve dolgun dudakları insan savaşçı klanlarınınki gibi yarık ve kuru değildi, ama her santimiyle azılı bir savaşçı gibi görünüyordu. Gözlerim yüzünde gezindi, her ince beyaz yara izine baktım, özellikle de çenesinin sol tarafındaki uzun yara izine. Parlak gri gözleri maskesi düştüğü için buz mavisi görünüyordu ve bu kadar yakından bakınca, önce yüzümü sonra elbisemi inceleyen bakışlarımı yansıtırken gözlerinde dans eden gölgeleri görebiliyordum. "Beni tanımaya cüret etme, küçük altın verici." Sesi bir fısıltıydı ve Odin bana yardım etti, onun hareketini görünce dilim dışarı fırladı ve kendi dudaklarımı ıslattı. Kara kaşları çatıldı ve parlak gözleri kısıldı.

Geri adım attım. "Şöhretiniz Beş Saray'ın her yerinde tanınıyor," dedim, açıkça büyü kaynaklı büyüsünü bozmaya çalışarak.

"Ben de çok şey duydum. Söylesene, bu söylentiler sadece öldürme ve işkence etme becerilerimi mi kapsıyor? Yoksa diğer yeteneklerimden de bahsediyorlar mı?" Kelimeler bir okşamaydı ve sertçe yutkundum. Kürk pelerininin altına siyah bir gömlek giymişti, yakası açıktı ve boynunda büyük bir madalyon vardı.

Gözlerimi yüzünden ayırmadım. "Beni büyüyle baştan çıkarmak, sana ait olmayanı almakla eşdeğerdir," diye mırıldandım.

Gözlerinde bir şey parladı. "Bu asanın etrafında hiç gölge görüyor musun?"

Şöyle bir baktım. "Hayır."

"O zaman büyü kullanmıyorum."

Gözlerimi diktim, yüzüm rahatsız olacak kadar ısınmıştı. "Zihnimi Kraliçe'ye karşı korumanız gerektiğini mi söylediniz?" Konuyu değiştirmek için elimden geleni yaptım.

"Evet. Senin ve benim iyiliğim için, bu gece onu kışkırtma."

Daha önce sadece maskeyi gördükten sonra konuşurken ağzının hareket ettiğini görmek üzerimde bir tür hipnotik etki yaratıyordu. Sözlerindeki zengin bariton, beklemediğim yüzüyle eşleşiyordu.

"Neden onu görmeden önce zihnimi korumak istemiyorsun?" Zorla söyledim.

Gözleri benimkilere dönmeden önce esasına kaydı. "Sadece terbiyeli ol. Sorularına mümkün olduğunca az kelimeyle cevap verin."

"Yemek salonunuz taht odanızla aynı şekilde mi dekore edilmiş?"

Çenesi seğirdi. "Burası benim taht odam değil."

Kaşlarımı çattım. "Sen prenssin. Orada iki taht vardı." Odanın düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti ve kollarımı ovuşturdu. Harekete baktı, bakışları yukarı çıkarken bir saniye fazla uzun kaldı.

"Babamın tahtı. Sadece üvey annem öldüğünde tahta çıkacağım."

Başımı eğdim. "Diğer tarafta kim oturuyor o zaman?" "Hiç kimse. Babamın vefatından beri yok."

Bir fae'yi, özellikle de güçlü bir fae'yi öldürmek için çok şey gerekirdi ve beş Saray'daki hiç kimse Gölge Saray'ın Kralı'nın nasıl öldüğünü bilmiyordu. Sadece ikinci karısı, ölen Kral'ın tek oğluyla birlikte Saray'ı yönetmeye devam etmişti.

"Üvey annenin ölmesini mi istiyorsun?" Bu tam da ihtiyacım olan türden bir bilgiydi ve maskenin arkasındaki erkeği araştırmak, daha önce olduğu gibi kafatası kaplı bir canavarı araştırmaktan çok daha kolaydı.

"Pek çok insanın ölmesini dilerim," diye cevap verdi ve onun canavarlığına dair fikirlerim tekrar yerine oturdu.

"Söylentilere göre istediğinizi elde ediyormuşsunuz."

"Bu durumda söylentiler doğru." "Hepsi doğru mu?"

"Altın Saray'la ilgili söylentiler kadar doğru olduğunu tahmin ediyorum.

Kök-nehirde ne gördün?"

Soruyu o kadar yumuşak bir şekilde sordu ki neredeyse cevap vermek için ağzımı açacaktım. "Hatırlamıyorum. Başımı çarptım."

"Cevabı kendim bulabilirim."

"Bunu zaten denedin."

"Araştırmamdan kaçmak için kendinizi ikinci kez bayıltmaya mı niyetlisiniz? Soruma cevap vermek daha kolay olmaz mıydı?"

"Sen benimkini cevapla, ben de seninkini cevaplayayım." "Sorularının çoğuna cevap verdim." "Önemli olanı değil."

Bir elini uzattı. "Neden sen?"

Sen kelimesini söylerken gözlerim ağzına sabitlendi. "Evet."

"Cevabını yarın alacaksın. Sonra da sen bana benimkini vereceksin."

Benimle pazarlık mı yapıyordu?

Teknede kanıtladığı gibi zihnime girip bilgileri alabilirdi. Ya da bana kancalar saplayabilir ve bilmek istediği şeyi söyleyene kadar beni tavana asabilirdi.

Bu düşünce beni tekrar ürpertti.

"Bu elbise sıcaklık için açıkça yetersiz," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Üşümüyorum. Ben... tedirginim."

"Benim tarafımdan mı?" Yırtıcı bakışları bakışlarına geri döndü.

"Kancalara asılı cesetler, kafataslarıyla dolu vazolar ve kan içen fae'lerle."

Kapı çalınana kadar gözleri parlayarak bana baktı.

"Girin," diye bağırdı. Ellisar'ın kapıyı iterek açtığını görmek için döndüm.

"Bu akşam yemekte yalnız olman isteniyor Maz," dedi devasa insan. Acımasızca küfrederken Prens'e döndüm.

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı. "Gitmek zorunda değil miyim?"

"Hayır. Birlikte yiyeceksiniz-" Ellisar başladı ama Prens onun sözünü kesti.

"Kuzgun odasında tek başına yemek yiyecek." Gözlerinde gölgeler dönüyordu ve ölçülü ifadesi kararmaya başlamıştı. Belki de maskenin altındaki erkek de aynı derecede korkutucu olabilir, diye düşündüm esasını kaldırdığında ve güç ondan yuvarlanırken.

"Evet, Maz."

"Onu şimdi alın. Kimsenin onunla konuşmasına izin vermeyin." "Bekleyin, arkadaşlarımı görmek istiyorum!"

"Bu senin hatan," diye hırladı. "Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı-" Aniden durdu, bir an öfkeyle bana baktı, sonra döndü. "Git buradan. Şimdi."

Ben itiraz edemedim Ellisar usulca, ", " dedi.

"Yarın," dedim, bana söyleneni yapma kararlılığımı zorlayarak. "Yarın beni neden götürdüğünü anlatacaksın."

Prens cevap vermedi.

BÖLÜM 16

I koridorda ilerlerken Ellisar'a yan gözle baktı. "Ona neden Maz diyorsun?" Muhtemelen uygunsuz bir soruydu ama neşeli

İnsan şu ana kadar uygun olmayı pek önemsemediği izlenimini vermişti.

Ellisar omuz silkti. "Onun adı bu."

"Ama o kraliyet ailesinden. Ona Majesteleri demeniz gerekmez mi?"

"Böyle çağrılmaktan hoşlanmıyor. Gerçek adı olan Mazrith'i bile sevmiyor."

"Kraliçe'nin bu gece kendisiyle yalnız yemek istemesine neden bu kadar kızdı?"

Bu sefer Ellisar bana yan yan baktı, sanki bu soru geçmeyeceği bir çizgiye yaklaşıyormuş gibi. "Kraliçe'nin güçlü bir kafa büyüğü var."

"Kafa büyüğü mü?" Ne demek istediğini biliyordum ama açık olmasını istedim.

"İstediği bilgiyi alma konusunda gerçekten çok iyi. Ama bu kolay değil. Zaman alıyor ve dikkati dağılmıyor."

"Bunun yemekle ne alakası var?"

"Bütün akşam ikisinin yalnız olması, istediğini elde etmek için ihtiyaç duyduğu tüm alana sahip olduğu anlamına geliyor. O

ona bu gecenin bir savaş olacağını bildirdim. Maz bütün geceyi onunla savaşarak geçirmek zorunda kalacak."

"Oh."

Bir süre daha sessizlik içinde yürüdük. "Burada tavandan sarkan cesetlerin olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Bana tatsız bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun?"

"O zaman neden onun için çalışmaktan mutlu görünüyorsun?"

"Çünkü onun için çalışmaktan mutluyum. Şimdi bana soru sormayı bırak. Başımı belaya sokacaksın."

"Bir şey daha sorabilir miyim?" "Hayır."

"Lütfen mi?" Lütfen kelimesini genellikle sadece değer verdiğim insanlar için kullanırdım. Lhoris bana on yaşımıdayken, lütfen kelimesini kullandığınızda biri yalvarışınıza cevap verirse, ona minnet borçlu olduğunuzu öğretmişti. da onlara sizin üzerinizde güç verdiği anlamına geliyordu.

Ellisar bana sıcak bir bakış attı. "Güzel. Bir tane. Ama cevaplayacağıma söz vermiyorum."

"Beni kuzgun odasına götürmeden önce Kara ve Lhoris'i görebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu yapamam." Ben konuşmaya başlayınca elini kaldırdı. "Onlar güvende, iyi besleniyorlar ve saman yataklarda yatıyorlar." Küçük bir homurtu çıkardı. "Aslında Saray'ın yarısından daha iyi bakılıyorlar."

"Neredeler?"

"Thrall'ın kamarasında."

"Burada biri rünlerini görürse, ödöl için onları öldürürler," dedim. "Onlar Prens'in koruması altında değiller..." Tereddüt ettim. "Benim gibi." Onunla evlenmek zorunda değillerdi.

"Frima bunun üzerinde çalışıyor. Akıllıca bir şey bulana kadar, sadece birkaç kişi orada olduklarını biliyor." Bana samimi bir bakış attı. "Prens'e verdiğiniz sözü tuttuğunuz sürece güvende olacaklar."

"Teşekkür ederim." Minnettarlık ifadesi, ben durduramadan dudaklarımdan kaçtı ama gerçektir. Savaşçıda gerçek olduğunu hissettiren bir şeyler vardı ve içgüdüsel olarak doğruyu söylediğine güveniyordum.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdük. Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce "İyi uykular," dedi.

Ellisar'ın bir müttefik bulmak için en iyi şansım olduğuna karar verdim ve bir süre kapalı kapıya baktım.

Odaya geri döndüm, gözlerim yatağa takıldı. İğrenç Kraliçe'yle ya da maskesiz Prens'le yemek yemek zorunda kalmamanın verdiği rahatlama, sistemimdeki adrenalini temizliyordu ve inanılmaz derecede yorulmuştum.

Odin'in kim bilir ne tür egzotik yatak dolgusuna ve inanılmaz yumuşak kürklere sahip aşırı büyük yatağa rağmen, kendimi uyumakta zorlanırken buldum. Yuvarlanan düşüncelerim, kutsanmış bilinçsizliğin kontrolü ele geçirmesine izin verecek kadar susmuyordu.

Dışarıdaki koridordan ya da hafifçe yanan şömineden gelen her gıcırta ya da gıcırta vücudumun beklentiyle gerilmesine neden oluyordu. Gardıropta bulduğum uzun bir kıyafetle yatağa girmiştin ve içinde çalınan asanın bulunduğu omuz çantam yanımdaki yastığın altındaydı. Biri odama gelirse hazır olacaktım.

Prens'in ertesi sabah ortaya çıkarabileceği her neyse onun beklentisi, o beklenmedik yüzün sürekli gözümün önüne gelmesine karşı oynuyordu. Ve bende yarattığı tepkiyle. Ne zaman onu düşünsem yanaklarım öfkeyle kızarıyor ve düşüncelerimi başka bir yere yönlendiriyordum.

Yüzüncü kez yuvarlanırken sinirli bir şekilde iç çektim.

İyi değildi. İtip kaktığım düşüncelerden kaçamazdım. Hele ki dinlenmek istiyorsam.

İsteksizce elimi kaldırdım ve loş ışıkta rune'a baktım. Simsiyahtı ve ışığı hiçliğe doğru emiyordu. Bilmediğim bir şey olduğu için midem bulandı.

Kara'nın bana öğrettiği rünleri hatırlamaya çalıştım ve hangisine benzediğini hatırladığımda içimi bir korku kapladı.

Karanlık.

Gölge-fae'nin gücü.

Açlıktan Ölenler'le ilgili hayallerim kafamın içinde uçuşuyor, içimi şüpheyle dolduruyordu.

Ya içimde karanlık varsa?

Her zaman bir şeyler olduğunu bilirdim. Bilincimin altında gizlenen bir şey, bana farklı olduğumu hatırlatacak kadar sık bir şekilde çirkin başını yüzeye çıkartıyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu.

Ve nereden geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ailemi tanıımıyordum, neden dünyada bakır rengi saçları olan tek insan olduğumu bilmiyordum.

Neden imgelemler gördüğümü bilmiyordum.

Öğrenmekten vazgemiştim. Elimde hiçbir ipucu yoktu. ocukluğuma dair hiçbir anım yoktu. Başlamak için bana bir yer bile gösterecek hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, tüm umutlarımı ve hayallerimi kendi seçtiğim bir yerde yeni bir hayata başlamaya bağlamıştım. Köleleştirildiğim dünyadan kaçmaya.

Tekrar döndüm ve elimi yastığın altına gömdüm.

Prens beni bu yüzden mi aramıştı? Karanlığımı bildiği için mi? Kaderimde burada, Gölge Saray'da olmak mı vardı?

Bir sarsıntıyla uyandım, zaten neredeyse hiç uyumamıştım. Yatakta doğrulduım ve hem ışık hem de potansiyel bir silah olarak küçük demir bir gece lambasını alıp kaldırdım.

Ama beni uyandıran her neyse kendini belli etmedi. Oda sessizdi ve hiçbir yerde hareket göremiyordum.

Kalbim göğsümde çok hızlı atıyordu ve acaba bir rüya mı beni uyandırdı diye düşündüm.

Çengellere asılmış kadın ve erkeklerin bulanık görüntüleri, Prens'in parlak gözleri ve Kraliçe'nin siyah gözlerinin parıltısı uykumu doldurmuştu.

kaçtı?

Uykuya dönmeye çalıştım ama bir türlü sakinleşemiyordum. Gözlerim her ağırlaştığında, kan, kanca ve ölü gözlerin görüntüleri kafamın içinde parlıyor ve gözlerimi tekrar açmaya zorluyordu.

"Sen çocuk değilsin Reyna, kâbusların seni uyutmamasına izin veremezsin," diye yüksek sesle kendimi azarladım.

Karanlık imgelemler gençlik yıllarımın çoğunda bana kâbuslar yaşatmıştı. Şimdi beni zayıflatmalarına izin veremezdim.

Öfke beni uykuya geri götürmek yerine bana enerji veriyordu ve sonunda pes ederek bacaklarımı yataktan dışarı attım.

Oda soğuktu ve ben de şömineye gidip çıra ve kömürle doldurduktan sonra gardıroba gidip atölye kıyafetlerimi giydim. Odada volta atıyor, omuzlarımı yuvarlıyor ve bu bitmek bilmeyen uzun gece sona erdiğinde başıma gelecekler için duyduğum beklentiyi yatıştırmaya çalışıyordum.

Yerdeki bir şey gözüme çarptı ve adımlarıma ara verdim.

Çömelerek, kapımın altından itilmiş olması gereken küçük nesneyi aldım.

Bir anahtar.

Beni uyandıran şey bu olmalıydı.

Nabzım hızlandı, ayağa kalktım ve anahtarı dikkatlice kapının kilidine soktum. Sessiz bir tıkırtıyla döndü.

Nefesimi tuttum, bir muhafızın ya da birinin içeri dalmasını bekliyordum. Ama hiçbir şey olmadı.

Kolu çevirdim ve kapıyı yavaşça açtım. Karanlık, boş koridor iki yana doğru uzanıyordu ve nefesimi bıraktım.

Anahtarı bana kim vermişti?

Fark eder miydi?

Kaçmak için bir şansım vardı. Ve ben onu kullanıyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

I Koridora çıkmadan önce omuz çantamı almak için odaya geri döndüm. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamak için beynimi zorlayarak, koşarak

Sola.

Köle'nin odasını bulmalıydım. Lhoris ve Kara olmadan gitmemin imkânı yoktu.

Ayaklarımı olabildiğince hafif tutarak ve gereksiz sesler çıkarmamaya dikkat ederek koridorlarda dolaştım. Sadece bir gardiyan gördüm, kafatası ile süslenmiş büyük bir kapının önünde oturan bir insan. Uykusunda başını sallıyordu ve duvar apliklerinin sağladığı düşük ışıktaki yanından geçip gitmek kolaydı.

Köle odasının o katta olmadığından emin olana kadar bulunduğum katta kaldım. Pelüş siyah bir halıyla kaplı bir merdivene ulaştım. Aşağı inmeyi seçerek kendimi duvara yasladım ve spiral merdivenden hızla aşağı indim.

Bir saatten fazla sürdüğünü tahmin ettiğim bir süre sonunda, uzun ahşap bir masayla döşenmiş bir koridora açılan büyük bir kemerli geçit buldum. Masadaki istasyonlar açıkça nakış, cilalama, bıçak bileme ve diğer çeşitli önemsiz işler için kurulmuştu. Altı kapı

ve hepsinin üstünde demir parmaklıklarla kaplı ızgaralar vardı.

İlk kapıya kadar süründüm ve içeri baktım. Burası bir ranza odasıydı, uyuyan figürler dört yatağı dolduruyordu. Hiçbiri Kara ya da Lhoris'e benzemiyordu, ben de yoluma devam ettim.

Dördüncü kapının parmaklıklarından baktım, odada sadece iki kişi vardı.

Onları görünce kalbim yerinden gibi oldu, içime umut doldu. Görünüşe göre Ellisar doğruyu söylüyordu. Lhoris ve Kara diğer kölelerden ayrı tutulmuştu.

Lhoris'in devasa, kambur figürü bir ranzayı tamamen dolduruyordu. Kara'nın küçücük bedeni bir diğerinde duvara yaslanmış, neredeyse hiç yer kaplamıyordu. Elimi uzatıp atacak bir şey ararken hiçbir şey bulamadım. Masaya doğru ilerledim ve bir kutu fildişi düğme buldum. Bir çift alıp kapılarına doğru ilerledim ve Lhoris'i hedefleyerek bir düğme attım.

Umduğum gibi, içindeki savaşçı içgüdüğü anında tepki verdi. Ellerini yumruk yapmış ve gözleri tetikte, dimdik oturdu.

Elimi parmaklıkların arasından geçirip ona el salladım.

"Benim," diye tısladım, yataktan fırlayıp kapıya geldiğinde. Elimi demir parmaklıkların arasından kavradı, gözleri rahatlamıştı.

"Yaralanmadın mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Tamamen. Sen? Kara?"

Başını salladı. "Bizi buraya koydular, beslediler ve geri dönmediler. Siz nasıl çıktınız?"

"Biri kapımın altından anahtar soktu."

Yüz hatlarında önce şaşkınlık, sonra da endişe belirdi.

"Kim?" "Belki Ellisar? Şimdiye kadar bize karşı sempatik davrandı."

Ve o bir insan."

Lhoris kaşlarını çattı. "O bir hain."

"Her kimse, bu fırsatı heba etmeyi düşünmüyorum. Seni nasıl biliyor musun? Nerede tutuyorlar"

anahtarlar?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Sanmıyorsun ki..." Elimi cebime attım ve bana verilen anahtarı çıkardım. İşe yarayacağına pek inancım yoktu ama denemekten bir şey kaybetmezdim. Anahtarı kapının kilidine soktum.

Bir klik sesiyle dönerken Lhoris'in gözleri büyüdü. "Odin'in sakalı, burada biri senden hoşlanıyor." Koşarak Kara'nın yatağına gitti ve omzuna hafifçe dokundu. "Gel kızım. Biz gidiyoruz."

"Ne? Ama..." Yuvarlanıp kapıda durduğumu görünce uykulu gözleri açıldı. Ayağa fırlayıp bana doğru koşarken gözleri doldu ve kollarını şiddetle belime doladı.

Onu tekrar kucakladım, duygularımın yanaklarımı doldurduğunu ve beni ateşlendirdiğini hissettim. "Hey," dedim yüzümü başının üstüne bastırarak.

"Gerçekten gidiyor
muyuz?" "Evet.
Gidiyoruz."

Büyük salona ve çıkışa doğru gitmemiz gerektiğini biliyordum. Prens'in gölge büyüsü kayada bir kapı yarattığından, getirildiğimiz gizli mağaradan çıkamazdık. Ama içeri girip çıkmanın bir yolu olmalıydı. Aşağıya inen birçok merdivenden birini takip edersek, sonunda ana salonu ve özgürlüğe giden yolu bulabilirdik.

Arkadaşlarımı onları bulmak için geldiğim sarmal merdivenlerden aşağıya indirdim ve ulaştığımız her sahanlığı kontrol ettim. "Sarayın kapılarının en alt katta olacağına inanıyorum.

seviyesinde," diye fısıldadı Lhoris.

"Katılıyorum. En dibe kadar mı?"

Başını salladı ve aşağı inmeye devam ettik. Artık basamak kalmadığında, dar sahanlık boyunca sessizce ilerledik. Burada hiç kapı yoktu ve duvarların farklı dekore edildiğini fark ettim. Hâlâ aynı tonda kurumuş kan vardı ama kırmızının üzerinde belli belirsiz gümüş izler vardı ve bunlar resimleri oluşturuyordu. Çoğunlukla hayvanlar vardı. Artık yılanlar ve kuzgunlar bekliyordum ama kurtlar, ayılar ve dev kertenkeleler de vardı.

"Bunu tanımıyorum," diye tısladım Lhoris'e.

"Bir yerlerde bir çıkış olacak," diye mırıldandı.

Koridor boyunca ilerledik ve sonunda bir kapıya ulaştık. Masif ahşaptan yapılmıştı ve dev bir pençeyle süslenmişti.

"Bu bir çıkışa benzemiyor," diye fısıldadı Kara.

"Hayır," diye kabul ettim. "Öyle değil. Ama bir yol olmalı. Haydi gidelim. Saray yakında uyanacak ve çoktan gitmiş olmamız gerek."

Kapıyı iterek açtık ve öteki odaya adım attık.

Koku hemen farklılaştı. Saman ve bok.

Hepimiz durakladık, koridorların görece ışığından sonra kasvet yoğundu ve görmek zordu. "Ahırlar mı?" diye sordu Lhoris sessizce.

"Belki." Yalnız, at boku bu kadar kötü kokmazdı. Bu iğrenç kokuyu yapan her neyse et yiyor olmalı diye düşündüm.

Gözlerim alıştığında, iki yanımızda, kasvetli odada uzun bir yol boyunca sıralanan ahırları seçebiliyordum. Ama bunlar at ahırlarına hiç benzemiyordu. Demir parmaklıklardan yapılmışlardı ve odanın tüm yüksekliğini kaplıyor, içlerindeki her şeyi hapsediyorlardı.

Sinirlerimi bastırdım ve odaya doğru bir adım daha attım.

"Haydi. Diğer uçtan çıkabiliyor olmalısın."

Geçerken sağ tarafımdaki ahıra baktım ve bir at için parmaklarımı çapraz tuttum.

Boştu ama arka duvarda büyük, kare bir kapı vardı, üstten menteşeliydi, dört kenarından loş ışık görünüyordu. Hayvanın dışarı çıkması için bir kapı mı?

Umarım, ahırlarda tutulan yaratıkların hepsi dışarıdadır.

Aceleyle ilerledik, tüm duyularım yersiz görünen herhangi bir ses veya hareket için yüksek alarmdaydı.

Lhoris ve ben aynı anda durduk, her ikimiz de Kara'nın daha fazla ilerlemesini engellemek için bir kolumuzu uzattık.

"Sorun ne?" diye fısıldadı korkuyla. "Duydun mu?"

İleriden hırıltılı, hırıltılı bir ses geldi. "Evet."

"Yavaşça gidelim."

İlerlemeye devam ettik ama hızımız çok düşüktü. Baktığım her durak boştu. Ama hırıltı daha da arttı.

Gözüme bir şey takıldı, önümde bir hareket vardı ve midem bulandı. Donup kaldım. Ama bu bir tüydü, kar beyazı, ayaklarımın dibindeki tozlu zemine doğru sürükleniyordu. Yukarı baktım ve kısa bir beyaz bulanıklık gördüm. Yumuşak bir yuh sesi duyuldu ve bulanıklık önümüzde süzülen bir baykuşa dönüştü. Sol tarafımızdaki ahırın parmaklıklarına tünedi ve ben içimi kaplayan huzursuz hissi bastırmaya çalışarak ona baktım.

Baykuşlar, eski efsanelerde, yeraltı dünyasının rehberleriydi. Bu karanlık ve loş yerde o da en az benim kadar göze çarpıyordu.

"Belki de şımarık bir fae'nin evcil hayvanısın?" Fısıldadım.

Değerli bir evcil hayvan olacak kadar güzeldi. Beyaz yüzü altın rengi tüylerden oluşan bir yeyle çevriliydi ve bu yeşiller vücudunun alt kısmında tekrar beyaza dönüşüyordu. Kanatlarını çırpı. Kanatları da beyazdı, uçları altın rengindeydi ve alt kısımlarında ve göğsünde altın benekler vardı.

Yere eğilerek ayağımın dibine düşen tüyü aldım. Bir anda kafamın içine bir ses girdi.

"Saçınızın kahverengi olmadığını düşünmekle hata mı ediyorum?" Şaşkın bir nefes aldım ve tüyü bıraktım.

Baykuş tekrar öttü, tüneğinden fırladı ve onu gagasına aldı. Lhoris de ben de baykuş havalanır havalanmaz içgüdüsel olarak eğilmiştik ama Kara ağzı açık bir şekilde duruyordu. Baykuş tüyü onun önüne bıraktı ve o da yakaladı. Gözleri anında irileşti. "Evet. Saçları bakır rengi," dedi sessizce ve tüyü bana doğru uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Tereddütle doğruldum ve tüyü ondan aldım. "Muhteşem bilge koruyucunuz olarak sizi kapıların açıldığı konusunda uyarmalıyım," dedi erkek sesi kafamın içinde.

Baykuş bana göz kırpıp tekrar parmaklıklara konarken kelimeleri anlamaya çalıştım. "Kendimi kaybettim," diye mırıldandım. "Her şey çok fazlaydı ve aklım başımdan gitti."

"O zaman şimdi gidiyorum. Kırık zihinlere ayıracak vaktim yok," dedi ses.

"Gerçekten benimle mi konuşuyorsun?"

Kanatları tekrar sırtının üzerine katlandı ve ağırlığını pençeli ayaklarının arasında kaydırды. "Evet ama şu ana kadar konuştuklarımız pek umut verici değil."

"Nasıl? Benimle nasıl konuşuyorsun?" Sesim şaşkınlıktan kısılmıştı.

"Tüyümü tuttuğun sürece beni duyacaksın." "Kim-, neden-" başımı salladım , düşünmeye çalıştım
Düz.

"Diz çöküp bana saygı göstermemeni görmezden geleceğim, çünkü oldukça aptal görünüyorsun. Ayrıca, yenmek üzeresin."

"Yenmek mi?"

"Evet."

İlerideki ahırların arasındaki yola baktım ve homurtulara mekanik bir sesin de katıldığını fark ettim.

metal sürtünme sesi. Lhoris benimle yol arasına baktı.

"Az önce yenmiş mi dedin?" dedi.

"Evet. Ne tarafından yenmiş?"

Baykuşun bana cevap vermesine gerek yoktu. Bir kükreme duyuldu ve hayatımda gördüğüm en devasa ayı, sadece yirmi metre ilerimizdeki bir ahırdan dışarı fırladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

I gerçek hayatta hiç ayı görmemiştim, sadece resimlerde. Büyük olduklarını biliyordum ama bu şey.

Beni bütün olarak yutacakmış gibi görünüyordu.

Ayı siyahtı ama açık gri benekleri vardı.

Kürkü. Boyu benim bir buçuk metrelik omuzum kadardı ve gözleri parlak, gümüşü beyazdı. Kocaman pençeleriyle yeri eşeliyor, bize hırlıyordu. Bizi değerlendiriyordu.

Kocaman kafasını kaldırarak bir kükreme sesi çıkardı ve dişlerini görünce midem bulandı. Saniyeler içinde hepimizi kıyma yapabilirlerdi.

"Kaçıyor muyuz?" Ağzımı zorlukla oynatarak fısıldadım. Hepimiz olduğumuz yerde donup kalmıştık ve ayının henüz saldırmamış olmasının tek sebebinin bizim hareket etmememiz olduğu izlenimine kapıldım.

"Hayır," diye fısıldadı Lhoris, şüphelerimi doğrulayarak. "O bizden daha hızlı olacak."

Kara inledi. "O zaman ne yapacağız?"

"Onu geçemezsin," dedi baykuş kafamın içinde.

"Eğer kaçamıyorsak ve ilerleyemiyorsak, ne bok yiyeceğiz?" Tısladım.

Ayı başını eğdi, sonra arka ayakları üzerinde şaha kalktı. korku kapladı ve uzuvlarım neredeyse hareket ediyordu.

kendi istekleriyle. Kara hareket etti ve Lhoris'in yanına doğru eğildi.

Ayının ihtiyacı olan tek şey buydu. Ön pençelerini tekrar yere vurdu ve saldırdı.

"Bu ahıra. Parmaklıklar yeterince geniş," diye seslendi baykuş. Ona döndüm ve haklı olduğunu gördüm. Üzerine tünediği parmaklıklar benim ve Kara'nın sığabileceği kadar genişti.

Kara'nın omzunu kavrayıp onu parmaklıklara doğru çektiğimde ayının pençeleri yerde gürledi. Onu sorunsuzca içeri ittim ve ben daha dönemeden Lhoris devasa gövdesini onun peşinden sürüklemeye çalışıyordu. Parmaklıkların arasından geçtim, sonra kolunu olabildiğince sert bir şekilde çekerek devasa göğsünü güvenli bölmeye sokmaya çalıştım.

Ama ayı neredeyse bize ulaşmıştı. Hırslayarak ve homurdanarak Lhoris'e saldırmak için bir pençesini kaldırdı ve kayarak durdu. İkimiz de Lhoris'in kolunu daha sert çekerken Kara haykırdı ama nafile.

Beyaz bir bulanıklık ayının yüzüne doğru dalışa geçti ve darbesi başının üzerinde yeniden yönlendirildi. Baykuş ulaşamayacağı bir yere doğru süzüldü. Ayı tekrar şaha kalktı ve sinekle oynayan bir kedi gibi kuşa saldırdı.

Baykuşun bize kazandırdığı zamanı kullanarak ahırdan fırladım, Lhoris'in diğer tarafına koştum ve tüm ağırlığımı vererek ona olabildiğince sert bir şekilde saldırdım.

Toplam ağırlığımız, parmaklıkların sonunda onun cüssesine yol vermesi için yeterliydi ve bölmeye devrildik.

Baykuş peşimize takıldı ve ayı yere çakılırken kükredi. Pençesinin demir parmaklıklara çarpma sesi hepimizi geriye doğru itti, Lhoris ve ben hâlâ sırt üstü yerdeydik.

Nefes nefese kalmıştı ve ayağa kalkmaya çabalarken uzuvlarım adrenaline titriyordu. Kara, Lhoris'in kalkmasına yardım etti ve ben de arka duvara .

üstten menteşeli büyük kapılar vardı. Bu durak da bir istisna değildi.

Midem sıkışmıştı. Bu ahırda ne yaşıyordu? Kapının hemen arkasında mıydı?

Yine de bir çıkış yoluydu, bu yüzden risk almak zorundaydık. Şimdi arka duvarın yanındaki parmaklıklara sabitlenmiş büyük bir metal teknenin üzerine tünemiş olan baykuşa baktım. "Burada ne yaşıyor?"

Baykuş gözlerini kırıştırdı ama cevap vermedi.

Kapıya doğru ilerledim ve ittim. Benim dört katım genişliğinde ve birkaç metre uzunluğundaydı ama zorlukla kıpırdadı. Lhoris de bana katıldı ve ayı yüksek sesle bir hırıltı daha çıkararak parmaklıklara bir kez daha vurdu.

Kara da bize katıldı ve ağırlığımızı ağır kapıya verdik. Ayının pençeleri demire sonraki vuruşunda farklı bir ses çıktı. Omzumun üzerinden bir bakış attım. Metali kesmeyi başarmıştı.

"Daha sert it," diye nefes nefese kapıya döndüm, aciliyet kollarıma güç veriyordu. Büyük bir çabayla kapının alt kısmını birkaç metre hareket ettirmeyi başardık. İçimi umut kapladı ama sonra diğer tarafa bir şey çarptı ve hepimizi geriye, parmaklıklara ve ayıya doğru tökezlemeye zorladı.

Kapı üst menteşesinde sallanırken Kara, "O da neydi?" diye ciyakladı. Diğer taraftaki her neyse yüksek bir tıslama sesi çıkardı ve ayı buna karşılık olarak kükredi.

"Geri itin!"

Hepimiz kapıya doğru koşturduk, ağırlığımızı kapıya verdik, artık kapıyı açmaya değil, diğer taraftaki her neyse onun içeri girmesini engellemeye çalışıyorduk.

Baykuşa baktım. "Başka parlak fikrin var mı?"

Öttü ve ayının ayaklarının parmaklıkların dışındaki tozu çalkaladığı yere dikkatle baktı. Beyaz tüy yerde yatıyordu.

"Onu almayacağım," diye nefes aldım.

Ayı parmaklıklara bir kez daha vurdu, pençeleri zayıflayan metale saplandı. Demir çubuklardan biri mücadeleyi bıraktı ve

yere çarptı.

"Odin bize yardım et," dedi Lhoris dişlerini sıkarak.

Ama Odin yüzyıllardır görülmemiştir. Kapana kısılmıştık ve hiçbir kadim tanrı ayılara yem olmamızı engelleyemezdi.

Havada bir erkek sesi çınladı. "Arthur!" Bağırışa çarpan ayak sesleri eşlik etti ve ayı kalçalarının üzerinde geriye doğru sallanarak kocaman başını çevirdi.

Svangrior parmaklıkların diğer tarafından, asasından fırlayan gölgeler eşliğinde kayarak göründü. Ayı isteksiz bir feryat kopardı, sonra dört ayak üzerine düştü.

"Thor aşkına, ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz!" Fae bize bağırdı. Asasını kaldırdı ve ayı başını eğerek geri çekildi.

Bir gölge-fae gördüğüm için minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hemen o bölmeden çıkın!" Gölgelerden bazıları ahıra ve kapının etrafındaki boşluğu doldurarak onu mühürledi.

Hiçbirimiz bize söyleneni yapmakta tereddüt etmedik. Lhoris'i parmaklıklardan geri geçirmek biraz zaman aldı, bu arada Svangrior ayıyı patikadan aşağıya doğru on adım daha geri çekmişti.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve nefesim kesiliyordu.

Hepimiz hayattaydık ve tek parça halindeydik - birkaç dakika önce ciddi olarak şüphe ettiğim bir sonuçtu bu. Ama yakalanmıştık. Hem de herhangi biri tarafından değil, Prens'in kendi savaşçılarından biri tarafından.

Özgürlük girişimimiz engellenmişti. Öfke ve hayal kırıklığı, sağlıklı bir dozda endişeyle birlikte içimde dolaştı. Svangrior bizi öldürmezdi, efendisi için çok değerli olduğumuzu biliyordu. Ama Prens bunu öğrendiğinde ne yapacaktı?

"Özür dilerim," diye fısıldadım diğerlerine. Svangrior ayıyı bir ahıra soktu ve tüm bu süre boyunca ona yatıştırıcı bir şeyler mırıldandı.

Kara geniş gözlü yüzünde kararlı bir ifadeyle bana baktı. "Bizi yemediler," diye fısıldadı. "Yani denemeye değerdı."

Yutkundum. Yolumuza çıkacağı kesin olan kırbaçtan sonra böyle düşünmeyebilirdi. Cezanın yükünü çekmek için elimden geleni yapacaktım.

Lhoris omzumu sıktı ve ben de ona baktım. "Yanlış anladım, Lhoris. Bundan sonra olacaklar için özür dilerim."

"Denerken öl," dedi. Klanının bir sloganı. Ve bunun benim hatam olmadığını söyleme şekli.

Başımı salladım. "Dışarı çıkacağız."

Svangrior bakışlarında yanan öfkeyle bize doğru geri adım attı. "Dışarı. Şimdi." Asasını girdiğimiz kapıya doğrulttu ve hepimiz itaatkâr bir şekilde döndük.

Fae bizi kölelerin odasına geri götürürken tek kelime etmedi. Yürüdükçe daha da gerginleşiyordum.

Sessizliğini bozmadan Lhoris ve Kara'yı odalarına geri kilitledi, sonra beni sessizce yürüttü. Odamın bulunduğu koridora ulaştığımızda konuştum.

"Hepsi benim yüzümden oldu," dedim. "Onlar hiçbir şey yapmadı. Sadece benim cezalandırılmam gerekiyor."

"Odanızdan nasıl çıktınız?" "Kilit açabilirim," diye yalan söyledim.

"Ölseydin ne olacağını anlıyor musun? Maz'un ne yapacağını anlıyor musun?"

Sinirlerimi bir meydan okuma girdabı bozdu. "Hayır, anlamıyorum. Çünkü buraya neden getirildiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer efendin beni oynadığı sapkın oyun için kullanamıyorsa bu benim sorunum değil."

Svangrior bana doğru döndü ve ben de aniden yürümeyi bıraktım. "Seni arıyordu-" diye tısladı, sonra başını sallayarak sözünü kesti. "Eğer o ayı sizi ayırmış olsaydı, Odin bana yardım etsin, tüm Divan onun gazabını hissederdi."

Öfkeyle yüzümü buruşturdum. "Cidden bana onun ve Mahkemeniz için hayatta kalmakla yükümlü olduğumu mu söylüyorsunuz?"

"Lanetli odanızda kalın," diye tükürdü. "Şu andan itibaren büyüyle kilitlenecek. Maz'a bundan bahsetmeyeceğim, çünkü onun lanet olası öfkesiyle uğraşmak istemiyorum."

Tartışmam dudaklarımda öldü. Prens'e söylemeyecek miydi? "Bu arkadaşlarımdan cezalandırılmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Tabii tekrar kaçmaya çalışmazsanız. Ve eğer yaparsan," - gözleri öfkeyle parladı- "o zaman kaderleri Arthur'un onları lime lime etmesinden çok daha kötü olacak, sana söyleyeyim. Zavallı hayatının geri kalanında onların ölümündeki rolünle ilgili kâbuslar görmeni sağlayacağım."

BÖLÜM 19

I Nabzımın yavaşlamasını dileyerek yatağıma .
İşte buradaydım, yine odamda kilitliydim, kaçma girişimim tam bir başarısızlıktı. Ellerimi ovuşturarak doğruldum.

ve son birkaç saatten işe yarar bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum.

Lhoris ve Kara'yı görmüştüm ve onlar güvendeydi. En önemli şey buydu.

Ayrıca, burada bir arkadaşım vardı. Birisi anahtarı kapımın altından itmişti. Odam bundan sonra büyüyle kilitlenecekti, bu yüzden dışarı çıkmak artık bir seçenek değildi, ama yine de saraydan biri bana yardım etmeye çalışmıştı.

Ve baykuş vardı.

Benim koruyucum olmakla ilgili bir şeyler söylemiş ve saçımın renginden bahsetmişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyor, beni seğirtirken odaklanamaz hale getiriyordu. Birkaç saat içinde Prens benim için gelecekti ve ne için kaçırıldığımı öğrenecektim. Tetikte ve hazır olmam gerekiyordu, gergin ve bitkin değil.

"Kendini topla Reyna. Her seferinde bir şey," dedim kendime yüksek sesle, banyo odasına girmeden önce ve

yüzümü ılık suyla yıkıyor, düşüncelerimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Öncekinden daha kötü durumda değildim. Sadece biraz sarsılmıştım. Az önce olanlardan hiçbir şey bilmeyen Prens'le yüzleşmeye hazır olacaktım.

Leğenin üzerindeki aynada kendime bakarken derin nefesler aldım.

Yansımamda yanlış yerde bir kadın gördüm.

Her zaman öyleydi, ama bu karanlık ve soğuk sarayda uyum sağlayamadığım daha da belirgindi. Parlayan bakır saçlarımdan bir tutam aldım, odadaki alçak şömine ışığı kasvetin içinde parıldamasına neden oluyordu.

"Bunu yapabilirsin Reyna. Sana söyleneni yap. Müttefiklerini bul." Ama cümlemin sonuna 'kaçış' kelimesini ekleyemedim Svangrior'un sözleri geri geldi.

Tekrar kaçmaya çalışırsam ve yakalanırsam... gözlerimi kapattım.

Ben pes etmezdim.

Denerken öl.

Ama bir dahaki sefere yakalanmadığımızdan emin olurdum.

Yatak odasına geri döndüğümde donup kaldım.

Yatağımın köşesindeki direğe tünemiş büyük beyaz ve altın rengi bir baykuş vardı.

"Merhaba," dedim yavaşça. "Buraya nasıl girdin?"

Baykuş bana göz kırptı. Hiçbir uyarıda direktten şömineye doğru uçtu. Küçük, öfkeli bir ötüşle, siyah kuzgunu tasvir eden goblenin üzerine kondu, sonra direğe geri uçtu.

"Kuzgunları sevmiyor musun? O zaman sanırım yanlış odadasınız." Yine doğru uçtu ve kuzgunu sertçe gagaladı. Bu sefer gagasıyla kumaştan bir parça yakaladı ve duvardan uzaklaştığında bir şeyin küçücük parıltısını gördüm.

Goblenin yanına gittim ve dikkatlice duvardan kaldırdım. Baykuş direğe geri uçtu, beni izliyordu.

Bir pencere. Resmin arkasında bir pencere vardı.

Ağır sanat eserini inceledim, duvardan nasıl çıkarılabileceğini görmeye çalıştım ve sonra üstte sabitlendiği çubuktan sarkan sağlam ama ince bir ip parçası gördüm. Onu çektim ve duvar halısı bir tür makara üzerinde alttan yukarı doğru yuvarlanmaya başladı.

Her şey küçük, kemerli bir pencerenin tepesinde düzgün bir rulo haline gelene kadar çekmeye devam ettim. Cam bölmeler kurşun borularla çaprazlama kesilmişti ve pencere duvarın içine öyle bir yerleştirilmişti ki dışarı bakmak için parmak uçlarımda durmam gerekiyordu. Çok aşağıda avlular vardı, evdekiler gibi beyaz mermer ve altınla değil, büyük taş ejderha ve yılan heykelleriyle ve tek tük kuzgunlarla doluydu. Bunun ötesinde, çok daha aşağıda, kasabaların parıldayan ışıklarını görebiliyordum. Gökyüzü, geldiğimizde olduğu gibi, iğne ucu kadar ışık serpiştirilmiş alacakaranlıktaydı.

Gözlerimi manzaradan ayırarak pencerede bir tutamak aradım. Dışarı kaçmamın imkânı yoktu, aşağıdaki avluya iniş tamamen dikti. Ama baykuş içeri böyle girmiş olmalıydı.

Ne kadar denesem de bir şey bulamadım. Pervazdaki tek şey, üzerinde altın tozu bulunan kar beyazı bir tüydü.

Tüyü aldım ve baykuşa döndüm. "Ayı konusundaki yardımın için teşekkürler," dedim. Aslında söylemek istediğim bu değildi ama baykuşun dikkat dağıtması olmasaydı Lhoris kesinlikle geceyi tek parça halinde atlatamazdı.

Baykuş gözlerini kırpıştırdı. "Ben güçlü bir savaşçıyım. Zor olmadı."

Her şeye rağmen ağzımın kenarı bir gülümsemeyle kalktı. Ayı, baykuşun en az yirmi katı büyüklüğündeydi. "Peki, de. Buna minnettarım. Nasıl oldu da

buraya girebilir miyim? Pencere açılmıyor ve kapı kilitli."

"Ormanda avlanırken bir fae tarafından ziyaret edildim. Bana bakır saçlı altın vericiye ne şekilde ihtiyaç duyulursa yardımcı olmamı söyledi. Sonra kendimi burada buldum. Sanırım siz bakır saçlı altın verici olmalısınız?"

Yavaşça başımı salladım, sinirlerim karıncalanıyordu. "Fae kimdi?"

"Bilmiyorum. O..." Baykuş düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Büyülü ve orta derecede korkutucu. Neredeyse benim avlanırken olduğum kadar korkunç."

"Korkutucu mu?"

"Evet. Ayrıca avım henüz bitmedi ve açım. Kemirgenlerinizi nerede saklıyorsunuz?"

Başımı tekrar salladım, sonra sandalyeye oturdum. "Neden bana yardım etmen söylendi?"

"Bilmiyorum. Sanırım benim üstün avcılık becerilerime ihtiyacınız var?"

"I... Şey...hayır. sanmıyorum."

Sinirli bir şekilde kükredi. "O zaman neden buraya gönderildim? Seni yağmacı aylardan kurtarmak için mi?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Fae sana ne söyledi?"

"Sana bunu zaten söyledim." Mükemmel yuvarlak gözlerini kırıştırdı. "Senin zekânın benimkinin çok altında olduğuna dair ilk şüphelerim doğru çıkıyor. Hayal kırıklığı."

Uzun bir nefes aldım. "Adın ne senin?" "Voror."

"Tamam. Ben Reyna."

"Sana heimskr diyeceğim."

"Ben aptal değilim," dedim Voror'a, derin bir nefes daha alarak.

"Eski dilden anlıyor musunuz? Bu, şu ana kadar sunduğunuz aptallıkla uyuşmuyor."

"Bana sadece hitap edebilir misin?"

"Hayır."

Kollarımı kavuşturdum. "Nasıl oluyor da bu kadim dili konuşabiliyorsun?"

"Ben üstün zekalıyım." "Sen bir baykuşsun."

"Üstün zekalı bir baykuş."

"Bu gizemli fae sizi ziyaret etmeden önce konuşabilir miydiniz?" Ona sordum.

"Tabii ki yapabilirim."

"İnsanlara mı?"

Baykuş cevap vermeden önce durakladı. "Hayır. Seçkin birkaç fae için."

"Hangi Fae?"

"Dünya Sarayı'nın kraliyet ailesi."

"Orada mı yaşıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden onlarla

konuşuyorsun?" "Konuşmuyorum."

Çenem sıkıca kenetlendi. "Az önce öyle olduğunu söyledin."

"Hayır. İsteseydim yapabileceğimi söyledim. Beş Saray'da benim kadar zeki yaratıklarla konuşabilecek donanıma sahip tek büyü kullanıcıları onlar."

Dişlerimi sıktım. "O zaman benimle konuşabilmen sana da garip gelmiyor mu?"

"Hayır. Fae tüyü sana vermemi söyledi."

"Yani bana söylediği her şeyi anlatmadın!" Ayağa kalkarak haykırdım.

Kanatlarını çırpı, ağırlığını tekrar kaydırdı. "Eğer bana bir kemirgen bulursan, konuşmayı kelimesi kelimesine anlatırım."

Burnumu sıktım. "Burada hiç kemirgen yok."

Kibirle kükredi. "O zaman sana iyi geceler dilerim." Kanatlarını genişçe açtı ve direktten havalandı.

Doğruca kapalı pencereye yöneldiğinde haykırdım, ama camın içinden geçerken sesim dudaklarımda kayboldu.

"Bu da ne..." Pencereden dışarı bakmak için parmak uçlarımda yükselebildiğim kadar yükseldim ve onun en yakın kasabaya doğru süzülüşünü izledim.

Sonraki yarım saat boyunca odada volta attım, bilinmeyen ikinci bir fae'nin 'bakır saçlı altın vericiden' haberdar olmasından korkmamaya çalıştım. Prens beni arayıp bulmuştu. Ve şimdi de bu baykuş farklı biri tarafından beni bulması için gönderilmişti. Benim hakkımda benim bilmediğim ne biliyorlardı?

Ağır bir gerçek üzerime çökmeye, beynimi istila etmeye çalışıyordu ve inatçı meydan okuyuşum, onu yerinden söküp atma çabasında başarısız oluyordu.

İyi değildi.

Volta atmayı bıraktım ve kelimelerin kafamın içine fısıldamasına izin verdim.

Bundan kaçamam.

Hem Svangrior'un arkadaşlarıma yönelik tehdidi yüzünden hem de daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğu için.

Prens'in beni neden aradığını bilmem gerekiyordu. Voror'u gönderen fae'nin kim olduğunu ve ne bildiğini bilmem gerekiyordu. Ve özgürlük için herhangi bir teklifte bulunmadan önce, bu olayda benim payımın ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Hareket pencereye bakmamı sağladı. Voror camdan içeri süzüldü, sonra yatağın ucuna zarıfçe kondu.

Tüyünü masanın üzerine koyduğum yerden aldım. "Dönmüşsün."

"Avımı tamamladım," diye duyurdu baykuş tüylerini kabartarak. "Ve şimdi, söz verdiğim gibi, sana dişi fae'nin bana söylediklerini kelimesi kelimesine anlatacağım. Dedi ki: Voror, kudretli ve bilge baykuş. Kadim olanlar tarafından bakır saçlı altın vericiye yardım etmen isteniyor. Ona tüylerinizden birini verin ve sizinle iletişim kurabilsin. Bu

Yggdrasil'in geleceğinin gidişatını ve burayı evi olarak gören tüm fae ve insanların kaderini değiştirebilecek tehlikeli bir macera. İyi şanslar."

Ona bakarken kaşlarım havaya kalktı. "Kadim olanlar mı? Yggdrasil'in geleceğinin gidişatını değiştirmek mi?" "Söylediği buydu."

"Ne tür bir fae'ydi?" Daha fazlasını öğrenme arzusu içimi yakıyordu.

"Bilmiyorum."

"Peki, saçları ne renkti?" Bu genellikle bir fae'nin ne tür bir büyüye sahip olduğunu anlamanın kesin bir yoluydu. Buz-fae'nin mavi, altın-fae'nin beyaz saçları vardı, vb.

"Saçları... ışıktan yapılmıştı."

"Ne?"

"İşitme problemin mi var, yoksa bu kadar sık tekrar etmemi gerektiren şey senin düşük zekân mı?" Gözlerimi baykuşa diktim, o da tüylerini silkti. "Işıktan yapılmıştı. Benim hassas, üstün görüşüm zorlandı. Birazcık."

"Saçları ışıktan olan herhangi bir fae biliyor musun?"

"Hayır. Yoksa daha önceki soruna cevap verirdim. ne tür bir fae olduğu hakkında." Ses tonu kuruydu.

"Voror, uzun bir gün geçirdim. Uzun bir kaç gün. Kaçırıldım. Katil bir manyakla evlenmem gerekiyor - en azından ona gizli bir planında yardım edene kadar, sonra da muhtemelen beni öldürecek. Şimdi de bana tüm Yggdrasil'in kaderiyle bağlantılı olduğumu söylüyorsun. Ayrıca birkaç saat önce neredeyse bir ayı tarafından yeniyordum. Bilgiyi işlemek için normalden biraz daha uzun süreye ihtiyacım olacak. Tamam mı?"

Baykuş başını eğdi. "İnsanlar tuhaftır."

"Hiç şüphesiz." Elimi bir kez daha yüzüme sürdüm. "Kapalı olduğu halde pencereden nasıl uçtun?"

"Fae dişi beni parlattı. Ve şimdi katı cisimlerin içinden uçabiliyorum."

Ona göz kırptım. "Bu faydalı olabilir." Bu, sarayda istediği yere gidebileceği anlamına geliyordu. Tabii gölge fae'nin etrafta uçan büyük beyaz bir baykuşu fark edebileceğini saymazsak.

"Kemirgenleri yakalamama yardımcı olmuyor."

"Belki de hayır. Ama bakır saçlı altın vericiye yardım etme görevinizde size yardımcı olabilir."

"Neden böyle bir görev için seçildiğimi bilmiyorum. Ormanımda son derece mutluydum."

Nedenini ben de bilmiyordum. Ama müttefiklere ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ve birileri, bir yerlerde, onu bana yardım etmesi için göndermişti.

Onlara güvenilebilir mi?

Voror'un devasa ayıya dalıp Lhoris'in hayatını kurtardığı anı aklıma geldi.

Hızlı bir karar vererek, kendini beğenmiş kuşun gözüne girmenin en kolay yolunun bu olduğunu bildiğimden, bir dalkavukluk saldırısı başlattım.

"Eminim ormanınız sizi özlüyordur. Tüm kemirgenler hariç. Böylesine zorlu bir avcının yokluğunu kutluyor olmalılar."

Voror'un tüyleri gururla kabardı. "Öyle olduklarını tahmin ediyorum, evet."

"Ve eminim ki Fae'nin seni seçmesinin iyi bir nedeni vardır. Yggdrasil'in kaderi konusunda güvenilebilecek tek kişinin sen olduğunu biliyor olmalı."

Bana göz kırptı. "Tabii ki öyle."

"Dinle, Prens bana birkaç saat içinde neden burada olduğumu söyleyecek. Ama bence seni görmesine izin vermemeliyiz."

"Tüm ihtişamımla gözden kaçırılması zor biriyim."

"Saklanmakta usta mısınız?"

"Bir baykuş gizlenemezse avlanamaz," dedi sertçe.

"Güzel, o zaman saklan. Sonra geri gel."

"Peki. Bu arada tüyümü üzerinde tutmanın bir yolunu bul ki istediğim zaman seninle irtibata geçebileyim."

"İyi fikir."

"Ben sonsuz bir iyi fikirler kuyusuyum."

"Eminim öyledir."

Başka bir şey söylemeden kapalı pencereden dışarı uçtu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

I kısa bir süre sonra kapı çalındığında ve ardından Brynja'nın sesi duyulduğunda rahatladı. "Günaydın leydim."

Odamın kapısı açıldı ve hizmetçi içeri girdi. tekrar kapanmadan önce.

"Brynja," dedim. "Az önce kapıyı kim açtı?"

"Frima, Leydim." Elinde ekmek ve meyve dolu bir tepsi vardı ve tepsiyi masanın üzerine bıraktı. "Prens yarım saat içinde sizi almaya gelecek, o yüzden sizi giydirmeliyiz," dedi özür diler gibi.

"Giyindim," dedim, sözleriyle birlikte gelen uğursuz hissi yok etmeye çalışarak.

Başını iki yana salladı. "Elbiseyle, Leydim. Bir saray kadınına yakışır şekilde."

İçimi çektim. Ne için burada olduğumu bilmem gerekiyordu. Ve daha fazla düşmana ihtiyacım yoktu. Eğer çizgiye uyduğumu kanıtlamak için bir elbise giymem gerekirse, bunu yapardım.

Brynja'nın getirdiği yiyeceklerden kısıtlı zamanımda yiyebildiğim kadarını yerken, o da bir önceki geceden daha sade, soluk lavanta rengi bir elbise hazırladı. Daha yüksek bir yakası vardı ama hafifti ve geçirdiğimde ne kadar kolay hareket ettiğinden memnundum. Eğer kaçmam gerekirse, . O

Voror'un tüyünü hatırladı ımda sandalyemin arkasında durmuş, sa ım la zaman alan bir şey yapıyordum.

"Brynja,  urada beyaz bir tüy var. Onu sa ıma takabilir misin?"

"Ah. Eğer gerçekten istiyorsan," dedi kuşkuyla.

"Minnettar olurum."

"Elbette leydim."

 şini bitirip aynaya baktığımda, düz siyah bir sa  bandıyla zekice bir şey yaptığını ve t y n çoğunu kalın bakır saçlarımla kula ımın arasına gizleyecek şekilde sıkı tırdı ını gördüm. T y n  st kısmı sanki s s için orada durması gerekiyormu  gibi ustaca dışarı çıkmıştı.

"Harika görünüyor. Bu i te gerçekten iyisin."

Hizmetçi kızardı ve bana küçük bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim leydim."

 çimi çektim. "Bana böyle hitap etmene alı amayaca ım."

" z r dilerim leydim."

Kapıya vurulan sert bir yumruk ikimizin de i ini bitirdi. Midemde kelebekler u u tu.

Hizmetçi kapıya ula amadan kapı çarparak açıldı.

Gölge Saray'ın Prensi elinde asasıyla odaya girdi. Bir gün önce olduğu gibi giyinmi ti ve neredeyse maske takmasını umdu umu fark ettim.

Parlak bakışları hemen üzerime d  t , yoğun bakışları yaralı ama çok güzel yüzüyle e le ti.

Gözlerini Brynja'ya çevirerek, "Git buradan," diye bağırdı.

Hizmetçi kaşlarını çattım, sonra odadan kaçtım.

Hiçbir şey söyleme, diye içimden geçirdim. Amacım bilgi ve müttefik edinmekti. Zorluk çıkarmak değil. Bütün Fae'ler insanlara bok gibi davranır. Hizmetçiye pislik yapmasını engelleyemezdim.

"Otur."

Oturmak yerine "Günaydın," dedim.

Gözleri kısıldı. "Berbat bir sabah."

"Kaçırılan ve evliliğe ve/veya ölüme zorlanan sen ."

En azından iki kibar kelime söyleyebilmişim.

"Otur," diye bağırdı, daha yüksek sesle.

"Neden?" Reyna! Sadece sana söyleneni yap! Ona meydan okurcasına bakarken bile zihinsel olarak kendimi azarladım.

"Zihnini üvey anneme karşı korumam gerekiyor."

Çenem savunmaya geçti. "Bu kafamın içine girmek zorunda anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"O zaman, hayır."

Bana dişlerini gösterdi ve yüzünde görünen birkaç rafine fae özelliği kayboldu. Her santimiyle bir savaşçıydı. "Bu sabah seninle oyun oynamayacağım. Otur lan yerine."

Asasından gölgeler yayılıyordu ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum.

Ondan güç yayılıyordu, öfkeli ve gergindi ve vücudumda korku dallarının gezinmesine neden olmaya yetiyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm sabır ya da hoşgörü ondan tamamen gitmişti ve bugün onu iterken güvende olmayacağımı biliyordum.

Başarısız kaçış girişimimden haberi var mıydı?

Ellisar'ın sözleri aklıma geldi.

Bütün gece Kraliçe ile kavga edecek.

Gölgeler bana doğru ilerleyip beni sandalyeye sıkıştırmaya hazırlanırken nefes aldım.

"Seninle kavga etmek istemiyorum."

Durakladı. "Neden sana inanmıyorum?"

"Sadece kafamın içinde olmanı istemiyorum. Başka bir yolu var mı?"

Bana baktı, gölgeler geziniyordu. "Bana nehir kıyısında ne gördüğünü anlat," dedi sonunda. Ses tonu sertti.

"Neden bu kadar çok şey bilmek istiyorsun?"

"Eğer benimle dövüşmek istemiyorsan, bunu kanıtla. Bana bilmek istediğim şeyi söyle."

"Hatırlamıyorum."

Gölgeler bana doğru koştu. Ben haykırırken, "Yanlış günde savaşmak için yanlış fae'yi seçtin," diye tersledi.

"Bunların hiçbirini ben

seçmedim!" "Sence

ben mi seçtim?"

Ona ters ters bakacak kadar uzun süre mücadele etmeyi bıraktım. "Eğer bunu sen seçmediysen, neden yapıyorsun?"

Dişlerini tekrar göstererek hırladı. "Benimle dövüşmeyi seçersen kaybedersin. Ve inan bana, canın yanacak. Bana yalan söylemeyi bırak."

İçimde sağlıklı bir korku dozunun eşlik ettiği bir kararlılık fırtınası koptu. Zorluk çıkarma. Bilgi ve müttefik edin. Gölge Saray'ın Prensi tarafından işkenceye maruz kalma.

"Aklımdan uzak durmayı kabul edersen sana anlatırım."

Eğer kafamın içine girerse, nehir kıyısından çok daha fazlasını görebilirdi. Her şeyi görebilirdi. Bir gece önceki kaçma girişimimi görebilirdi. İmgelemlerimde gördüklerimi görebilirdi.

"Eğer bana yalan söylersen..." cümlesini yarıda bıraktı, gölge yılanları beni hâlâ sandalyeye sabitliyordu ve parlak gözlerinin üzerinde dans eden gölgeler vardı.

"Anlaştık mı?"

Başını sıkıca salladı. "Ne gördün?" "Bir

Açlık Çeken."

Yılanlar anında gevşedi, sonra tekrar esasına koştu. Gözlerimi yüzünden ayırmadım ama çenesinin gerilmesi dışında hiçbir tepki görmedim.

"Tam olarak ne gördüğünü tarif et," dedi.

"Bir el gördüm, sonra bir kafa uçuşunun kenarından

geldi." "Açlıktan ölen biri olduğunu nereden

biliyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Çünkü kafası birbirine dikilmişti."

Çenesindeki gerginlik biraz azaldı ve tam olarak yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı. Yaşlılarla ilgili bir şey.

"Gölge Saray'da Açlıktan Ölenler yaygın mı?"

"Hayır."

"Dışarıda, boşlukta durum nasıldı? Orada mı yaşıyorlar?"

"Boşlukta nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ama nerede yaşadıklarını biliyorsun?"

Gözleri kısıldı. "O aşağılık yaratıklardan bu kadar bahsetmek yeter." Elini uzattı. "Bana kafa bandını ver."

Elimi başıma götürdüm. "Saç bandım mı? Ama nasıl geri takacağımı bilmiyorum. Hizmetçi yaptı," dedim kendimi biraz aptal hissederek. Ayrıca, içine sıkıştırılmış tüyle ilgili tuhaf bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"O zaman buraya gel."

Yavaşça ayağa kalktım, sinirlerim gerilmişti. "Aklıma girmeyeceğine yemin eder misin?"

"Sözüm senin için hiçbir şey ifade etmiyor." "Bu, teklif engel değil."

"Sarayınızdaki iğrenç fae'lerin aksine, bu beni durduruyor. Beni bu kadar aşağı gören birine kutsal sözler vermeyeceğim."

Gözlerimi kırdım. Yine ona güvenmememin benim suçum olduğunu ima ediyordu. "Beni ve arkadaşlarımı öldüreceğini bana defalarca söylediğinin farkında mısın?"

Bana ters ters baktı. "Ve lanetli hayatını kurtarmak için seni nişanlım yaptığımın farkında mısın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Gerçekten minnettar olmamı bekliyordu. Erkek kuruntuluydu. Ama kendi berbat yöntemiyle, en azından dürüst olduğuna inanmaya başlamıştım.

"Kafa bandımı ya da her ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedim. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu ve bu işin bir an önce bitmesini istiyordum.

Küçük bir hırıltıyla bana yaklaştı. Boyu benden o kadar uzundu ki, gözlerim devasa göğsüyle aynı hizadaydı. Odun dumanı ve kiraz kokusu üzerime sinmişti ve elini başımın yanına doğru kaldırdığında, onun katı bedenine adım atmak için delice bir istek duydum.

Kaçıyor olmalıydın, ona doğru değil!

Yüzüm kızardı ve gözlerimin onun yüzüne kaymasını engellemek için gözlerimi kapattım.

Parmaklarının başımdaki banda dokunduğunu hissettiğimde, bu onun sihrinin bir parçası olmalı, dedim kendi kendime. Etrafımda serin bir esinti dönüyordu ve bunun onun gölgeleri olduğunu biliyordum. Kafatasımda aniden bir ısı parladı ve gözlerim içgüdüsel olarak açıldı.

Altın rünler.

İki tanesi yaka kemiği üzerinde parlak bir şekilde yanıyor, sonra da derisinden süzülüp hiçliğe karışıyordu.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım ve bu sefer bir adım geri attım. Yüzünde açlık vardı. Şüphesiz beni hedef alan yoğun bir arzu.

Eli saçlarımdan geri çekildiğinde ve ifadesi sertleştiğinde kayboldu. Ama artık çok geçti. Bakış zihnime kazınmıştı ve Odin bana yardım etti, onu tekrar görmek istiyordum.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" Bir adım daha geri çekilerek fısıldadım.

"Zihnini üvey anneme karşı koruyorum. O saç bandını her zaman takarsan, düşüncelerine girmekte zorlanacaktır." Sözleri yapmacıktı ve başımı salladım.

"Hayır, o değil. Nasılsın..." Kararsız bir elimi kaldırdım, yüzüm o kadar sıcaktı ki rahatsız oluyordum. "Diğer şey."

"Neden bilmiyorum." Yalan söylüyordu.

Öyle olmak zorundaydı.

"Neden üzerinde altın var?"

Bir anda tekrar önümdeydi, gölgeleri dalgalanıyor ve beni tamamen çevreliyordu. Uzaktan belli belirsiz çığlıklar yankılanmaya başladı ve tenim buzla ıslatılmış gibi hissetti.

"Bu duvarların içinde asla ama asla bundan bahsetme," diye gürledi ve sesi kafamın içindeydi. Dehşet içinde gözlerimi kırpıştırarak onun gözlerine baktım; duman gibi değil, kıvranan siyah yılanlarla doluydu.

Başımı salladım, geri çekilmesini, korkunun bitmesini umuyordum.

Öyle yaptı ve ben titrek bir nefes çekerken odanın sıcaklığı tekrar üzerime sızdı.

"Şimdi gidiyoruz," diye bağırdı ve dönerek odadan çıktı. Bıraktığı boşluğu ılık hava doldurdu, boğucu korku akıp gitti. Artık onun yüzünü göremeyeceğim için duyduğum rahatlama, çarpan bedenimi yıkadı.

Onun bir canavar olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım varsa, o da şimdi gelmişti.

BÖLÜM 21

W Kendimi yeterince sağlam hissettiğimde Prens'i odadan kadar takip ettim. Koridorda bekliyordu, gölgeleri gitmişti ama duruşu gergindi.

"Savaşçılarınız nerede?" Sesim olmasını istediğimden daha kısıktı ve sinirlerimi çelikleştirmeye çalıştım. "Ve neden buradaki tüm duvarlar kan renginde?"

Döndü ve yürümeye başladı. Uzun adımlarına ayak uydurmak için hızla ilerliyor, dönüşlerimize dikkat etmeye çalışıyordum.

"Üvey annem süsledi." "Peki ya savaşçılarınız?"

"Bu kadar konuşma yeter."

Belirgin bir şekilde tanıdık gelen spiral bir merdivenden aşağı inerken nabzım hızlandı.

Dün gece için beni cezalandırmak üzere canavarlarla dolu ahıra geri mi götürüyordu?

En alt kata inmeden önce merdivenden inip geniş bir koridora yöneldiğinde içimi bir rahatlama kapladı. Birkaç eski ve hırpalanmış görünümlü kapının önünden geçtik, ta ki bir tanesinin önünde durana kadar. Demir menteşeler

eğilmiş ve kırılmış görünüyordu, ahşap çizilmişti ve kapı kolu yoktu.

Asasını havaya kaldırdı ve gölgeler asadan çıkarak kapının etrafındaki boşluğa doğru akmaya başladı. Kısa bir süre gümüş renginde parladılar ve sonra kapı açıldı.

Onun peşinden içeri girdiğimde, tıpkı saraya geldiğimiz gibi dağın kayasına oyulmuş karanlık bir mağara gördüm. Küçük kumsalda küçük bir kayık vardı ve Prens ona bindi. Onu takip ettim ve gölgeleri küçük yelkene aktı, onu yeterince şişirdi ve mürekkepli suda kolayca ilerledik.

Kayadaki bir yarığa ulaşana kadar mağarayı dolduran havuzda yelken açtık. Dar bir nehir yavaşça dağın içine doğru akıyordu. İçine doğru yelken açtığımızda klostrofobi beni sıkıştırdı, alan tekne için ancak yeterince genişti.

"Nereye gidiyoruz?" Sessiz kelimelerim taş duvarlarda yankılandı.

Prens bana döndüğünde, gözleri sanki kendi ışığına sahipmiş gibi çevremizdekilerden daha parlaktı. "Burayı kimse bilmiyor. Bundan asla bahsetmemelisin."

"Bu yüzden mi zihnimi Kraliçe'ye karşı korudun? Bunu bilmesini istemiyor musun?"

"Evet."

"Peki ya savaşçılarıңыз?"

"Onlar da bilemez. Kimse bilmemeli."

Kaşlarımı kaldırdım. Eminim bana kullanabileceğim bir şey veriyordu? Neden sırlarını bana söyleme riskine girsin ki? "Neden buradayım?"

"Yakında göreceksin."

Sessizlik içinde yolumuza devam ettik ve kayaların arasından geçen karanlık, dolambaçlı, dar yol bitmek bilmeyecek kadar uzun görünüyordu.

Sonunda tünelin ucunda ışığı gördüm. Kalp atışlarım hızlandı.

Çok daha büyük bir mağaraya çıktık, dar nehir başka bir havuza açılıyordu. Ama son havuzun aksine, bu

Bir tanesi dik bir inişin kenarından geçti.

Ağzım açık kaldı, teknemiz yavaşlarken bile nabzım hızla atıyordu. Suyun kayalara çarptığını duyabiliyordum ve uçuşumun ne kadar uzak olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ötedeki mağara çok büyüktü, tavanı inanılmaz derecede yüksekti ve uzaktaki duvarı seçmek zordu.

Gözlerimi prene çevirdim ve onun da bana baktığını gördüm.

"Burası neresi?" Suyun sesine karşı sesim kısık bir şekilde ona sordum. Teknemizin şu anda tamamen hareketsiz görünmesi ve mağaranın ortasında asılı kalması beni rahatlatmıştı.

"Yakın zamanda keşfettiğim bir yer," diye yanıtladı Prens.

"Akıntı nasıl oluyor da bizi uçuşuma sürüklemiyor?" diye sordum ama yelkeni dolduran gölgelere çevirdiğimde cevabı zaten bildiğimi fark ettim. Onun büyüğü bizi olduğumuz yerde tutuyordu. Bu da büyüğü olmayan herhangi birinin doğrudan uçuşumdan aşağı sürükleneyeceği anlamına geliyordu.

Prens hareket ettikçe tekne sallanıyor, havuzdan bir avuç su almak için bir kolunu aşağı eğiyordu.

Bir alarm ciyaklamasını bastırdım ve iki elimle teknenin yanlarını kavradım. Gözlerim hiç beklenmedik bir şekilde şelalenin kenarına kaydı.

"İç," dedi Prens ve avuçladığı elini bana uzattı.

"Ne?"

"Havuzdaki suyu iç."

Havuzun içine bakmaya cesaret edebildiğim kadar hareket ettim. Su parlak ve berraktı, kenarlarda görünen kayalar yerini mürekkep gibi bir karanlığa bırakmıştı. Prens'e dönüp bakarken içimden güvensizlik akıyordu.

"Ölmemi isteyen bir erkek tarafından bana sunulan bir dağın altındaki havuz suyunu neden içeyim?"

Çenesi gerildi. "Ölmeni istemiyorum. Ölmeni istemediğimi biliyorsun. Bunun üzerinden bir yıl geçmiş gibi görünüyor.

yüz kere."

"Tabii ya. Beni sadece bana söylemeyeceğin gizli bir görevde sana yardım ettikten sonra öldürmek istiyorsun."

Yüz hatlarını öfke kapladı, parlak gözleri karanlıkta parladı. "Şimdi sana göstermeye çalışıyorum. Kader bana yardım ediyor, eğer size söylenenleri yapmazsanız bu çok uzun zaman alacak. Benim zamanım yok."

Ona ve uzattığı eline baktım. "Havuz suyunu içmek zorunda mıyım?"

"Eğer buradan arkadaşlarınla birlikte canlı çıkmak istiyorsan, evet. İç şu lanet suyu."

Öne doğru eğildim, bir yudum almaya hazırdım. Ama başımı onun iri ellerine yaklaştırdığımda, kendimi temiz tırnaklarıyla uyuşmayan pürüzlü derisini, hiçbir savaşçının göze alamayacağı gümüş yüzüklerin altındaki ince beyaz yara izlerini incelerken buldum.

Erkek bir muamma, bir çelişkiydi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme arzusu içimi doldurdu ve geri çekildim. "Ben kendiminkini alırım," diye mırıldandım, kendi elimi dikkatlice havuza daldırmadan önce. Tekne biraz sallandı ama elimde yudumlayabileceğim kadar sıvı tutabildim.

Tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece su.

Prens'e baktım. "Şimdi ne olacak?"

Yavaşça elindeki suyu bıraktı ve gözlerini benimkilere dikti. çözemediğim bir ifade vardı. Muhtemelen kızgınlık.

"Sen sabırlı bir insan değilsin."

"Hayır, değilim."

"Hiç pratik düşündün mü?" "Sabır mı?"

"Evet."

"Bunun pratik yapabileceğin bir şey olduğundan emin değilim." "İnan bana, öyle. Benimkini test ediyorsun."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Ve sen de benim.

Neden su içmek zorundaydım ki?"

"Bir insan üzerinde çalışmanın ne kadar süreceğini bilmiyorum" dedi.

"Ne kadar sürecek?"

"Suyun etkileri." Verdiği cevap beni tedirgin etti ama daha fazlasını söylemesini talep edemeden her şey yeşile döndü.

Teknenin kenarına tutunup etrafıma göz kırptım. Yeşil sarıya dönüşmüştü, gözlerimi sulandıracak kadar parlaktı. "Neler oluyor?"

Prens'e baktım ve sarı turuncuya dönmüştü. Acı verici derecede parlak renkler arasında hareket etmeyen tek şey gözleriydi. Turuncu kırmızıya dönüşürken onlar buz mavisi berraklığında kaldı.

"Görüşü alıyorsunuz."

"Ne görüşü? Her şey yanlış renkte!" Panik sözlerime karıştı, kırmızı mora dönmüştü.

"Birazdan normale dönecek."

Görebildiğim her şeyin sürekli olarak gökkuşağının renkleri arasında gidip gelmesi fikri beni aniden hareket hastası yaptı. Ama her şey maviye ve çok daha koyuya döndüğünde, bir anlık bulanıklık beni yeni bir paniğe sürükledi. Tam başımı körlemesine sallamaya başladığımda, tekneyi parmaklarım acıyacak kadar sıkı kavradığımda, her şey netleşti.

Ve mağara eskisi gibi görünmüyordu.

Tüm renkler normale dönmüştü, ancak şimdi uçurumun kenarında bir şey çıkıntı yapıyordu.

Bu bir koldu. Benim üç katım genişliğinde dev bir taş kol, avuç içi yukarı bakacak şekilde açık bir elle sonlanıyor ve aşağıdaki boş alanın üzerinde asılı duruyordu. Avucun üzerinde heykeller duruyordu. Onları net olarak seçemeyecek kadar uzaktaydım ama bir halka oluşturmışlardı ve yüzleri içe dönüktü.

"musun?"

"Eğer bununla sudan yükselen devasa bir taş kolu kastediyorsanız, bir sürü heykeli dik bir düşüşün üzerinde tutuyorsa, o zaman evet. Görüyorum."

"Güzel."

Tekne hareket etmeye başladı ve taş bileğe hafifçe çarparken başımı yavaşça salladım.

"Bu tekneden inmeyeceğim."

"Evet. Çıkacaksın."

Prens küçük tekneden kolayca taş kolun sudan yükselen kısmına geçti. Elini bana doğru uzattı.

"Hayır."

"Korkuyor musun?"

Ona göz kırptım. Evet. Ama bunu ona nasıl itiraf edebilirdim ki? "Hayır."

"O zaman neden gelmiyorsun?"

Ona ters ters baktım. Korktuğumu çok iyi biliyordu. Damarlarımda korkunun yerini meydan okuma aldı. Elini tokatlayarak yoldan çektim ve tekneden dışarı fırladım, yavaşça ayağa kalkmadan önce sırtımı taşa dayadım. Bileğim genişti ve derme çatma köprünün üzerinde kendimi düşündüğümünden daha sağlam hissediyordum.

"Güzel." Prens döndü ve koldan aşağı doğru yürüdü, sadece uçurumun kenarına ulaştığında durakladı. Kenardan baktı, bana geri döndü, sonra avuç içine ve heykel halkasına ulaşana kadar devam etti.

Bu iş sende, Reyna. İhtiyacın olan şey bu. Ne istediğini öğren. Elinde koz olsun. Sana söyleneni yap. Bir dağın altındaki şelaleden düşüp ölme.

Derin bir nefes aldım ve onu takip ettim.

BÖLÜM 22

I Şelalenin yanından geçerken kenardan bakmamayı seçtim. Bunun yerine, Prens'e bakmayı da reddederek gözlerimi sıkıca ileriye diktim. Şelalenin arkasını seçtim. en yakındaki heykele odaklandım ve adrenalinden başka hiçbir şeyden kaynaklanmayan bir güvenle bir ayağını diğerinin önüne koyarak iyice konsantre oldum.

Heykellerin yanına vardığımda uzandım ve odaklandığım heykelin kolunu kavradım.

"Teşekkür ederim," diye seslendim heykele, yüzünü görmek için yavaşça etrafında dolaştım.

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. Yüzü yoktu. Yavaşça diğerlerine baktım. Hiçbirinin yüzü yoktu, taş sanki parçalanmış gibi eksikti.

Her biri bir asa tutan beş fae tasvir edilmişti. Halkanın etrafında dolaşırken, her Saray'dan bir tane olduğunu fark ettim. Kendimi onların kayıp yüzlerine değil, asalarına çekilmiş buldum. Asasında kafatası olan bir gölge-fae, asasında kanatları olan bir altın-fae, asası sivri uçlar çıkan bir erkek buz-fae, asası kayadan yapılmış ve alev gibi güzel kıvrımlarla kaplı bir dişi ateş-fae ve asası budaklı ağaçtan yapılmış ve küçük narin yapraklarla kaplı yaşlı bir toprak-fae vardı.

Asası olmayan üç heykel daha vardı ve uzanıp parmaklarımı asalarının olması gereken boş ellerinin üst kısımlarında gezdirdim. Üç heykelden biri diğerlerinden daha uzun, biri ise çok daha kısaydı. Boyları dışında başka bir şey ayırt etmek zordu. Heykellerin hepsi Yggdrasil'in gövdesinin içindekilerle aynı soluk taştan yapılmıştı.

Beni dikkatle izleyen Prens'e baktım. "Kim bunlar?"

"Fae."

"Peki ya اساسı olmayan üç kişi?"

"Bilmiyorum. Senin yapacağını umuyordum." Ona kaşlarımı çattım.

"Neden?"

Avucunun ortasını işaret etti. Küçük, dairesel bir girinti gözüme çarptı ve daha iyi görebilmek için çömelerek hareket ettim.

Eski dilde bir yazı vardı. Kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Anahtar bakır saçlı altın vericide.

Yüz hatlarımı maskeleyerek tekrar Prens'e baktım.

Altın Saray'da, kadim dili bilmek bir silahtı. Eğer fae'ler bu dili anladığınızı bilmiyorlarsa, bunu sizin etrafınızda kullanırlar ve aksi takdirde saklı tutacakları şeyleri açığa çıkarırlardı. Aynı taktiği Gölge Saray'da da uygulamak için hızlı bir karar vererek omuzlarımı silktim.

"Ne ?" Ben sordum.

Prens'in gözleri kısıldı. "Bu dili bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Anahtarın bakır saçlı altın vericide olduğu yazıyor."

Şaşkın tepkimi taklit etmek çok zor olmadı. "Ne anahtarı?"

"Sen söyle. Seni bu yüzden buraya getirdim." "Burası neresi? Bunu buraya kim koydu? Nedir bu?"

"Şüphelerim var. Ancak güvenilir olduğunu kanıtlayana kadar bunları seninle paylaşmaya niyetim yok."

"Güvenilmez olanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Dürüst olmak gerekirse, bana güvenmemekte haklıydı. Ama bu onurumu korumamı engellemedi.

"Evet. Dudaklarından çıkan kelimelerin yarısı yalan."

"Sadece sana," dedim kendimi durduramadan. Dudakları seğirdi, sanırım kızgınlıkla.

"Anahtar nedir?" diye sordu bana.

Ellerimi kaldırdım ve ona baktım. "Hiçbir fikrim yok. Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman bak." Heykelleri işaret etti.

Yavaş bir daire çizdim. "Bakıyorum. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Daha dikkatli bak." Ses tonunda hayal kırıklığı vardı. Kafamdaki soruları yavaşlatmaya çalışarak altın-fae heykelini aradım.

Yazıtın bahsettiği bakır saçlı altın verici gerçekten ben miydim? Kafa karışıklığı içime işledi. Bu heykeller kadar eski hissettiren bir şey nasıl olur da bana gönderme yapabilirdi?

Voror'un sözleri aklıma geldi, dişi altın-efenin yüzünün serin taşına dokunduğumda. Ona bakır saçlı altın vericiye yardım etmesi talimatı verilmişti.

Buna karşı koymanın bir anlamı yoktu. Birilerinin, bir yerlerde, benim için bir planı vardı.

Bakışlarımı fae'nin yüzünden esasına çevirdim. Şimdiye kadar yaptığım her şey kadar güzeldi. Eğer taştan yapılmamış olsaydı, o zaman çok güzel olurdu. Bu sözleri düşünürken bile bir şey parladı ve gözüme çarptı.

Asanın tepesindeki sol kanatta bulunan tüylerden biri eğriydi. Yine de nasıl parlamıştı? Daha yakına eğildim, sonra altın bir rün havada süzülürken keskin bir nefes aldım.

"Burada altın var," diye fısıldadım, gücünü hissederek. "Var mı?"

Prens saniyeler içinde yanımdaydı ve kokusu sinerken kendimi geri çektim. "Evet. çekilir misin? Boşluğa ihtiyacım var."

Bir adım uzaklaştı, varlığı hâlâ belirgindi. Tekrar heykele yaklaştım ve parmaklarımı taş kanatların üzerinde gezdirdim. Isı parmak uçlarımda karıncalandı. Tırnağımla dikkatlice taşa dokundum. Küçük bir parça ufalandı ve dudağımı ısırdım.

Altın.

Arkamda bir nefes sesi duydum ama dönmedim. Hassas ve yavaş bir şekilde, bir parça taşı daha kazıdım ve ortaya daha fazla parıldayan altın çıktı.

"Aletlere ihtiyacım var," dedim. "Aksi takdirde altına zarar verme riskim var."

"Altının zarar görmesi umurumda değil. Anahtarı bulmanı istiyorum."

Ona döndüm. "Anahtarın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu heykellerin eski olduğunu biliyorum ve üzerlerindeki herhangi bir şeye zarar verme riskini almak istemem." Değerli metalle olan yakınlığım beni ona karşı şiddetle korumacı yapıyordu ama bu onun için önemli değildi. İsteğimi dikkatli bir şekilde ifade etmem gerekiyordu. "Yazıt sana anahtarın bende olduğunu söyledi. Eğer yardımına ihtiyacın varsa, yapmam gerektiği gibi çalışmama izin vermelisin." Ve zaman kazanmama izin ver.

Parlak gözleri benimkilere dikilmişti ve ben de bakışlarını tuttum. "Tamam. Aletlerle birlikte geri döneceğiz."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve bilek boyunca tekneye doğru ilerlemeye başladı.

Heykelin içindeki altına tekrar baktım. Gölge Saray'ın sarayının altında ne işi vardı? Diğer heykellere baktım. Bir alev dövücü o asanın içinde ateş bulabilir miydi? Ya da bir su dövücü buz-fae heykelinde sıvı bulabilir miydi?

Bileğime hareket ettim ve dönüş açısında uçuşumun kenarından düşen suya bakmamak imkansızdı. Gözlerim düşüşün nerede sona erdiğini görmek için otomatik olarak aşağıya kaydı, ancak daha önce onları kapattım

yapabilirlerdi. Onları tekrar açtığımda, tam karşıya baktığımdan emin oldum. Odak noktamı en sonda duran Prens'in figürüne sabitleyerek, kol boyunca dikkatli bir şekilde ilerledim.

Dar geçitten geri dönerken teknede ikimiz de sessizdik. Bu dünyada ne kadar uzun zaman geçirirsem, o kadar çok sorum ve daha az cevabım oluyordu.

Heykellerde bir şey vardı. Sadece altının yapabileceği bir düzeyde benimle konuşan bir güç ve yaş. Onlar önemliydi, bundan emindim. Eğer Fae'ler tarafından erişilebilecek bir güce sahiplerse, Prens'in neden kilidin açılmasını istediğini anlayabiliyordum. Ve üvey annesinin bununla neler yapabileceğini hayal edebiliyordum.

Elbette bunlar sadece heykel de olabilirdi. Yggdrasil'in gövdesindekilerin daha küçük versiyonları gibi görünüyor ve öyle hissettiriyorlardı ve o heykeller inkar edilemez bir güce sahip olsalar da, dünyayı değiştirebilecek bir şeye mucizevi bir erişim sağlamıyorlardı. Öyleyse neden bu küçük heykeller daha önemliymiş gibi geliyordu?

Ve neden Gölge Avlu'daki bir dağın altında, ortaya çıkana kadar görünmez olan ve bir uçurumun kenarından tehlikeli bir şekilde erişilebilen bir havuzda saklanmışlardı?

"Suyu içeceğini nereden bildin?"

Saraya açılan kapının bulunduğu ilk mağaraya ulaşmıştık ve tekneden küçük kumsala tırmanıyorduk.

Prens bana baktı. "Biraz ilerleme kaydettiğinizde size söyleyeceğim."

Yüzümü buruşturdum ama hiçbir şey söylemedim. Beklediğim gibi oldu. Zaten bana çok gizli bir şey göstererek risk almıştı.

Heykelleri nasıl bulduğu benim için önemli değildi. Önemli olan tek şey kaçmaktı. Ve eski bir yazıtın neden senden bahsettiğini bulmak ve sana yardım etmesi için çılgın bir baykuş gönderen fae'yi bulmak.

Aklıma gelen düşünceye lanet ettim. Amaç kaçmak ve Lhoris ile Kara'yı hayatta tutmaktı. Kim olduğumu öğrenmek değil. Ya da neden bir parçası olduğumu bilmediğim bir dünyanın ve gizemin içine çekildiğimi.

Biri olmadan diğerini yapamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım.

Prens'in gölgeleri dönmeye başladı ve taşın üzerindeki kapı açıldı. İçeri adım atmadan önce bakışlarını üzerimde sabitledi. Düşük ışıktaki yüzü daha sert görünüyordu. Daha acımasız. "Yaşayan herhangi birine tapınak hakkında tek kelime edersen arkadaşlarını öldürmekte tereddüt etmem."

Büyü onun tehdidine eşlik etti, gölgeler etrafımızda dönerken karıncalanıyor ve serinliyordu.

Başımı salladım. "Anlıyorum,"

"Güzel. Odana dön ve bana ihtiyacın olan aletlerin bir listesini yap. Onları hemen temin edeceğim."

Banyo odamda yüzüme su sıçratıyordum ki kanat çırpışlarını duydum.

Kapının arkasından baktım.

Voror karyola direğinin köşesine tünemiş, gözlerini odada gezdiriyordu.

"Günaydın," dedim baykuşa.

"Özellikle değil. Gündüz saatlerinden nefret ediyorum." Gözlerini kırptırdı ve yavaş hareket ederek sıkıntısını belli etmeyi başardı. "Ama insanlar işlerinin çoğunu gündüz yaptıkları için ve ben de bir insana yardım etmekle görevlendirildiğim için buradayım."

"Anlıyorum."

"Yeni bir şey öğrendin mi?"

Prens'in tehdidi aklımın bir köşesinde belirdi. Teknik olarak Voror yaşayan bir ruhtu, yüzden ona tapınaktan bahsetmek talimatlarına aykırıydı. Ama Voror'a beni arayıp bulmasını söyleyen kişi, tüm bu olanlar hakkında zaten bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Antik heykeller hakkında bir şey biliyor musun? Ya da benim bir şeyin anahtarı olmam hakkında?"

Baykuş başını yavaşça eğdi. "Hayır. Neden?"

Ona mağarayı ve heykelleri anlattım. "Prens buraya 'tapınak' dedi ve bu kelime oldukça uygun görünüyor," diye bitirdim.

"Burayı görmek isterim."

"Prens oradayken yapamazsın. Ve onun sihri olmadan ne kapı var ne de teknenin şelalenin kenarına doğru gitmesini engellemenin bir yolu."

"Hmm. Bunu düşüneneğim." "Bunu sen yap."

Kapının çalınması şaşkınlıkla kanatlarını çırpmasına neden oldu.

"Senin üstün bir yırtıcı olduğunu sanıyordum, geldiklerini duymadın mı?" Ona takıldım.

Pencereye doğru havalanırken gagasını şaklattı. "Belli ki gizliliği ve gücü eşit olan biri."

"Leydim? Benim, Brynja," diye seslendi hizmetçim kapıdan.

Voror'a sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Benim hafif ve dolgun hizmetçim," dedim ona.

Voror pencere kenarına konarken tüylerini kabarttı. "Gündüz dışarıda olmanın olumsuz etkilerini hissediyor olmalıyım. Alacakaranlıkta döneceğim."

"Burası hep alacakaranlık değil mi?" Onun yanından geçip kasvetli gökyüzüne baktım.

"Kesinlikle hayır. Senin zavallı insan gözlerin bunu anlayamayabilir ama benimkiler anlıyor-"

"Leydim? Her şey yolunda mı?" Hizmetçi tekrar kapıyı çalarak onun sözünü kesti.

"Evet, bir dakika," diye geri seslendim. Voror'a, "Bugün tapınağa dönüyoruz, o yüzden hemen gelmeye çalış," dedim. Eğer bizi takip etmesinin bir yolu varsa, bunu öğrenmek istiyordum. Ne de olsa kayaların içinden uçabiliyordu.

Voror yumuşak bir yuh sesi çıkardı, ben de bunu kabul ettim ve camın içinden uçup gitti.

Kapıyı açtığımda Brynja'nın endişeli yüzüyle karşılaştım. "Leydim, ağrıldınız. Sizi hazırlamak için fazla vaktim yok."

"ağrılmış mı?"

"Evet. Dün akşamki yemeğin yerine Kraliçe sizinle öğle yemeği yemek istiyor. şimdi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

I Kraliçenin yemek salonunun da taht odası kadar nahoş, karanlık, kan ve kemiklerle dolu bekliyordu. Gerçekten de bordo, kan renginde

duvarlar ve her yerde kemikler vardı, ama çok farklı bir şekilde. Tavandan sarkan çürümüş bedenler yoktu ama kafataslarından yapılmış altı büyük avize vardı. Alçaldıkça boyutları büyüyor, en üstte küçük hayvan kafatasları yer alıyor ve insan görünümlü olanlarla son buluyordu. Ağızların içinde mumlar titriyor, koyu renk ahşaptan oyulmuş, siyah çanak çömlek ve ince yeşil cam eşyalarla görkemli bir şekilde yerleştirilmiş aşağıdaki masanın üzerine gölgeler düşürüyordu.

Odanın bir duvarına, yerden tavana kadar uzanan kemer şeklindeki devasa pencereler hâkimdi. Şimdiye kadar bana Altın Saray'ı hatırlatan tek şey onlar olmuştu; ancak bu pencerelerden görünen manzara parlak, altın sarısı bir sıcaklık değildi. Aşağıdaki dağ yamacını süsleyen kasabaların ışıltılı ışıkları ve hareketleri üzerinde yıldızlarla süslenmiş kadife bir örtü gösteriyorlardı.

Karşı duvarda, boşluğun içine yerleştirilmiş, muhtemelen yirmi ayak uzunluğunda bir şifonyer vardı. Aralıklarla çeşitli renklerde sıvılarla dolu sürahiler ve tek tük yılan ya da kuzgun heykelleri vardı.

Kraliçe masanın başında oturuyordu ve onu görmek tenimin karıncalanmasına ve vücuduma açıklanamayacak kadar dar gelmesine neden oldu.

Onu son gördüğüm zamanki gibi dar siyah bir elbise giymişti. Saçları da aynı şekilde özenle toplanmıştı. Tek belirgin fark, yanaklarından süzülen kanın olmamasıydı.

"Oğlum. Tuhaf küçük altın vericisi," diye selamladı bizi içeri girerken. Hayal gücüne çok az şey bırakan ince siyah bir cübbe giymiş bir insan kölesi hemen öne fırladı ve solundaki bir sandalyeyi çekti. Prens'e baktım ve o da sandalyeyi başıyla işaret ederek o yöne gitmemi söyledi.

"Rangvald nerede?" diye sordu masanın diğer tarafına geçip benimkinin karşısındaki koltuğa otururken. Sandalyenin ahşabı masanınkiyle aynıydı, koyu renkli ve zengindi; döşemeli koltukta ise iç içe geçmiş yılanlardan oluşan bir desen vardı. Artan sinirlerimi uzak tutmaya çalışarak oturdum.

Kraliçe'nin yırtıcı bakışları üzerimde gezinirken Prens'in taktığı kafa bandı için minnettar olduğumu fark ettim. Başımda sıcak bir his uyandırıyor, sanki bana varlığını hatırlatıyordu.

"Birazdan burada olur." Bana tuhaf bir gülümseme verdi, siyah gözlerini okumak zordu. "Evimizdeki ilk gecen nasıldı?"

"Çok rahat. Teşekkür ."

Prens'e yüzünde küçük bir rahatlama ifadesi görecektim kadar uzun süre baktım.

"Eğer sen rahatsan, oğlum işini düzgün yapmıyor demektir." Kadın ona baktı. "Mazrith? Düşmanlarımızın bu küçük aletin rahat etmesine neden izin verdin?"

Prens'e baktığımda nefesimin kesilmesine engel olamadım.

Yüzü tamamen değişmişti. Kaba savaşçı gitmiş, yerine güzel bir fae gelmişti.

Dudakları günahkâr bir gülümsemeyle yukarı kalkarken gözlerini vaat dolduruyordu. Konuştuğunda ses tonu baştan çıkarıcıydı.

"Yarın bu kadar rahat olmayacaksın, benim küçük gildi."

Bana küçük ziyafetim demişti.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve gözlerimi onun güzel, zorlayıcı, arzu dolu yüzünden ayırmaya çalıştım.

Ona başka bir yerde ziyafet çekebileceğini söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan tek şey yavaş bir nefes oldu.

Bu bir oyundu. Üvey annesi için bir rol.

Ve dili anlamamam gerekiyordu.

Kraliçe hoş olmayan tiz bir kahkaha attı. "Oğlum, bununla ne kadar dövüşebileceğini bilmiyorum. Oldukça yavaş görünüyor."

Odanın sonundaki kapılar açıldı ve bir gün önceki kel kafalı, gümüş terlikli adam eğilerek odaya girdi. "Kraliçem, gecikmemi bağışlayın. Her zamanki gibi emrinizdeyim."

Masanın benim tarafıma doğru ilerledi ve içimi bir sıkıntı kapladı, benimkinin yanındaki sandalyeye doğru ilerlediğini fark ettim. "Sana da iyi günler. Reyna, değil mi?"

Başımı salladım ama sessiz kaldım. Otururken ellerini çırpı ve tepsiler taşıyan bir sürü köle odaya girdi. Belli ki iyi çalışılmış, etkili bir geçit töreniyle yerleştirildiler. Tabaklar her birimizin önüne yerleştirildi, hepsi gümüş bir örtüyle kaplandı.

Dün tavandaki cesetleri düşündükçe içimi bir endişe kaplıyordu. Tabağı örten kubbenin altında ne olabilirdi? Yan gözle Kraliçe'ye baktım, bana memnuniyetle baktığını görünce sinirlerim daha da gerildi.

İnsan köleler her birimizin arkasına geçip klozetleri kavramak için uzandıklarında nefesimi tuttum. Hep birlikte kubbeleri kaldırdılar, sonra da odadan kayboldular.

Tabağıma baktım. İki soluk et parçası ve özenle dizilmiş, benim gördüğüm renklerde sebze yığınları vardı.

hiç görmemiştim. Parlak turuncu bir şeyi dürttüm.

"Bu bir havuç," dedi Kraliçe yavaşça. "Hiç havuç görmediniz mi?"

Başımı salladım, beni ne kadar aptal hissettirdiği için yanaklarım yanıyordu. Yüzünde zalim bir eğlence parlıyordu ve tabağıma uzanıp portakallı sebze dilimlerini parmaklarıyla kaldırdı.

"Gerçekten de iyi bir eş seçmişsin," dedi alaycı bir tavırla, Mazrith'e dönüp havucu havaya kaldırarak. "Dilsiz mi?"

"Ne yazık ki hayır," dedi, bana aynı derecede alaycı bir gülümsemeyle, ki bu gülümseme hızla kurda dönüştü ve yüzüm daha da yandı.

Kraliçe bana dönerek, "Aç ağzını," dedi. "Hayır." Kelimeyi ağzımdan kaçırdım. Kendimi tutamadım. Eğer isteseydim.

Bana suratını astı. "Ah, küçük kız, sana söyleneni yapmalısın. Eğer seni öldürme zevkinden mahrum kalacaksam, en azından biraz eğlenmeme izin vermelisin."

Boş eliyle bir tarafa uzanıp esasını kaldırdığında korku nefesimi hızlandırdı.

Gözlerim ona takıldı ve beni bir an için içinde bulunduğum durumdan uzaklaştırdı.

Daha önce gördüğüm hiçbir personele benzemiyordu.

Dışarıdan bakıldığında bir gölge esasına benziyordu, tepesinde gümüş bir kafatası ve üzerinde bir kemer şeklinde kıvrılan bir dizi yılan vardı. Tasarım olarak Prens'inkinden çok uzak değil. Ama onda bir şey vardı.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan öne doğru eğildim.

Gölgeler onun ucundan fırlayarak etrafımda dolandı ve beni sandalyenin arkasına sabitledi. Buz gibi soğuk dallar yılan şeklinde katılaştı ve yüzümde sürünerek beni soluk soluğa bıraktı.

Prens'in sesi kafamın içinde yankılandı. "Bırak seninle oynasın."

Çırpınışıma ona ters ters bakacak kadar uzun süre ara verdim. O da bana baktı, yüzünde zihinsel sesinin gerginliğiyle uyuşmayan sıkılmış, buyurgan bir ifade vardı.

Bir gölge yılan çenemde ilerledi, sonra kapalı dudaklarımı itti.

Panik ve mide bulantısı birleşti ve başımı sertçe salladım. Yine de hiçbir şey gölgeleri yerinden oynatamazdı.

Kraliçe güldü. "Ben sadece böylesine önemli bir deneyimin parçası olmak istiyorum. İlk havucunuz. Yeni şeyler denemeyi çok ödüllendirici buluyorum."

"O lanet ağzını aç ve bırak o ." Bu kez Prens'in sesi öfkeliydi, ama ona baktığımda tamamen kayıtsız görünerek kendi ağzına bir patates atıyordu.

Boğazımın arkasından bir hırıltı kaçtı ve yılan kendini dudaklarımın arasına zorladı.

Kraliçe sandalyesinden fırladı ve gölgeler hareket ederek başımı geriye doğru sürükledi. Havuç dilimlerini açık ağzıma bıraktı, çenem yıldızları görmeme neden olacak kadar büyük bir güçle kapanmadan önce.

Gölgeler uzaklaştı. Sersemce gözlerimi kırptım, başımın arkasında bir acı hissettim.

"Çiğnemeyi unutma," dedi Kraliçe tatlı bir sesle ve tekrar oturdu.

Prens yumuşak bir sesle, "Biliyorsun, nişanlım olarak onu besleyen ben olmalıyım," dedi.

"Kendimi besleyebilirim," dedim, kelimelerim bulanıklaşmıştı. Ağzımdaki sıcak sebzeyi çiğnemeye çalıştım, öfke ve acı yüzümü yakıyordu.

"O zaman ye," dedi Prens.

Kraliçe bana bir kez daha gülümsedi ve sonra dikkatini kendi yemeğine verdi.

O yemeğini yerken odaya sessizlik çöktü. Prens bana sert bir bakış attı ve ben de kendimi havucu yutmaya ve daha fazla yemek almaya zorladım. Kraliçe'ye bir gram bile güvenmemeye karar vererek etten kaçındım.

"Ee, planların nasıl gidiyor?" dedi sonunda Mazrith'e. "Planlarını uygulamak için neden bu zavallı insanla evlenmen gerektiğini duymak için sabırsızlanıyorum." Hastalıklı ve tatlı sesinin altında bariz bir öfke vardı.

"Tait'in mevcut personelinin işini bitirmesini gerekiyor, ardından bize yardımcı olacak. Hafta sonunda bir güncelleme alacaksınız."

Yeşil ve fasulye şeklindeki bir şeye biraz fazla sertçe sapladım, çatalım tabağı sıyırdı.

Kraliçe, "Söyle bana Reyna, hiç iğrenç Sarayının Kraliçesi için çalıştın mı?" diye sordu.

Kendimi gergin hissederek başımı salladım. Altın Saray'ın Kraliçesi onun kız kardeşiydi. "Hayır. Onun için hiç çalışmadım."

Bu tam olarak doğru değildi. Birkaç yıl önce Kraliçe'nin personelinin küçük bir bölümünü onarmıştım ama onunla birkaç dakikadan fazla doğrudan etkileşimde bulunmamıştım.

"Sağlıklı olup olmadığını biliyor musun?" Bu soru beni şaşırttı. Onun merhamet edebileceğini düşünmemiştim.

"Sanırım öyle, evet."

Kraliçe'nin yüzü karardı. "Lanet olası kadın."

Sebzelerime geri döndüm. Demek ki merhamet değilmiş.

"Peki Reyna, sarayda kaç altın vericiyle çalıştın?" Rangvald'ın sesi sevecendi ve ben ona ihtiyatla baktım.

"Birkaç tane."

"Kaç tane?"

"Beş." Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Zaten üç kişiydik. "Bu sarayda kaç gölge büyücüsü çalışıyor?" Soruyu bir cevap beklentisi olmadan ortaya attım. Ya da aslında cevapla gerçekten ilgilenmeden. Ama o konuştuğunda dikkatim tamamen ona yöneldi.

"İki."

Sadece iki tane mi?

Şaşkınlığım yüzümden okunmuş olmalı, çünkü bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Nadir bulunan şeyler, rün işaretli olanlar." Gözleri bileğimdeki işaretten Kraliçe'ye kaydı. Bütün bifteği çatalına saplamıştı, siyah dişleriyle bir aslanın yapacağı gibi parçaları koparıyordu, gözlerinde hafif kaçık bir bakış vardı.

Kahrolası deli, bu kadının ne yaklaşmadı.

"Evet. Gerçekten de nadir," diye homurdandı Prens. Tabağı boşalmıştı ve ayağa kalktı. "Yemek için teşekkür ederim. İşimize geri dönmeliyiz."

Kraliçe gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Hayır, kalmalısınız. Tatlı getirdim. Reyna'nın bayılacağı bir şey."

İfademi nötr tutmak için elimden geleni yaparak ben de ayağa kalktım.

"Yemekler iştahımı açtı. Nişanlım ve ben gidiyoruz. Şimdi." Gözleri bana kilitlendi ve parlak mavi bakışları bariz bir onaylamayla vücudumda bir aşağı bir yukarı hareket etti.

Bakışları altında ısınan sadece yanaklarım değildi. Tüm lanetli bedenim tepki verdi.

Kraliçe iç çekerken bir kaşını kaldırdı. "Bir erkeğin arzularıyla savaşılmaz." Elini salladı. "Dağılabilirsiniz. Şimdilik."

Mazrith hemen odadan çıktı, kapılar o ulaşmadan hemen önce açıldı. Rangvald'ın delici gözlerinin her an üzerimde olduğunun farkında olarak peşinden koştum.

Kapının arkamızdan kapandığından emin olur olmaz konuştum. "Bil diye söylüyorum, eğer beni gerçekten yatağa götürmeyi planlıyorsan-"

Bana döndü ve sözlerimi kesti. "Bütün dünya bir gecede değişir. Ama benim planım bu değil." Ben yutkunurken gözleri parlıyordu. "Onunla savaşmaktan bıktım. Onun oyununu oynamak, onun anladığı dilden konuşmak daha kolay."

"Bana ilgi duyduğun için beni nişanlın olarak aldığına onu ikna etmeye çalışıyorsun..." Sustum.

"Cinsel olarak," diye sözümü bitirdi ve vücudumun her bir santimetresi ısındı. Gözleri kızaran göğsümde gezindi, sonra karardı. "Evet, onu bu konuda ikna etmeye çalışıyorum. Öyle olmamı ister miydin?"

Kapıların çarparak açılması ve Rangvald'ın koridorda cınlayan sesiyle cevap vermekten kurtuldum.

"Prens Mazrith!"

Gözleri bir saniye daha benimkilere dikildi, sonra Prens sümüksü fae'ye döndü.

"Rangvald."

"Kraliçe sizi ve nişanlınızı davet etmek istiyor."

"Meşgulüz."

"Ah, ama kendi nişan balonuza katılamayacak kadar meşgul değilsiniz." İtaatkâr bir şekilde gülümsedi ve ikimizin arasına bakarken ellerini birbirine sürttü.

"Bir nişan balosu istemiyorum," dedi Prens. "Ama düşünceliliği için teşekkür ederim."

"Oh, ama artık çok geç. Düzenlemeler yapıldı. Gece yarısı başlıyor."

"Bu gece mi?" Bu kelime ağzımdan çıkıverdi. Rangvald'ın dudakları da yukarı kıvrıldı. "Kraliçe'nin Saray, onun istediği her şeyi, onun istediği kadar çabuk yapmaya hazır. Ve sevgili oğluna bir parti vermek istiyor, böylece herkes onun neden bir insan köleyi kendine eş olarak aldığına görebilecek." Sözler sertleşti ve Mazrith'in bakışları da sertleşti. "Saray üyeleri fısıldaşıyor, Mazrith. Onlara Reyna'nın sarayımızda bir mevkiye layık olduğunu göstermelisin."

"O zaman gece yarısı görüşürüz," diye homurdandı.

Rangvald başını öne eğdi, sonra terlikli ayakları fayansların üzerinde sessiz adımlarla yemek odasına geri döndü.

Prens dişlerini gösterdi ve büyük merdiveni başladı.

"Bir gün içinde nasıl plan yapıp top atabiliyor?" Onu takip ederken mırıldandım.

"Bu duvarların içinde istediğini yapabilir. O benim babamın karısıydı," diye tükürdü, sonra dönüp bana baktı. "Oyunu bir adım öteye taşıdı. Bunu oynamalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kırpıştırarak merdivenden üzerime doğru yükselen ona baktım.

"Saray mensuplarına seni ilginç bir oyuncak olarak aldığımı kanıtla. Düşmanlarımızla alay etmek için seni kullandığımı."

Dişlerimi gösterdim. "Ben lanet bir oyuncak değilim." "Sana öyle mi davrandım?"

Ona ters ters baktım.

"Beni evimden aldınız ve arkadaşlarımı öldürmekle tehdit ettiniz."

"Söz verdiğim gibi, o zamandan beri size ve onlara saygılı davrandım."

Bana elini bile sürmemişti ki bu da başlı başına tuhaftı. Yggdrasil'in tüm fae'leri ne isterlerse alırlardı. Ve Gölge Saray'ın Prensi her şeyi istemesiyle efsaneleşmişti.

"Peki ya artık bana ihtiyacın kalmadığında?"

Bir adım attı, benimle aynı seviyeye geldi, gözleri parlıyordu. "Üvey annem sabrını kaybederse bunu öğrenme şansın olmayacak. Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, babamın ölümü onu bu sarayın yöneticisi olarak bıraktı. Onun lanet oyununu oynarsan, sana ne yapacağımı öğrenecek kadar uzun süre tavanından uzak kalabilirsin."

Aramızdaki havada güç titreşimleri vardı ve ben ona inandım. Hem tehdidine hem de Kraliçe'nin yapabileceğine inandığı şeye.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Tam olarak sana söyleneni." Kahretsin.

BÖLÜM 24

"F Önce aletlerinizi alacağız." Döndü ve tekrar düzgün nefes alabildiğimi hissettim, onun yüzünü göremediğim anda aramızdaki yoğunluk azaldı.

yüz.

Frima merdivenlerin başında bekliyordu. İki fae birbirlerine başlarıyla selam verdikten sonra koridora doğru yöneldiler.

"Size de iyi günler," diye mırıldandım kadının arkasından aceleyle koşarken.

Omzunun üzerinden bana öyle bir ifadeyle baktı ki, dün geceden haberi olup olmadığını hemen merak ettim. Svangrior Prens'e söylemeyeceğini söylemişti ama Prens'in savaşçıları hakkında hiçbir şey söylememiştir.

"İyi bir gün olmaktan çok uzak," dedi.

Dudaklarımı kapalı tuttum. Kraliçe'nin yemek salonunda sessiz kalmak Frima'ya cevap yetiştirmekten daha kolaydı ama pratik yapabiliyordum.

Gerçek şu ki, Frima'nın varlığına minnettardım. Prens'le yalnız kalmak, onun korkunç olması dışında birçok nedenden ötürü sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Tait bizi bekliyor," dedi Frima Prens'e. "Güzel.

Bir gezintiye çıkabilirim."

Başını salladı. "Bir de bana sor. Ata binebiliyor mu?"

Kaşlarımı çattım ve çenemi kapalı tutma kararlılığımı anında kaybettim. "Eğer o derken beni kastediyorsan, hayır. Elbette ata binemem," dedim. "Sence kaç köleye binmeyi öğretmişlerdir?"

Frima içini çekti, sonra bir adım geri çekilerek benimle aynı hizaya geldi. Ona yan gözle, temkinli bir şekilde baktım. Sanki ben bir çocukmuşum gibi yavaş ve net bir şekilde konuşmaya başladı. "Ahırlara, oradan da Maz'ın gölge iplikçisinin çalıştığı yakınlardaki küçük bir kasabaya gideceğiz. Atölyesinde Maz'ın bana senin erişmen gerektiğini söylediği pek çok alet var." Gözleri gerildi ve sesi alçaldı. "Eğer kaçmak için tek bir hamle yaparsan, bedelini ödeyen sen olmayacaksın. Anladın mı?"

Kaçma girişimimi biliyordu.

Çenemi dik tutarak ona baktım. "Kaçmaya çalışmak gibi bir niyetim yok."

Kadın homurdandı. "Sana inanmama eğiliminde olduğum için beni affet."

Omuz silktilim. "Ne anlamı olabilir ki?" Onun inanacağını bildiğim şeyle oynadım. "Beni yine bulurdu." Prens'in sırtını işaret ettim.

"Hmm. Belki de iddia ettiğin kadar aptal değilsindir," dedi şüpheyle.

"Biliyor musun, bana son birkaç günde olduğum kadar aptal denmemiştin."

Frima başını eğdi. "Eğer yeterince insan söylüyorsa, doğru olmalı."

Ona ters ters baktım, sonra Prens'in sesi kafamın içinde çınlayınca irkildim.

"Aptal olduğuna bir an bile inanmıyorum. Seni izliyorum, küçük Gildi."

Frima'nın sözünü ettiği ahırların bir gece önce kendimi içinde bulduğum ahırlarla aynı olmadığını fark edince rahatladım.

Birbirine çok benzeyen uzun bir döner merdivenin dibindeydiler ama koridorun sonundaki kapıya ayılar ve sürüngenler yerine atlar oyulmuştu. İçeri girdiğimizde saman kokusu alabiliyordum ve ışık davetkâr bir şekilde parlaktı. Taş duvarların üzerindeki büyük meşaleler, sarayın başka hiçbir yerinde karşılaşmadığım bir sıcaklık verecek kadar büyük alevler tutuyordu.

Hayvanları birbirinden ayıran kısa ahır kapılarının arkasından kışneyen atların ve takırdayan toynakların sesi geliyordu. Prens kararlı adımlarla ilerledi, ta ki sağlam görünüşlü bir insan ahırlardan birinden aceleyle çıkana kadar.

"Majesteleri, Reis'e ihtiyacınız olacak mı?"

"Evet. Ve Idunn."

Seyis olduğunu tahmin ettiğim adam bana baktı. "Ve üçüncü bir at?"

"Hayır."

"Çok iyi, majesteleri." Adam tekrar aceleyle uzaklaştı.

Geri döndüğünde, hazırlanmış ve eyerlenmiş güzel bir atın başındaydı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde siyahtı. Yelesinde ve kuyruğunda mor çizgiler ve burnunda tek bir koyu gri elmas vardı. Parlak, zeki gözlerini Frima'ya kırpıştırdı ve fae uzun burnunu ovuşturduğunda başını salladı.

Seyis tekrar ayrıldı ve Frima bir bacağını üzengeye koydu, eyeri kavradı ve kendini yerden bir metre yükseklikteki atın sırtına düzgünce attı.

Böyle bir hareketi yapabileceğimden emin değildim ama Odin gibi deneyeceğimden emindim.

Yine de seyis yeniden ortaya çıktığında kararlılığım sarsıldı.

Prens'e götürdüğü at gibi bir at hiç görmemiştim. Nefes kesiciydi.

Koyu siyah renkteydi, bacaklarının üst kısmında ve iri, zarif göğsünün etrafında gümüş şeritler vardı. Gümüş şeritlerin içinde küçük ve ayrıntılı yüzlerce rün vardı. Aygır kuyruğunu salladı ve Prens'in örgüleriyle eşleşen saçlarındaki gümüş çizgileri fark ettim.

At sabırsızca dans ediyor, toynakları taşın üzerinde sekiyordu. Seyis dizginleri Prens'e devretti ve sonra biraz gergin bir şekilde geri çekildi.

"Gerçek gibi görünmüyor," diye mırıldandım, Prens büyük bir elini böğrüne koydu ve o da sustu.

"Oh, o çok, çok gerçek. Bazen biraz fazla gerçek," diye mırıldandı seyis.

Frima ona bir bakış attı. "En azından ona binilebilir. Daha geçen hafta iki kolunun kırılmasına kız kardeşinin neden olduğunu duydum."

Seyis ciddiyetle başını salladı ve Prens iç geçirdi. "Annemi mezardan geri getiremediğiniz sürece, korkarım o evcilleştirilemez olarak kalacak." Bana baktı. "Hiç ata bindin mi?"

"Hayır."

"Dizginleri tut ve sana söyleneni aynen yap." Gözlerini kısmıştı. "Bir metreden taşla düştüğünde vücudunu düzeltecek vaktim yok. Sana söyleneni yap."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Evet, majesteleri."

Yüzü kaşlarını çattı, sonra o kadar hızlı hareket etti ki geldiğini görmedim. Ellerini belime dolayıp beni ayaklarımdan kaldırdığında irkildim.

Beni atın üzerine çıkardı, bacaklarım çırpınıyordu. Dizginleri tuttum, atın kocaman sırtını kalçalarımın arasından kavradım. "Biraz uyarı iyi olurdu," dedim dişlerimi sıkarak, sonra devasa hayvan hareket edince tekrar bağırdım. "Eyerde bile değilim!" Eyerin önünde, atın devasa kürek kemiklerinin yanındaydım.

Bir başka yıldırım hızıyla Prens arkamdaki eyere atladı. Elleri yine belimdeydi ve sonra geriye doğru kaldırıldım.

Kucağına.

Donup kaldım.

"Onları ben alırım," dedi, kolları vücudumun iki yanına geçip dizginleri ellerimden almadan önce göğsü sırtıma gürledi. Prens'ten gelen küçük bir klik sesiyle at ileri doğru tırıs gitmeye başladı. Ellerimi içgüdüsel olarak eyerin ön tarafındaki sert deriye götürdüm, tutunmaya ve uzuvlarımı almakla tehdit eden sarsıntıyı durdurmaya çalıştım.

Tüm vücudum onunkine bastırdı. Ve bu iyi hissettirdi.

İyiden de öte.

Atın üzerinde hareket ederken kocaman göğsündeki kasların esnemesini hissedebiliyor, güçlü kalçalarının benimkilere dolandığını hissedebiliyordum. Her parçam geri çekilmek, başka neler hissedebileceğimi görmek istiyordu.

Kendime yapabileceğim en sert zihinsel tokadı attım. Bu onun gücü, o bir Fae kraliyeti. Tabii ki çekici!

Ama uzun zamandır karşımda bir erkek hissetmemiştim ve bedenim iznim olmadan tepki veriyordu. Ve bir erkeğe fiziksel olarak bu kadar yakın olduğum zamanlarda bile kendimi bu kadar... tutuşmuş hissettiğimi hatırlamıyordum. Sanki biri derimin altında bir meşale tutuyormuş ve doğrudan içime doğru ilerleyen karıncalı ısı cıvataları yaratıyormuş gibi hissediyordum.

"Sakin ol. Bu şekilde kalırsan düşersin." Prens'in sessiz sesi beni harekete geçirdi.

"Rahatlayamam. Kucağındayım," diye tıslayarak karşılık verdim.

Biraz geri çekildiğini hissettim ve sırtımı eyerin derisiyle buluşturarak aşağıya doğru kaydım. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Az önce hissettiğimi sandığım şeyi mi hissetmişim?

Onunla eyerin ön kısmı arasında sıkışmışım ve vücudunun her santimi hâlâ benimkine baskı yapıyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim ve sesim soluk soluğa bir vıraklamaya dönüştü.

"Ben rahatım." Dizginleri hareket ettirirken kollarını bana doladı ve bir tıkırtı sesi daha çıkardı. At ahırdan dışarı doğru koşmaya başladığında nefesim kesildi.

Prens'e karşı zıplarken eyere tutunarak etrafıma bakındım. Bir ormandaydık, ağaçlar kasvetli gökyüzüne doğru uzanıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en garip şekillerden oluşuyorlardı. Bir tanesi insanlardan yapılmış gibi görünüyordu, hepsi acı içinde birbirine dolanmıştı ve bir diğeri yıldırım çarpmış gibi görünüyordu, dalları kömürleşmiş kalıntılarından bir arapsacıydı.

Hızlandıkça her şeyi net olarak görmem zorlaşıyordu. Saçlarımın arasından esen rüzgâr serin ve sıcak yüzüme hoş geliyordu ve arkamdaki Prens yerine atın hareketlerini hissetmeye çalışıyordum. Toynaklar sert toprağı döverken ne kadar çok yol kat edersek, ritme girmek o kadar kolaylaşıyordu. Ağaçların arasından sıyrıldığımızda kaskatı kesilmiş olan uzuvlarımı terk etmiştim ve Prens'e karşı atın yürüyüşüyle hareket etmeye başladığımı ancak yavaşladığımızda fark ettim.

Canavarın sırtında olmanın vereceği saf özgürlük hissini hiç hayal etmemiştim ve yanaklarım utançtan ziyade neşeyle kızardı. Ata binmek hep böyle miydi?

"Senden hoşlanıyor."

Prens'in beklenmedik sözleri karşısında neredeyse dönüyordum ama Frima seslendi. "Ben önden gideyim."

Ulaştığımız taş döşeli yol boyunca dörtnala ilerledi. Önümüzde hepsi koyu renkli ahşap ya da gri taştan yapılmış binalar vardı. Işık her pencereyi dolduruyordu ve kasabaların neden uzaktan parladığını görebiliyordum. Her şey böylesine karanlık bir yerin olması gerektiğinden daha sıcak ve bir şekilde daha davetkâr görünüyordu.

At patika boyunca yavaşça ilerleyip kasabaya girerken, "Burası ormandan daha dost canlısı görünüyor," dedim. Sırtımın Prens'e doğru sallanmasını görmezden gelmeye çalıştım.

"Sarayı çevreleyen ormanlar güvenli değil" dedi.

"Peki kasabalar?"

"Senin için değil."

Tam baskınları soracaktım ki bir birahanenin görüntüsü beni duraksattı. İçeriden şamatalı kahkahalar ve şarkılar geliyordu. Pencerelerden altın sarısı bir ışık süzölüyordu ve içimi kıskançlık denebilecek bir şey kapladı.

Normal bir hayat yaşamak. Umduğum her şeyin ötesindeydi

"Gölge-eğiricimde ihtiyacınız olan aletler olmalı. Onları toplamakta acele edin." Prens dikkatimi tekrar ona çekti.

"Neden aletleri var? Dönen gölgelerin alete ihtiyacı yoktur herhalde?"

Prensın göğsünde bir gümbürtü hissettim. "Yanlış. Gölge iplikçiliği kendi aletlerini gerektirir. Ve o biraz eksantriktir."

"Neden sarayda yaşamıyor?" "Çünkü o burada yaşıyor."

"Bu bir cevap değil. Demek istediğim, neden onu güvende tutabileceğiniz bir yerde, sarayda tutmuyorsunuz? Özellikle de sadece iki tane varsa."

"O burada güvende."

Küçük bir ara sokağa saptık ve Frima'nın atının bir tarafında devasa bir baca olan büyük bir taş binanın önünde bağlı olduğunu gördüm.

Attan indik, Prens beni eyerden kaldırdı. Bir an kendimi dengesiz hissettim ve düşünmeden uzanıp kendimi düzeltmek için elimi atın iri böğrüne koydum.

At yüksek sesle homurdandı ve kuyruğunu salladı.

"Sakin ol, Kont," diye yatıştırdı Prens, eyerden zarifçe kaymadan önce.

Yavaşça geri adım attım, ata bakarken ellerimi itaatkâr bir şekilde havaya kaldırdım. "Biniş için teşekkürler," diye fısıldadım. "İnanılmazdı." Jarl'ın siyah gözü benimkini buldu ve kuyruğu sallanmayı bıraktı.

Binanın kapısı açıldı ve bir tutam gri saçlı, ufak tefek, insan bir adam bize gülümsedi. "Ekselansları," dedi Prens'e, sonra başıyla beni işaret etti. "Atölyeye hoş geldiniz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

W Atölyeye adım attığımda şaşkınlıkla nefes aldım. Tait, Prens'in gölge oynatıcısıydı ve Gölgelelerin tam olarak nasıl döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, görebildiğim çok çeşitli eşyalara ihtiyacı olmadığından emindim.

Vazolar, aynalar ve heykeller, saatler ve şamdanlar, tozlar ve sıvılarla dolu şişeler ve kavanozlar, tanımadığım eşyalar vardı ve hepsi mevcut her yüzeyi kaplıyordu. Oda, her biri nesnelerle dolu masalarla doluydu ve duvarlarda da aynı şekilde dolu raflar sıralanmıştı.

Tavan bile eşyalarla, çanlarla, tankerlerle ve kirişlerden sarkan dekoratif ahşap süslerle kaplıydı.

Odanın ortasında siyah metalden yapılmış, biraz dikiş iğine benzeyen bir makine vardı. Etrafında kemik ve gümüşten yapılmış gibi görünen iğneler ve bir yığın metal çubuk vardı. Asaya dönüşecek çubuklar olduğunu fark ettim.

Döner makineye doğru bir adım attım ve Tait öksürdü. "Buna bakmak istiyorsan sırlarımızı paylaşmamız gerekecek," dedi neşeyle.

Ona baktım, göğsümde bir heyecan fırtınası esiyordu. "Bana gölgeleri nasıl döndürdüğünü söyleyecek misin?"

"Bana altını nasıl işlediğinizi anlatır mısınız?"

Tereddüt ettim. Ben bir cevap bulamadan Prens konuştu ve yeni başlayan sohbele bir son verdi. "Bu altın vericisinin işini yapmak için ihtiyaç duyabileceği aletleri arıyoruz," dedi.

"Ah, evet. Bir yerlerde bir şeyler olmalı." Tait arka taraftaki bir masanın üzerinde duran bir yığın eşyayı karıştırmaya başladı; karıştırdıkça parıldayan mavi kumaşlar ve ince metal zincir parçaları yere düşüyordu.

"Bütün bunlara neden sahipsin?" Hâlâ bakarak sordum.

Tait omuz silkti. "Çoğunlukla kadere inanırım. Ve kader bana hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi."

"Hazır mısın?"

"Teknik olarak Maz," yanakları biraz renklendi ve Prens'e baktı. "Üzgünüm Majesteleri, burada hazırlanması gereken kişi ben değilim. Ama Kraliçe ve onunla..."

Frima ayağa kalkarak onun sözünü kesti. "Aletler, Tait. Aletleri bul ve konuşmayı kes."

"Evet, evet, elbette."

Biraz sonra elinde ağır bir deri rulo ile yanıma geldi. Ruloyu açtığımda, neredeyse saraydaki kadar iyi bir alet çantası gördüm; neşterler, cımbızlar ve ince oyma uçları, hepsi de harika durumdaydı.

"Odin aşkına bunu nereden buldun?"

"Kaçak yollarla için yüksek bir bedel ödedim," dedi gururla. "Tüm fae büyülerini için kitlerim var."

"Ama siz diğer tüm fae'lerle düşmansınız. Bunun için neden para ödeyesiniz ki?" Kaşlarımı çatarak ruloyu kaldırdım.

"Düşmanını tanı, kızım. Böyle derler." Bilerek burnunun kenarına dokundu.

Prens kapıya doğru ilerleyerek, "Yardımanız için minnettarım, Tait," dedi.

"Ekselansları, siz gitmeden önce özel olarak konuşabilir miyiz?" Adam benimle Frima'nın arasına garip bir şekilde baktı.

Kadın önce bana, sonra da kapıya başını salladı. "Biz dışarıda bekleyeceğiz."

Alet rulosunu havaya kaldırdım. "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim. Onlara her ne için ihtiyacınız varsa, umarım yeterli olurlar."

Prens'i atölyede bıraktık, Frima'nın atı efendisini görünce mutlu bir şekilde kıs kıs gülüyordu ve Kont bana temkinli bir şekilde bakıyordu. Alet rulosuna tekrar baktım. İçinde bir aşinalık, özlediğimi bilmediğim varlığından gelen rahatlatıcı bir his vardı.

"Şanslısın, biliyorsun." Frima'nın sözleri beni düşüncelerimden kopardı ve atının burnunu okşarken ona göz kırptım.

"Şanslı mı?"

"Svangrior'un öfkeli bir hali var. Ama Arthur da öyle." Bakışlarımı ondan ayırmadım. "Sen ve arkadaşların dün gece birçok kez öldürülebilirdiniz. Maz öğrenirse bu sabah da öldürülebilirdiniz."

"Hiçbir şey yapmamamı mı bekliyordun? Kaçırılmamı kabul edip iyi bir küçük kız gibi sessiz kalmamı mı?"

"Hayır. Ben de tam olarak aynı şeyi yapardım." Kaşlarım havaya kalktı. "Yapar mıydın?"

"Uh-huh. Sadece ben gerçekten kaçmış olurdum." Bana sırtıttı, sonra ata döndü ve yüzünü atın boynuna dayadı. Kapı arkamızdan vuruldu ve Prens dışarı çıktı, gözleri kızgın ve karanlıktı. Korku ya da hayranlık gibi bir şey içimde bir heyecan yarattı ve sinirle dişlerimi sıktım.

"Frima, onu geri götür. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor." Frima başını salladı.

"Ama-" Ben başladım.

"Balo için hazırlan. Seni birkaç saat içinde alacağım." Tek bir yumuşak hareketle atına atladı ve dörtnala kaldırımlardan aşağı indi.

Frima'nın atıyla dönüş yolculuğu da en az ilki kadar heyecan vericiydi, ama kocaman bir erkeğin bedenime yaptığı baskı yoktu.

İkinci seferde atın ritmine daha hızlı kapıldım ve kendimi ürkütücü ağaçların arasındaki yarışın bitmesini istemezken buldum. Havada uçarken, yeri yalarken kendimi özgür hissediyordum. Atın güçlü sırtındayken sabit durmaya ya da duvarların içinde kalmaya zorlanmıyordum. Her yere gidebilir, etrafımda akan havayı hissedebilirdim. Bu, şimdiye kadar hissettiğim özgürlüğe en yakın şeydi.

Attan indiğimizde Frima "İyi bir binici olabilirsiniz," dedi ve dizginleri aceleyle gelen seyise teslim etti. "Yakında görüşürüz Idunn," dedi ve atı burnunun ucundan öptü.

"Neden bana iyi davranıyorsun?" Ona şüpheyile sordum.

"İyi davranmıyorum. Bir gerçeği ifade ediyorum." "Huh."

Ahırlardan geçip saraya doğru yürümeye başladık. "Bugün ilk kez teşekkür ettiğini duydum."

"Minnettar olmam bir şey vardı. Tait minnettarlığımı hak ediyordu."

Bana değerlendirici bir bakış attı. "Nereye gitmiş olabilirsiniz?"

"Ne?"

"Eğer dün gece dışarı çıkmış olsaydın. Nereye giderdin?"

"Neden sana söyleyeyim ki?" Savunmaya geçerek söyledim. Gerçek şu ki, nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kök nehrine giden bir yol bulmak, plan olarak sahip olduğum tek şeydi.

"Gölge Saray'da tek başına, silahsız ve büyüsüz üç altın verici." Başını iki yana salladı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Kapıyı benim için açık tutarken ona ters ters baktım. "Burada kalmanın da aynı sonuca varacağı izlenimine kapıldım."

"Maz'un seni neden bu kadar uzun zamandır istediğini bilmiyorum ama Odin kadar eminim ki sadece seni öldürmek için değildi." Elimdeki alet rulosuna baktı ve bana bu konuda ne kadar çok şey sormak istediğini görebiliyordum.

Onu havaya kaldırdım. "Peki bununla işim bittiğinde? Majesteleri için görevlerimi iyi bir insan gibi yerine getirdiğimde? Sonra ne olacak?"

Yüzümle rulonun arasına baktı. "Maz düşündüğün değil." Sesi alçaktı ve her zamanki alaycı tonundan yoksundu.

"Bütün Yggdrasil Prens'in kim olduğunu biliyor," dedim.

"Yggdrasil'in tamamı tam bir karmaşa." "Ve bu onu iyi bir adam mı yapıyor?"

"Bu, görebildiğinden çok kendisine söylenene inanan bir kadını aptal yapar." Ben cevap veremedim arkasını döndü. Sessizce onu takip ettim, sözleri şüphelerime batıyordu.

Prens şimdiye kadar anlatılanların hiçbirine uymamıştı. Bunu inkar edemezdim.

Bir kere bile kırbaçlanmadım ya da dövülmedim. Ne arkadaşlarım ne de hizmetçim. Kölelerine karşı kibar görünüyordu ve savaşçıları onu seviyordu. Ve birden fazla kez, kendi dürüstlüğünden onun için değerli bir şey olarak bahsetmişti. İnançları berbat olsa bile, dürüstlük benim deneyimlediğim altın-fe'lerde fena halde eksik olan bir şeydi.

Bir de yüzü vardı. Söylentilerin yansıttığı kibirli, istediğini alan, fae kraliyetiyle uyuşmuyordu. İfadelerine şiddetli bir öfke ve kararlılık hâkimdi, parlak gözlerini dolduruyordu.

Ta ki o baştan çıkarma şeyini yapana kadar ve sonra tüm şüphelerim tamamen farklı bir şeye dönüştü.

Başımı salladım, onunla birlikte ata bindiğim anları hatırlamaktan kurtulmaya çalıştım. Onun sert bedeninden aşağı kayarken hissettiklerimden emindim.

Kuzgun odasına neredeyse varmıştık ve alet rulosunu daha sıkı kavradım. Bu topun içinden geçmeye ve ardından heykellerin gizemini çözmeye konsantre olacaktım. Orada her ne varsa beni neyin beklediğini bulmaya yaklaştıracaktı ve sonra da umarım bir sonraki adımda ne yapabileceğimi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

"S Vangrior?" Frima ve ben odama yaklaştığımızda kızgın fae adımlarla odamdan uzaklaşıyordu. Onun seslenişiyle dönüp baktı, sonra beni görünce kaşlarını çatı.

"Evet?"

"Bize kasabaya kadar eşlik edeceğini sanıyordum?"

"Burada halletmem gereken işler vardı. Maz nerede?"

Omuz silkti. "Görünüşe göre onun da ilgilenmesi gereken şeyler var."

Kemerindeki keseden bir anahtar çıkardı ve odamın kapısını açtı.

Svangrior bana ters ters bakarak, "O içerideyken kapıyı büyüyle kilitlediğinden emin ol," dedi. Odama girmeden önce ben de ona ters ters baktım. Bir yanım Voror'un orada olacağı ve fae'lerin onu görebileceği konusunda gergindi. Ama oda boştu, görebildiğim hiçbir yerde tünemiş büyük beyaz ve altın baykuş yoktu.

"Uslu dur," dedi Frima, başını kapıdan içeri uzatarak. "Brynja'yı birazdan göndereceğim."

"Kim gece yarısı balo yapar ki?" Brynja'yla birlikte onun getirdiği tepsideki peynir ve ekmeği mideye indirirken mırıldandım. Kızın yemeği benimle paylaşmasını sağlamak için birkaç girişimde bulunmam gerekmişti ama sonunda razı olmuştu. Bir kişi için çok fazlaydı ve terzinin giymem gereken elbiseyi teslim etmesini bekliyorduk.

"Eğer daha erken olsaydı, mutfak ve terziler her şeyi hazırlamaya vakit bulamazlardı." Brynja ürperdi. "Freya, Kraliçe'nin istediğini yerine getirmeyen herkese yardım eder."

"Balonun hangi odada yapılacağını biliyor musun?" O korkunç taht odasında olmaması için sessiz bir dua göndererek sordum.

"Sarayın ortasında büyük bir avlu var leydim."

"Dışarıda mı?" Neden olduğundan emin olmasam da içimde bir umut belirdi.

Çatısız olmak özgürlük anlamına gelmiyordu.

"Evet. Ben oraya gitmedim ama diğerlerinin bütün öğleden sonra orası hakkında konuştuklarını duydum."

Kapı çalındı ve hizmetçi aceleyle kapıya baktı. Frima elinde bir kucak dolusu siyah kumaşla içeri girdi. "Odanızın sihirle kilitlenmesi bir baş belası," diye kaşlarını çatı. "Anlaşılan artık teslimatları ben yapıyorum."

Brynja elbiseyi ondan aldı. "Teşekkür ederim leydim," dedi fae'ye doğru eğilerek.

O gider gitmez kız elbiseyi yatağın üzerine serdi. Ona baktım. "Terzinin bunu bugün mü yaptığını söyledin?"

Brynja başını salladı. "Sadece senin için."

Uzun bir nefes verdim. "Milyon yıl geçse de böyle bir şey giyeceğimi düşünmezdim."

Brynja ellerini birbirine vurarak, "Bakalım nasıl uyacak," dedi.

Elbisenin, saçın ve makyajın hizmetçinin istediği gibi olması hayal edebileceğimden daha uzun sürdü. Tamamen ona güveniyordum, işinin bittiğini söyleyene kadar yansımama bile bakmıyordum. Eğer bakarsam sinirlerimin beni yeneceğinden endişeleniyordum.

Azim, ukalalık ve insanları hata yapmaya kışkırtma yeteneği benim rahat olduğum alanlardı. Balo elbisesi giymek, başa çıkmak için gerekli donanıma sahip olduğum şeylerden çok uzaktı.

"Tamam, sanırım bu kadar. Görmeye hazır mısınız?"

Başımı salladım. Voror'un tüyünü saçıma tutturduğu tabureden ayağa kalktığımda elbisem oldukça şingirtılı bir ses çıkardı.

Derin bir nefes alarak gardırop kapağının içindeki boy aynasına baktım.

Freya bana yardım et.

Görünüyordum... Şey, eğer bakır saçlarım olmasaydı, onlardan biri gibi görünebilirdim. Fae'lere.

Elbise siyah kadifeden yapılmıştı ve son derece açıktı. Yakası göğüslerimin arasına kadar giriyor, kumaş sadece göbeğimde kapanıyordu. Omuzlarımdaki kumaş, altın renkli ince halkalardan oluşan iki metal boru şeklinde toplanmıştı. Boynuma siyah kadife bir yaka geçirilmişti ve altın renkli metalden ince bir ağ bu yakadan aşağıya doğru sarkarak çıplak tenimi kaplıyordu. Işıltılı metalden eşleşen bir kemer kalçalarımın üzerinden, figürü saran eteğimdeki uzun bir yarığın başladığı yere kadar sarkıyordu.

Metallerin hiçbirisi gerçek altın değildi ama öyleymiş gibi göstermişlerdi.

Siyah ve altın.

Bir altın vericisi, bir gölge-fae ile nişanlanmış.

Bir nefes daha çektim. Saçlarım inanılmaz görünüyordu, yüzlerce küçük toka olmalı, saç telleri doğru yerlerde gevşek bırakılmış, korumalı kafa bandının etrafında ustaca . Yanaklarımdaki ve dudaklarımdaki pudra gözlerimi olduğundan daha da yeşil gösteriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Brynja endişeyle sordu.

"Çok yeteneklisiniz," dedim, gözlerimi aynadaki kadından ayıramıyordum.

O ben değildim. Kendi yüz hatlarımı ve benim gibi hareket eden yansımanı görebiliyordum. Ama bu kadın... Benim olduğumdan daha fazlası için yaratılmıştı.

"Bir pelerin var. Elbiseye uyması için."

Kendimi hizmetçiye dönmeye zorladım. "Pelerin mi?"

Yatağa doğru ilerledi ve siyah bir kumaş parçası aldı. Pelerini omuzlarıma yerleştirdi ve beni aynanın önünde döndürdü. Omuzlar birbirine kenetlenmiş altın pullardan oluşuyordu, neredeyse kısa tüyler gibiydi ve pelerinin arkası alçalıyordu, kumaş altın zincirlerle bağlıydı ve tam rün işaretimin üzerine dökülüyordu.

"Bir kraliçeye yakışır leydim," diye nefes aldı

Brynja. "Bir Fae kraliçesi."

Brynja'nın gözleri aynada benimkilerle buluştu ve ben onun bakışını çözemedim. Huşu mu? Ya da korku.

Bu kadar çıplak ten varken kendimi rahatsız hissetmeyi beklerdim. Hatta kıyafeti giymeyi bile reddederdim. Ama kendimi zırh giymiş gibi hissettim. Kumaş eksikliğinin nasıl olup da plaka ve deriden daha güçlü hissettirdiği bana hiç mantıklı gelmiyordu. Ama hayatım altüst olduğundan beri ilk kez, hatta belki de hayatımda ilk kez, bir tür saygı görebileceğimi hissediyordum.

Ve burada saygıya ihtiyacım vardı. Müttefiklere ve bilgiye ihtiyacım vardı. Sert elbisenin içindeki kızın değişmediğini fark ettim, bakır saçlarıma dokunarak. Hâlâ arkadaşlarını kurtarmak için canını verebilirdi. Ve özgürlük için her şeyi riske atabilirdi.

vurulduğunda, gelenin Prens olduğunu düşündüm. Ama Ellisar diğer taraftaydı. "Vay canına, bir fae'ye benziyorsun," dedi gözlerini saçlarıma dikmeden önce. "Sayılır."

"Bu bir iltifat mı?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil," diye omuz silkti. Bana bir dirsek atmadan önce, "Bu gece bir insan eskort alacaksın, sadece sahayı gerçekten konuşturmak için," dedi.

Savaş boyası kusursuzdu ve derileri temizdi. İri göğsünü sıkıca saran siyah bir gömlek giymişti ve sabun gibi kokuyordu. "Sonra görüşürüz Brynja," dedim omzumun üzerinden.

Ellisar homurdandı. "Hayır, yapmayacaksın. Maz odana bu halde tek başına dönmene izin vermeyecek."

Ona ters ters baktım. "Gördüğüm kadarıyla sen de temizlenmişsin."

Koridor boyunca ana merdivene doğru yürümeye başladık.

"Bu bir balo. Baloda bal likörü ve şarap olacak." "Ve bunun için temiz olman mı gerekiyor?"

"Ah, pekala. Konu toplar olduğunda tecrübeli bir adamla konuşuyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Aydınlat beni."

"Kadınlar ve şarap harika bir kombinasyon. Çekingenliklerinin çoğunu kaybederler. Hayatımın en güzel gecelerinden bazılarında birden fazla kadın ve birden fazla şişe şarap içtim. Ancak." Bilmiş bir şekilde parmağını kaldırdı. "Önce yıkarsanız her türlü şeyi yapmaya daha meyilli olduklarını gördüm."

O daha 'ne' olduğunu açıklayamadan ben kendi elimi kaldırdım. "Fae topları hakkında aradığım faydalı içgörünün bu olduğundan emin değilim," dedim.

"Ah. Doğru. Erm..." Elini ağzına götürdü, düşünüyordu. "Kraliçe'yi üzme," dedi sonunda. Biz

Büyük merkezi merdivenin yarısına gelmiştim ve aşağıdaki ana giriş holünde sesler ve hareketler duyabiliyordum.

"Kraliçe zaten benden hoşlanmıyor."

"O zaman kraliçeden uzak dur. Ve sakın Fae şarabı içme. Tabii uyandığınızda giysilerinizin nerede olduğunu bilmemek ve gerçekten ağrımak istemiyorsanız-"

"Ve bu kadar hikaye yeter." Frima merdivenlerden hızla inerek önümüzde durdu. Kıyafetime baktı ve başını eğdi. "Güzelmış."

"Sen de." Morla süslenmiş siyah bir elbise giymişti, üstü dar bir korse, eteği ise dantellerle kaplıydı.

"Maz bunu sana vermemi istedi." Elini uzattı. Avucunun ortasında bir yüzük duruyordu.

Dalgalı bant gümüş bir yilandı ve sürüngenin açık çenesinde pırıl pırıl parlayan kırmızı bir yakut vardı.

Onu elime aldım, başın etkileri üzerimde yıkıyordu.

Beni kaçıran adamla evlenmek için bozulmaz bir büyüyle bağlanmıştım.

Asla özgür olamayacaktım.

"Kadınların mücevherleri sevdiğini sanırdım," diye kaşlarını çattı Ellisar. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Frima ona gözlerini devirdi. "Kadınlar kendi kocalarını seçmeyi de severler, verslingr," diye mırıldandı. Tekrar bana baktı. "Bunu giymen gerek. Balo için."

Yüzüğü parmağıma geçirdim. Metal soğuk ve sertti ve tenimde yanlışı bir his uyandırıyor.

Bir çıkış yolu
bulacaktım. Bulmak
zorundaydım.

BÖLÜM 27

W Giriş holü görüldüğünde, az giyimli insan köleler tarafından fayansların üzerinde gezdirilen bir sürü fae gördüm. Kıyafetleri çok gösterişliydi.

Altın Saray'da gördüklerim kadar lüks ve gösterişliydi ama daha koyu bir tonu vardı ve daha çok kafatasıyla süslenmişti.

Halı kaplı büyük merdivenden inerken herkesin maskeli fark ettim. Ellerinde maske tutan Frima ve Ellisar'a baktım. Frima'nınki daha önce gördüğüm yarım kafatası maskesiydi, Ellisar'ınki ise basit bir siyah göz maskesiydi.

"Neden benim bir maskem yok?" Tısladım.

Frima, "Sen ve Maz, yüzünüzü kapatmamanızdan da anlaşılacağı üzere yıldızsınız," dedi.

Ayaklarım en alttaki merdivene dokunduğunda, dar kesim korsajlı elbise giymiş bir kadın beni fark etti ve işaret etti. Saniyeler içinde tüm salon, hem fae konuklar hem de insan köleler, yaptıkları işi bırakıp bana bakmaya başladılar.

Kısa bir an için dönüp merdivenlerden yukarı koşmak istedim. Ama yutkundum ve kendimi çenemi kaldırmaya zorladım.

Fae'ler benden daha iyi değillerdi.

Zalim ve sığdılar ve onları insanlardan ayıran tek şey güçleri ve buna bağlı olarak zenginlikleriydi. Bunu da onlara asalarınızla veriyorsunuz. Kafamın içindeki suçlu sesi bastırdım.

Benden daha iyi olduklarını düşünmelerine izin vermezdim.

Elimden geldiğince kendime güvenerek koridorda yürüdüm, bana verilen zarif siyah ayakkabıların topukları kareli zeminde yüksek sesle tıkırdıyordu. Mırıltılar ve sessiz kahkahalar beni Ellisar'ın bizi yönlendirdiği, uzun bir balkonun altındaki boşluğa yerleştirilmiş ve iki kusursuz giyimli insan tarafından kuşatılmış kapılara kadar takip etti.

Kapılar biz onlara ulaştığımızda patlayarak açıldı ve gözlerim büyüdü.

Tam da Brynja'nın söylediği gibiydi. Sarayın ortasına yerleştirilmiş bir avlu.

Her tarafta pürüzsüz, siyah kayalar yükseliyordu, kulelerin duvarları ve sarayın tepeleri atölyede gördüğüm iğler gibi açık gökyüzüne saplanıyordu. Alan genişti, iki yüz fae ve köleyi rahatlıkla barındırabilirdi. Duvarların arasına gerilmiş zincirlerde parıldayan ışıklar dans ediyordu ve ancak daha yakından baktığımda mumların minik kafataslarında tutulduğunu fark ettim.

Kızarmış et ve daha tatlı bir şeyin kokusu bana doğru geliyordu ve müzisyenleri göremesem de bir arptan sakinleştirici bir melodi çalınıyordu. Avlunun uzak tarafı tabaklarla kaplı masalarla kaplıydı ve daha küçük taş kaideler halkın etrafında toplandığı masalar olarak hizmet ediyordu. Ortada büyükçe bir alan dans etmek için açık bırakılmıştı, zemin giriş salonuyla aynı siyah beyaz dama tahtasıyla döşenmişti.

Bir ses yükseldi ve kalp atışlarım hızlandı. "Prens Mazrith Andask'ın bağlı nişanlısı Reyna Thorvald'ı duyuruyoruz."

Hem müzik hem de konuşmalar anında kesildi ve bütün başlar bana döndü. Ellisar yavaşça kolunu

Yüzlerce maskeli göz her santimetrekaremdede gezinerek beni delip geçiyordu.

Orada durmak ve onların incelemelerine katlanmak için sahip olduğum tüm cesaretimi harcadım.

"Gildi."

Başımı sesin kaynağına doğru çevirdim.

Prens Mazrith yüzünde kurt gibi bir gülümsemeye kalabalığın arasından sıyrıldı. Bu gece tam bir fae gibiydi. Saçları yakışıklı yüzünden geriye doğru örülmüştü ve avlunun titrek ışığı teninde iz bıraktığını bildiğim yara izlerini ve kirli sakallarını yumuşatıyordu. İpek görünen siyah bir gömlek giymişti ve başka bir yere bakmayı zorlaştıracak şekilde kaslı göğsüne yapışmıştı. Deri pantolonu ve geniş kemerinin alt kısmını, parıldayan küçük silahları ve sıkıştırılmış asası süslüyordu.

Parlak mavi gözleri kıyafetimde aşağı yukarı hareket ediyordu ve eğer herhangi bir noktada merdivenlerden yukarı koşma isteğime teslim olacak olsaydım, bu benimle tekrar buluştuklarında gözlerindeki bakışa teslim olacaktım.

Erkek olan beni bütün olarak yutmak ister gibi görünüyordu.

Sertçe yutkundum, beni kızışmış bir savaşçı kraliçeye benzeten elbisenin içinde aniden çok sıcak bastı.

Beni bu konuda uyarmıştı.

Oyunu oynayacaktı. Kraliçeyi ve sarayı yatıştıracaktı. Beni istiyormuş gibi davranacaktı.

Ama lanet olsun, iyi rol yapıyordu.

Arzu yüz hatlarını sarmış, göz kapakları düşmüş ve dili dudaklarını ıslatmıştı.

"Gölge Sarayının Fae'si!" Dönerek konuklara doğru baktı. Kraliçe'nin üvey oğlunu daha iyi görebilmesi için hemen ayrıldılar. Rangvald ve iki ince giyimli fae ile birlikte ayakta duran Kraliçe'nin üzerinde yere kadar uzanan siyah bir elbise vardı, uzun kollu ve şeffaf dantel korsajı boğazına kadar uzanıyordu. Köprücük kemiğinin ortasına yerleştirilmiş siyah bir mücevher, ateş ışığında parlıyordu. Saçları siyah bukleler halinde özenle toplanmıştı.

Yüzü, alnı ve yanakları maske yerine elmaslarla süslenmişti. Gözleri bana sabitlenmişti.

"Sizi çok etkileyici bir yaratıkla tanıştırmama izin verin," diye seslendi Prens. "Ezeli düşmanlarımızın gelen bir altın vericisi."

Onun sözleri üzerine alanda heyecanlı mırıltılar yükseldi.

"Beklenmedik ama çok sevindirici bir gelişme olarak, evleneceğiz. Sizi temin ederim ki bu hiçbir şekilde halklarımız arasında bir birlikteliği sembolize etmiyor." Birisi yakalayamadığım bir şey söyledi ve keskin bakışları kalabalığın içinde bir noktaya kayd. "İnsanlar derken altın-fae'yi kastediyorum. İnsan değil."

İfademi nötr tutmak için elimden geleni yaptım. Savunmacı bir tavırla oradaki her lanetlenmiş insana insan olduğumu ve gurur duyduğumu söylemek istedim ama dudaklarımı sanki yapıştırılmış gibi birbirine kenetledim.

"Gördüğünüze eminim, bu kız sıradan bir yaratık değil. Ve ben onun tüm erdemlerinden faydalanırken, kendi sarayını da bundan mahrum bırakmayı planlıyorum."

Toplanan fae'lerden bir tezahürat yükseldi. Gözlerimin kısıldığını hissettim ve derin bir nefes aldım.

Oyunu oyna, Reyna. Bu partiyi o istemedi. Bu Kraliçe'nin işi.

Müzik yeniden başladı, hızlı tempolu ve boğucu bir şeydi. Maskeli çiftler dans pistinin etrafında dönmeye başladı ve Prens bana doğru ilerledi.

Sağıma soluma baktığımda Frima ve Ellisar ortadan kaybolmuştu. Beni belimden yakaladı ve vücuduna doğru çekti.

"Buradaki her erkek seni becermek istiyor," diye .

Donup kaldım. "Ne?"

Geri çekildi, gözleri alev alev yanıyor ve kalçamı sıkıca kavırıyordu. "Hayatımı cehenneme çevirmeye mi çalışıyorsun?" Bu sözleri söylerken dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı ve bakışlarının yoğunluğuna bakarak beni kendi elleriyle almakla tehdit ettiğini düşünebilirdi.

Orada ve sonra.

"Bu elbise Frima tarafından odama teslim edildi. Başka birinin beni becermek istemesi hayatını tam olarak nasıl zorlaştırıyor?" Yüz ifademi tıslayarak söylediklerimden daha seksi tutmaya çalıştım.

Gözlerinde ışık parladı, ardından gölgeler süzüldü. "Seni kendime mal etmeliyim."

Kaşlarımı çatmama engel olamadım. "Sana bağılıyım." Bileğimi kaldırdım. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" Sinirlerimin yerini öfke almıştı. "Beni kendinin olarak işaretlemek için başka ne yapman gerektiğini sanıyorsun?"

Bir süre bana baktı, sonra hırlayarak dişlerini gösterdi. "Dans ederiz."

"Ne?"

Elimi sertçe tuttu ve beni kendine çekti. "Dans ederiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

I Uzaklaşmaya çalıştım ama onun yerine kendimi kollarında buldum, sırtım göğsüne yaslanmıştı ve kolu sahiplenici bir şekilde belime sarılmıştı. Diğer eli benimkini tutuyordu. sıkıca kavradı, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve güçlü bir adım atarak dans etmeye başladık.

Müzik yavaş ve şehvetliydi ve bana hareketlerde kusursuzca rehberlik etti. Fae kraliyet ailesi nasıl dans edileceğini biliyordu elbette. Ama onda gördüğüm yoğun savaşçı kesinlikle böyle hareket edemezdi?

Beni kendi etrafında döndürdü ve elimi tutuşunu hiç kaybetmeden kendi topuğu üzerinde dönmesini izledim. Korkunç uzun boyu tökezlememe neden olmalıydı, ama elini tutarken mükemmel bir şekilde dengede kaldım.

Dans etmedim.

Bir insan köle ne zaman dans etme şansı bulabilirdi ki, birahanedeki sarhoş ilahiler dışında? Ama bedenlerimiz birbiriyle oynuyordu, katıksız yakınlık... Elimde olmadan onunla birlikte hareket ettim. Beni omzuna doğru döndürdü ve başımı kaldırıp yüzünde, elmacık kemiklerinin yüksek kıvrımlarında, dolgun, gür dudaklarında ve buz mavisi gözlerinde gezinen gözlerime baktım.

Kendime gelmem gerekiyordu. "Misafirlerinize yeterince gösteri yapıyor musunuz?" El yordamıyla öfkemi bastırmaya çalışıyordum.

Beni kaçıran canavara karşı giderek artan fiziksel arzumu bastırmaya çalışıyordum.

"Henüz değil," diye , sonra bedenimi dans pistine doğru döndürdü. Bir an için dans pistindeki fae kalabalığı tarafından yutuldu, sonra beni kendine doğru çekti, cisimleşirken güçlü bir kolunu ortama doladı.

Avucunun düz kısmı kalçamın üzerinden uyluğuma doğru kayd. Nefesim kesildi.

"Ben insanım. Beni istediğin için seçtiğine asla inanmayacaklar," diye hırladım, parmaklarımı koluna geçirdim ve sıcaklığına doğru eğilme dürtümle savaştım.

"O zaman onları inandır," dedi. Dudakları yanağımda gezindi ve vücudumdaki tüm sinir uçlarını ateşe veren yakıcı bir ısı izi bıraktı.

Tepkimin gücü karşısında paniğe kapıldım.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım, tüm enerjimi bedenim bana ne yapıyorsa onu bastırmaya kanalize ederek.

"O zaman onları buna inandır. Geçenlerde bana itibarımı hatırlatan sen değil miydin? Sırf düşmanıyla uğraşmak için Altın Saray'ın bir aracını kendisine evlilik bağıyla bağlayan zalim Prens." Gözleri parladı. "Kendisinden nefret eden bir kadını onu istemeye zorlayacak türden bir canavar."

İçimdeki öfke güçlendi ve bedenim üzerindeki kontrolüm geri geldi. Bedenlerimizi ayırmak için hareket ettim ama elimi mengene gibi kavramıştı. "Sen sapkınsın," diye hırladım dişlerimi sıkarak.

"Ve sen bir yalancısın."

"Ne?" Beni tekrar döndürdü, yanına çekti ve başını eğdi. Dudakları kulağıma değdi.

"Söyle bana Gildi, burada benimle geçirdiğin birkaç kısa gün içinde neler gördün?" Ona yeterince hızlı cevap veremediğim için duraksadım. "Seni evliliğe bağlama nedenimin hayatını kurtarmaktan başka bir şey olduğuna inanman için sana tek bir neden verdim mi?"

Sıcaklık içime akıyor, doğru düşünmemi zorlaştırıyordu. Bunu bana nasıl yapıyordu?

"Beni sadece heykeller için istiyorsun," diye .

Beni heykeller için istedi. Sadece heykeller için.

Sırtım göğsüne gelecek şekilde beni çevirdi ve elini karnıma bastırdı. Beni tekrar vücuduna . "Bunu hissediyor musun, Gildi?"

Yutkundum.

Hissettim. Onu hissettim. Sert, kocaman ve sikilemeyecek kadar şüpheli.

Eğilip dudaklarını çıplak omzuma değdirirken ılık nefesi boynumu gıdıkladı. "Seni altınla yapabileceklerinden çok daha fazlası için istiyorum. Ama neye inanmak istiyorsan ona inanacaksın."

"Mazrith!" Kraliçe'nin tiz sesini duyunca rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim. Prens'in beni bırakmasını bekliyordum ama o beni daha sıkı çekti. Sırtımın küçük kısmına bastırıldığı, dikkat dağıtıcı ereksiyona doğru daha sıkı.

"Nişanlımla dans ediyorum," dedi ve kalabalık etrafımızda geniş bir daire oluşturdu.

"Anlıyorum." Vücudumda aşağı yukarı uzun bir bakış attı ve yanaklarımın bildiğim kadar kızarmamış olmasını diledim. "Çok güzel bir elbise."

Kraliçe'nin önünde ne yapmam gerektiğini hatırlayamayacak kadar arkamdaki erkek kulesine dalmış bir halde başımı bir santim eğdim.

Rangvald onun yanında öksürdü. "Sizinkinin eline su dökemez Kraliçem," dedi.

"Ah, doğru, hayır," dedim hemen. "Seninki, şey... çok muhteşem."

Mazrith'in tutuşu bir şekilde daha da sıkılaştı ve garip bir öksürük çıkardım.

"Bu maskaralığın devam etmesine izin verilmeyecek," diye tısladı Kraliçe aniden, öne doğru bir adım atarak. Siyah dişleri

ve gözlerinde manik bir parıltı vardı. "Sen bir insansın. Bir kölesin. Kız kardeşimin iğrenç sarayından doğdun."

Altın Saray'ı savunma ihtiyacı hissetmedim ama içimde ırkıma karşı bir meydan okuma dalgası yükseldi.

Mazrith benden önce konuştu. "Üvey anne, sana bu nişan için nedenlerimi anlattım," dedi etrafımızdaki kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. "Bu küçük kadın potansiyel olarak güçlü bir silahı geliştirmemde bana yardımcı olacak. Ve bu arada, kendimi onun eşsizliğine kapılmış buluyorum." Konuşurken çıplak omzumun çıkıntısı boyunca tüy gibi hafif bir parmağını gezdirdi. "Daha önce tattığım tüm lezzetlerden gerçekten çok farklı."

Sözleri karşısında içim sıkıştı. Onun tarafından tadılmak...

"Mazrith, sana güvenmiyorum." Sesi hafifti ama kelimeler zehir saçıyordu. "Eğer bu hafta sonuna kadar onun senin için ne işe yaradığını bana kanıtlayamazsan, onu masamda istiyorum."

"Masa mı?" Sözcük dudaklarımdan gayri ihtiyari döküldü ve vahşi bakışları yüzümü taradı.

"Canım, Mazrith'in bu konuda haklı olduğuna inanıyorum. Tadın bugüne kadar denediğim hiçbir lezzete benzemeyecek."

Geri çekildim, Prens'in göğsüne daha sıkı sarılmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu.

"Parti için teşekkürler üvey anne," dedi Prens. Giysilerinin altında hissettiğim hırıltı, ses tonundaki nezaketle uyuşmuyordu.

Başka bir yerde olmak istememe neden olacak kadar uzun süre ona baktı, sonra delicesine yüksek topuklarının üzerinde yavaşça döndü ve uzaklaştı. Fae'ler onun etrafında sıralandı, hepsi aynı anda konuşuyor, kapıya doğru ilerlerken seçtiği içecekleri ve yiyecek tabaklarını ona uzatıyordu.

"Gidiyor mu?"

Prens artık terleyen elimi kaldırdı ve beni sertçe kendisine doğru çevirdi.

Yüzümü nötr tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve başarısız oldum.

Büyüleyiciydi. Işık her gölgeyle oynuyor, soluk beyaz yara izlerini kaldırıyor, kemik yapısının mükemmelliğini vurguluyordu.

Fae ve savaşçı. Güzel canavar.

"Benim hikayenizin kötü adamı olduğuma inanıyorsunuz. Yanılıyorsun." Kelimeleri söylerken dudaklarının hareketini izledim.

"Eğer o kötü adamsa, sen nesisin?"

Parmaklarını sırtımda gezdirdi ve beni yavaşça geriye doğru yatırdı, müziğin ritmine uygun olarak.

Başı , benimkine alaycı bir şekilde yaklaştı.

"Ben kahraman değilim." Nefesi dudaklarıma fısıldadı, ağzı çok yakınımdaydı.

"Bir kahramana ihtiyacım yok."

"Ne istiyorsun, Gildi?"

"Neden sana söyleyeyim ki?" Sözlerim nefes nefese kalmıştı.

Beni tekrar kucakladı, beni döndürürken ayaklarımdan kaldırdı, sonra uyluğumu kavradı ve beni tekrar yere bırakırken bacağımı kaldırdı. İçgüdüsel olarak baldırımı onun iri kalçasının etrafına sardım. Göbeğim sert kaslara baskı yapıyordu ve ona karşı hareket etmeyi o kadar çok istiyordum ki neredeyse dönüp kaçacaktım.

"Bana söyledin çünkü hayatında tanıştığın ve seni gözyaşlarına boğmayan ilk insan benim," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak. "O hınzır, yalancı dilini sabit tut. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Bunu sende görüyorum. Hayatının sana sunduğundan daha fazlası için doğmuşsun. Ve bunu biliyorsun."

Korku, neden olduğu lanet olası uyarılmanın içinden geçmeye zorladı kendini.

Kafamın içine mi girmişti?

Hayır. Muhtemelen tüm kadınlar için kullandığı bir cümleyi kullanıyordu. Onu özel biri gibi gösteren bir cümle. Beni değil.

Ama lanet olsun, haklıydı.

Hayatımı o atölyede geçirmemem gerektiğini hep biliyordum. Oraya asla uyum sağlayamayacağımı.

Reyna, bunu çözmek o kadar da zor değil! Sen bir kölesin ve beş mahkemede başka kimsede olmayan saçlara sahipsin! Bakışları benimkini delip geçerken bile kendimi azarladım.

"Ya sen? Sen ne istiyorsun?"

"Şu anda mı? Seni."

Bir eli bacağımdan aşağı kayarken, diğeri boynuma dolandı. "Üvey annenin oyununu oynadığınızı sanıyordum?"

"Artık değil. Bize bir ültimatom verdi, hatırladın mı?"

Bacağıma çalıştım ama kocaman elleri beni sıktı. "Bırak beni."

Tutuşu anında gevşedi. Geriye doğru adım attım ve küçük bir kumaş şeridi giymiş bir adam birdenbire ortaya çıktı. İçinde baloncuklar olan bardaklarla kaplı bir tepsiyi kaldırdı ve ben de bir tanesini aldım.

Ona tekrar baktığımda, Prens'in gözleri ihtiyaçla doluydu.

Numara yapmaması gerekiyordu.

"Seninle dövüşeceğim," diye

fısıldadım. "Bekleyeceğim."

"Ne?"

"Bu şarap insanlar için tehlikeli."

Bardağıma baktım ve kafamı kaldırdığımda gitmişti.

BÖLÜM 29

F Bir an için tek hissettiğim yalnız bırakılmanın verdiği panikti. Baktığım her yerde gözler üzerimdeydi ve dans alanından uzaklaşıp gölgelik bir yere doğru ilerlemeye başladım.

Neyim olduğunu çözene kadar fark edilmeyeceğimi umduğum bir duvarın yanında.

Yumuşak parmaklar koluma dokunduğunda Rangvald'ın sessiz sesi "Leydim," dedi.

İsteksizce döndüm. "İyi akşamlar."

Bardağıma baktı. "Biliyorsun, fae şarabı insanlar için biraz serttir."

Cesaret sağduyudan önce geldi ve bardağı dudaklarıma götürüp uzun bir yudum aldım. Tadı çilek gibiydi, daha önce sadece bir kez tattığım bir zevkti bu. "Çok güzel," dedim, gözlerimi Rangvald'a kilitleyip ona doğru olabildiğince çok 'siktir git' havası göndererek.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Elini uzattı. Yara izi ya da nasır olmadığını ve tırnaklarının mükemmel şekilde bakımlı olduğunu fark ettim. Bu adam dövüşçü değildi.

Onunla dans etmek istemedim. "Aslında, ben-"

Sözümü kesti. "Bir dans, leydim. Zamanınıza değmesini sağlayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Harcadığım zamana değer mi?"

Elini tekrar uzattı ve tereddütle elini tuttum. Bana yaklaştı ve diğer elini kalçama koydu. Kendi elimi onun üzerinde kenetledim ve belime kadar götürdüm.

Üzerimdeki yüzlerce göz değişmemiştı ve çalan piyano melodisinin yumuşak notaları altında mırıldanmalar duyuyordum.

", sanırım bir şeyin farkında olmalısınız."

Nefesi yanağımda ılıktı ve kendimi geri çekilmemek için zorladım. Bu erkekte tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Lord Orm'un yaydığı gibi düpedüz zalimlik ya da Kraliçe'nin sahip olduğu gibi çarpık bir çılgınlık değil. Sadece sinir bozucu bir şey vardı.

"Muhtemelen bilmem gereken pek çok şey var Rangvald," dedim elimden geldiğince kibarca.

Beni yavaş bir daire çizerek hareket ettirirken yumuşak bir kıkırdama sesi çıkardı. "O zaman zaten bildiğin şeyle başlayalım. Kraliçe senin ölmeni istiyor."

"Evet, sanırım bu oldukça açık."

"Sen sıradan bir insan değilsin."

"Ben runik işaretliyim," dedim yavaşça.

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. Sen sıradan bir rune-işaretli değilsin."

Kalbim küt atmaya başladı. "Neden söylüyorsun?"

Koyu renk gözleri parlıyordu. "Saçlarına bak. Çok sıra dışı."

İhtiyatlı bir nefes aldım. "Gerçekten."

"Prens senden gerçekten ne istiyor?"

Ah. İşte benimle konuşmasının gerçek sebebi buydu. Oyunu oyna Reyna. "Onu duydun. Altın Saray'a değerli bir varlığı çaldığını göstermek için. Görünüşe göre saçımdan da oldukça etkilenmiş."

Fae bana gülümsedi, hiçbir samimiyet içermeyen soğuk bir ifadeyle. "Kraliçe'nin bir sorunu var." Sesi alçalmıştı, neredeyse benim duyamayacağım kadar alçaktı. "Zevkleri hem doyumsuz hem de öngörülemez."

"Onları bensiz tatmin etmenin bir yolunu bulması gerekecek. Prensi duydunuz."

"kişi sen değilsin. Saray'da sadece iki gölge-eğiricimizin kalmasının bir nedeni var."

Kaşları bir birine çatıldı. "O... o senin rün işaretlilerini mi öldürüyordu?"

Yavaşça dönmeye devam ederken ifadesi nötr kaldı. "Kasten değil. Ama leydim, bilmem gerek. Prens bize yardım etmenin bir yolunu buldu mu?" Gözleri elimdeki siyah rune'a kaydđ ve anladđđım şey yerine oturdu.

Prens'in beni shadow-spinner.

Hızlıca düşünerek ona baktım. Rangvald Kraliçe'nin en yakın müttefikiydi. Ona ve Saray'a faydalı olabileceğimi düşünüyorsa, Kraliçe'nin 'doymak bilmez ve öngörülemez zevklerinden' kurtulma şansım daha yüksekti.

"Prens'in ne üzerinde çalıştđđını size söyleyemem," dedim kaçamak bir ifadeyle.

Rangvald'ın gözleri parladı. "Ama bir şey üzerinde çalışıyor?"

"Bu onunla yapmanız gereken bir konuşma."

"Yapacağım leydim. Teşekkür ederim." Başını eğdi, sonra gözlerini omzumun üzerinden bir şeye dikti. "Dans için de teşekkür ederim. Görünüşe göre majestelerinin artık bana ihtiyacı var."

Döndüm ve avlunun uzak tarafında duran ve önünde iki büklüm olmuş bir kadın olan Kraliçe'ye doğru ilerleyişini izledim.

Daha fazla göremeden tekrar arkamı döndüğümde, kendimi lezzetli çilek şarabından bir yudum daha alırken buldum.

"Fae şarabı iğerken gerçekten dikkatli olman gerektiğini biliyorsun." Voror'un sesi kafamın içinde yankılandı ve bu beni gülümsetti. En azından burada gerçek bir müttefikim vardı.

Baykuşu aramak için gizlice yukarı doğru baktım ama hiçbir şey göremedim.

"Ben bir gizlilik ustasıyım. Beni fark edemezsiniz."

Cevap veremeyip sözlerini bir meydan okuma olarak algılayarak avlunun kenarındaki boş bir noktaya geçtim ve sırtımı pürüzsüz koyu renkli taşa yasladım. Yükselen kuleleri süsleyen dans eden ışıkları ve parıldayan pencereleri seyrediyormuş gibi yaparak, beyaz baykuştan bir iz bulabilmek için duvarları taradım.

Bir an sonra, sağ tarafımda, otuz metre yukarıda, karanlık bir pencere kenarında küçük bir beyaz pırıltı gördüğümü sandım. Sırttım.

"Beni buldun çünkü sana bir ipucu verdim. O zavallı insan gözlerin için üzüldüm."

Başımı salladım ve zavallı insan gözlerimi devirdim, keşke karşılık verebilseydim.

"Mazrith biraz erken ayrıldı." Frima eteğini savurarak bana doğru yürüyordu. "Yarın bütün gün çalışacağın için biraz dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Memnuniyetle," dedim.

Bardağıma baktı. "Bunu bitirirsen iyi uyursun. Gerçi ne tür rüyalar göreceğini Odin bilir."

"Kabuslar mı?" diye sordum, sonra da ağzımdan kaçırdığım kelime kulağa ne kadar korkutucu geldiği için kendime lanet ettim.

Frima gülümsedi. "Oh hayır. Fae şarabı bir afrodizyaktır." Başparmağıyla omzunun üzerinden tıklım tıklım dolu avluya baktı. "Divan'ın çoğu sabaha kadar sikişecek."

"Oh." Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Frima başını eğdi. "Senin gibi bir ağızla, seni iffetli biri olarak düşünmemiştim."

"Ben iffetli biri değilim," dedim başımı sallayarak. "Sadece bu konuda konuşma ihtiyacı hissetmiyorum."

"Doğru. Yaşlı bir adam ve çocuk gibi davrandığın bir kızla yaşadın," dedi başını sallayarak. "Bu yüzden bu konuda konuşmak istemiyorsun."

Tekrar başımı salladım. "Gidebilir miyiz?"

"Elbette. Şarabı da getirecek misin?"

Üzerimdeki tüm gözlerin farkında olarak Frima'yı avlu boyunca takip ettim. Omuzlarımı geriye ittim ve çenemi yukarıda tutarak elbisenin açıkça yapmak için tasarlandığı işi yapmasına izin verdim.

Bunu terzinin mi tasarladığını yoksa birinin ona ne yapması gerektiğini mi söylediğini merak ettim. Tepkisine bakılırsa Mazrith olmadığı kesin.

Konuşmamız kafamdan bölük pörçük geçiyordu, dansın yoğunluğu hepsini sırayla hatırlamamı zorlaştırıyordu.

"Ben kahraman değilim."

O da böyle söylemişti.

Bunu biliyordum. Tabii ki biliyordum. Ama onun da kötü adam olmama ihtimali var mıydı?

Gölge Mahkemesi'nde geçirdiğim birkaç günün ardından onun üvey annesinden tamamen farklı olduğunu biliyordum.

Ama birkaç gün, onlarca yıllık söylentileri ortadan kaldırmak için yeterli miydi? Düşmanlarını kendi ailelerini öldürmeye zorladığını, sonra da cesetlerle birlikte çürüdüklerini söylüyorlardı. Sayısız insan ve düşman fae onun elinde ölmüştü. Beni kaçırmıştı. Kara'nın boğazını kesmekle tehdit etti.

Hangi dünyada kötü adamı oynamadı ki?

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladık ve ben rotaya daha fazla dikkat etmeye çalıştım. Kaçmak için başka bir şansım olacağını düşünmüyordum ama hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

" kaç?" Frima'ya sordum.

"Gece yarısından iki saat sonra. Maz kahvaltının saat yedide verilmesini istedi."

İnledim. Biraz uyumak için beş saatim vardı ve kafamın içinde yüzlerce gürültücü ve muhtaç köpek dolaşıyormuş gibi hissediyordum.

Frima kıkırdadı. "Şarabın kalanını iç. Sen insansın, seni bayıltacaktır."

" bu kadar savunmasız olmak istediğimi mi sanıyorsun?"
Bana bir bakış attı. "Odan büyü ile kilitlenmiş. Maz seni ziyaret edecek olsaydı, bilincinin açık olmasını isterdi."
"Seninle
dövüşeceğim."
"Bekleyeceğim."
m."
Sözcükler bana geri döndü, ona söylediğim anda beni tutuşunu bıraktığı yol boyunca.
Fates, Prens neredeyse o şeytani heykeller kadar kafa karıştırıcıydı.

Kuzgun odasına vardık ve Frima kapıda durakladı. "Kölelerin hepsi aşağıda meşgul, o yüzden hizmetçi yok."

"Peki," dedim, yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordum ve Brynja'nın orada olmamasını zerre kadar umursamıyordum. Parmağımdaki yakut yüzüğü çıkarıp komodinin üzerine bıraktım. Onu çıkarmak beni rahatlatmıştı.

Frima dikkatle elbiseme baktı. "O şeyin içinden çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Gözlerim şüpheyile kısıldı ve gözlerini devirerek bir elini kalçasına koydu. "Bak, anlıyorum."

"Neyi alayım?"

"Sizin durumunuzda ben de hemen hemen sizin yaptığınız her şeyi yapardım."

Ona güvenmek istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Ben senden çok daha büyüğüm Reyna." Sesi yumuşadı.
"Aşk hakkında bir şeyler biliyorum. Ve nefreti."

Ondan bir konuşma beklemiyordum. Beynimde yeterince süzgeç vardı ve Prens'e bu kadar yakınken benim müttelikim olabileceğine bir an bile inanmadım. "Yorulдум."

"Ve kızgın ve kafası karışık, şüphesiz."

"Bu işe yaramayacak," dedim.

Göz maskesini çıkardı. "Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Emin değilim. Ya Maz'in beni ne için kullandığını öğren, çünkü sana söylemedi ya da beni kendi tarafına çek, böylece daha kolay kontrol edebilirsin."

Beni şaşırtarak gülümsedi. "Belki de Maz düşündüğüm kadar deli değildir."

"Yani ben haklı mıyım?"

"Hayır. Sadece elbisenin yakasını senin için açmayı teklif ediyorum. Ne eksik ne fazla."

"Saçmalık."

"Sen ." Omuz silkti, sonra koridora geri adım attı ve kapıyı arkasından usulca kapattı.

BÖLÜM 30

I Hayatım buna bağlı olsaydı, elbiseden çıkmamın ne kadar uzun sürdüğünü Frima'ya asla itiraf etmezdim.

Ağır kadife kumaş ve karmaşık altın dantellerle boğuşurken öğrendiğim tüm küfürler dudaklarımdan döküldü. Yakasındaki minik kancalar beni çileden çıkarmaya yetmişti ve saçımdaki düzinelerce iğneyi çıkarmam gerektiğini fark ettiğimde artık canıma tak etmişti.

Bir bardak fae şarabı aldım ve içtim.

Uyumak için çok az saatim kalmıştı ve kafam, kalbim ve vücudum dinlenemeyecek kadar fazla enerjiyle yanıyordu.

Prince'in ben uyurken benden faydalanmayacağına inanıyordum. Ve Frima'nın odamın güvenli olduğu konusunda haklı olduğuna inanıyordum. Prens'in koruması altındaydım ve kapı sadece onun savaşçılarının geçebileceğini tahmin ettiğim bir büyüyle kilitlenmişti.

Eğer kesintisiz bir uyku için bir şansım varsa, bunu .

Duyularımı hoş bir bulanıklığın kaplaması uzun sürmedi ve on dakika içinde kendimi parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip iğne ararken meditatif bir eylemin tadını çıkarırken buldum.

Hepsini aldığıma emin olduğumda, uzun vardiyayı giydim ve gereksiz büyüklükteki yatağa tırmandım.

Zihnim kutsanmış bir şekilde yavaştı, saniyeler içinde uykuya daldım.

Taş bir masanın üzerinde yatıyordum, yüzey çıplak tenimin altında serin ve pürüzsüzdü. Tamamen çıplak bir ten, fark ettim. Üzerimde hiçbir şey yoktu.

Kendimi dirseklerimin üzerine ittim ve etrafıma göz kırptım, nerede olduğumu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Yggdrasil'in gövdesinin içindeydim.

Suyun yumuşak şırıltısı ve ışığın parlak, sıcak parıltısı Gölge Avlu'nun kasvetinde geçen günlerden sonra muhteşemdi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Daha çok gülümsemelisin, Gildi."

Gözlerim masanın ucuna kaydı. Prens Mazrith orada duruyordu ve ben nefesimi içime çektim.

Üzerinde tişört yoktu ve muhteşemdi.

Vücudu görkemli bir şeydi, sert ve kaslıydı ve siyah saçlarla tozlanmıştı. Yontulmuş karın kasları ve geniş, güçlü omuzları rün dövmeleriyle kaplıydı. Kaslarla dolu devasa kolları yanlarından sarkıyor, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Saçları gevşekti, omuzlarına dökülüyordu ve bana bakarken parlak gözleri parlıyordu.

Her şeyimi.

Kalçalarımı birbirine bastırdım ve tüm vücudumun ısındığını hissettim.

Göğsünün derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkardı. "Gildi ne demek biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Ziyafet demek. Sen, nişanlım, benim ."

Gerçekten de beni yutmak istiyormuş gibi görünüyordu, gözleri tenimin her santimetresinde geziniyordu.

Taş masanın üzerine geri çekildim.

"Bu bir rüya." Kelimeler dudaklarımdan döküldü ve durup onları düşündüm.

Bu bir rüyaydı. Etrafıma göz kırparken gerçeküstü bir farkındalık üzerime çöktü, önce saygıdeğer çevreme, sonra önümdeki yarı çıplak fae prensine baktım.

"Bu bir rüya." Bunu kabul ederek daha yüksek sesle söyledim.

Mazrith'in gülümsemesi hınzırlaştı. "O zaman sana istediğimi yapmama izin vermende bir sakınca yok."

Başımı salladım. "Bana dokunmana izin vermeyeceğim."

Gözleri çıplak bedenimi taradı ve boğazının derinliklerinden yine o hırıltılı sesi çıkardı. "Yapacaksın."

"Hayır."

Gözleri göğüslerimden ayrılıp benimkileri buldu. "Sana dokunmayacağıma yemin edersem, bu rüyanın tadını çıkarmana izin verecek misin?"

Gözlerimi kısmıştım.

Fae'ler rüyalara giremez.

Girebilirler mi?

Hayır, dedim kendi kendime. Fae şarabının rüyamda seks görmeme neden olacağı konusunda uyarılmıştım ve işte buradaydım, rüyamda seks görüyordum.

Bu sadece kafamın içindeydi.

Rahatlarken içimi bir merak kapladı. "Bana dokunmadan ne yapabilirsin?"

Bir elini yavaşça kaldırdı ve elinin içinde asası .

Kesinlikle bir rüya. Fae'ler asaları bir anda ortaya çıkaramazlar.

Asanın ucundan bir parça gölge aktı ve Mazrith dilini dolgun dudaklarında gezdirdi, gözleri karardı.

"Ne... ne yapacaksın?"

"Sana elimi bile sürmeyeceğim," diye cevap verdi. Gölge bana doğru aktı, birbirine kenetlenmiş dizlerimin üzerinden fısıldadı. "Ama bana yalvarmanı sağlayacağım."

"Yalvarmayac
ağım."

"Yalvaracak
n."

Gölge dizlerime bastırdı ve tenime dokunduğunda nefesim kesildi. Çok soğuktu. Çıplak bacaklarımın ve kalçalarımın üzerinden akarak tüylerimi diken diken etti ve ürperdim.

"Yapmayacağım."

"Dokunuşum için yalvarmayacaksın," diye homurdandı. Gölge karnımdan yukarı süzülürken dudaklarımdan bir inilti kaçtı, soğukluğu meme uçlarımı sertleştirdi. Etraflarından akarak doğrudan merkezime ürperti gönderdi.

"Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım," diye tısladım, gözlerimi onunkilere kilitleyerek. Arzuyla canlanmışlardı. İhtiyaçla.

"Bunun için bana yalvaracaksın." Onun sözleriyle pantolonu kaybordu.

Freya bana yardım etti, etrafımdaki her şey yok oldu. Gözlerimi bacaklarının arasındakinden alamıyordum.

Çok büyüktü. Kocaman ve sertti, karnı yukarı kalkmıştı, parlıyordu ve kalındı.

"Hayır, yapmayacağım." Sesim nefes nefese ve zayıftı. Gölge meme uçlarımdan etrafında dönüyor, vücuduma zevk karıncalanmaları gönderiyordu. Mazrith inledi ve eliyle sikini kavrayarak yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi.

İçime bir sıcaklık doldu ve dudağımı sertçe ısırıldım.

Bu bir rüya. Bu bir rüya.

Gölge karnımdan aşağı akarak dizlerime ulaştı. Yavaşça, onları birbirinden ayırdı.

Bu bir rüya.

Dizlerimin çökmesine izin verdim ve kendimi Prens'e gösterdim.

Gözleri üzerimdeyken tutuşu sıkılaştı.

"Çok güzelsin," diye hırladı. "Ve beni istiyorsun."

Islaklığım belli olmuş olmalıydı ve gölge içime doğru yaklaştıkça inledim, buz gibi zevk izleri iç uyluklarıma doğru kıvrıldı.

"Yalvarmayacağım," diye mırıldandım, gözlerimi hâlâ onun kocaman sikini yavaşça ve kasıtlı olarak okşayan elinden alamıyordum.

Gölge ıslaklığıma bastırdı ve ben haykırdım, kalçalarım sarsıldı.

Hava çok soğuktu ve ben çok sıcaktım.

Tekrar hareket etti, en hassas bölgelerimin etrafında aktı, keşfetti. Zevk içimden geçerken gözlerim kapandı. Gölge klitorisimin üzerinde dans ederken inledim ve içimde dalgalanan yakıcı his kıvılcımları gönderdim.

"Seni doldurmam için bana yalvaracaksın."

Nefesim derinleşti ve soğuk daha da şiddetlendi, yanan göbeğime karşı çok serindi.

Kalçalarımı salladım, dokunuşun daha sert olması için can atıyordum. "Seni çığlık attırmam için bana yalvaracaksın."

Vücudum yanıyordu. Çok sıcak ve çok ıslaktım. Gölgenin vücuduma dolan sıcaklığı söndürebilecek tek şeydi.

"Bir gün," diye hırladı Mazrith. "Bir gün sikim için yalvaracaksın. Seni sikmem için yalvaracaksın. Ve ben seni alacağım ve benim olacaksın."

Söylediği her kelime gölgenin beni sarmaladığı hazzı körüklüyor gibiydi, içimdeki baskı artıyordu. İnledim ve kalçalarımı öne doğru bastırarak kendimi gölgeye doğru bastırdım.

"Bana bak," diye hırladı Mazrith. Gözlerimi açtım, elinin kocaman sikinin etrafında sert ve hızlı hareket ettiğini ve yüzündeki yakıcı arzuyu gördüm.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gölge klitorisimin üzerinde dans ediyor, zevk içimde bir kreşendoya dönüşüyordu. Konuşamıyordum, zar zor nefes alabiliyordum.

Çok fazlaydı. Sıcaklık, zevk, onun görüntüsü. Hepsi çok fazlaydı.

Bir çığlıkla patladım.

Vücudumdaki her kas gerildi ve dondu, kalçalarım tekrar tekrar öne doğru sarsıldı. Sanki havada süzülüyormuşum gibi hissettim,

Görüşüm bembeyazdı ve bedenim karıncalanıyordu. Ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar her yerim yoğun bir zevkle yanıyordu. Mazrith inledi, eli sikinin etrafında sertçe pompalanıyordu, sonra arkasına yaslandı, gözleri kapandı. Aleti sarsıldı, tohumunun kalın bir incisi elinin üzerine döküldü ve sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Yutkundum, vücudum ağrıyordu ve içim hâlâ zevkle zonkluyordu ve gözlerim önümdeki manzaraya yapışmıştı.

Gürültülü bir vuruş, puslu zevkime çarptı. "Bu da ne..."

Mazrith'in gözleri benimkileri buldu. "Uyanma zamanı, Gildi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

I Yatağımda dik oturdum, kalbim çarpıyordu, yüzüm yanıyordu ve vücudum alev alev yanıyordu.

"Reyna, giyin," diye seslendi Frima'nın sesi.

Kapıya.

Cevap vermedim, şaşkınlıkla odaya bakıyordum, hisler içimde zonkluyordu.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Ellerimi vücudumda gezdirip kontrol ettim. Vardiyam hâlâ devam ediyordu ve yatakta yalnızdım.

Sadece bir rüyaydı.

Benim hayalim.

Bir nefes çektim. Beynimin bu kadar... bu kadar pis bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun gölgeleriyle ilgili bir şeyim mi vardı? Bu da nereden çıkmıştı?

Aç gözleri, kocaman siki, boğucu vaatleri aklıma geldi ve arzu bedenimi yıkadı.

Kimseye bir şey için yalvarmak istemedim. Ama benimle konuştuğunda... Daha fazla bir şey istememişim. Kapı önce tıkladı, sonra açıldı. Şaşkınlıkla gıcırdadım, çarşaflarımı kavradım ve savunmaya geçercesine çeneme kadar çektim.

Frima odaya adımını attı. Dövüşçü derilerini giymişti ve dudaklarını bükerek

benimle boş şarap kadehi arasına bakarken alaycı bir gülümseme takındı.

"Yıkan ve giyin. Brynja kahvaltını odana getirmeyecek, onun yerine seni aşağıya götüreceğim."

"Kraliçe'ye mi?" .

"Hayır." Gülümsemesi yumuşadı. "Lhoris ve Kara ile birlikte esir kamarasında. Prens'ten bir iyi niyet jesti."

Ona göz kırptım. "Gerçekten mi?" "Gerçekten. Ben dışarıda bekleyeceğim."

O gider gitmez yataktan fırladım ve gerçeküstü rüyayı sistemimden atmak için gerçekliğe ulaşmaya çalıştım.

Prens arkadaşlarımı görmeme izin veriyordu. Ve ben başka bir şey istemiyordum. Belki soğuk bir banyo dışında.

Hızla banyo odasına doğru ilerlerken boş şarap kadehine ters ters baktım. Soğuk suyla yıkandım, rüyanın neden olduğu sıcaklığı bastırmaya çalıştım. Yavaş yavaş, uykunun verdiği bulanıklık tamamen kaybolurken, vücudumda titreşen hisler de azaldı. Kendimi Prens'i giyinik olarak hayal etmeye zorladım. Bir sürü kıyafet giymişti; gömlekler, pelerinler ve kürkler.

Beni kaçırmıştı. Arkadaşlarımı öldürmekle tehdit etti.

Onu çıplak görmek istemedim. Onun gölgesini vücudumda görmek istemiyordum. Ona hiçbir şey için yalvarmak istemedim.

Bugün bana iyi davranıyordu çünkü onun için çok çalışmama ihtiyacı vardı ve aptal değildi. İşbirliği yapmamı sağlamanın en iyi yolu arkadaşlarımdı. O da bunu biliyordu.

Ama bu, onları görebileceğim ve onlara konsantre olmam gerektiği için ne kadar memnun olduğumu azaltmadı.

Banyo odasından aceleyle çıktım. Omuz çantamda temiz gömlek ve pantolon vardı ve onu saklandığı yerden çıkarmak için elimi yatağın altına soktum. Ama orada hiçbir şey yoktu. Her şeyi yataktan çıkardım, çılgınca aradım ama yoktu.

Bir öfke hırıltısı çıkardım. O çantadaki asa tam bir servet değerindeydi. Ve bir altın-fae'nin elinde çok güçlü bir silahtı. Biri onu kaçırdığımı biliyor olabilir miydi?

Yatağın direğini tekmeledim. Bu benim tek para kaynağımdı. Kolumdaki as. Ve şimdi gitmişti.

Nefesimin altında küfrederek, geldiğim kıyafetleri çıkarmak için dolaba yöneldim. Onları çekip çıkardığımda kireçli pudra ve limon koktuklarını görünce şaşırdım. Sanırım Brynja tarafından temizlenmişlerdi.

Pantolonumu çekiştirirken, hizmetçinin odama girebildiğini düşündüm. Başka kimin vardı? Tüm savaşçılar ve Prens. Çantanın orada olup olmadığını en son ne zaman kontrol ettiğimi hatırlamaya çalıştım. Onu en son Prens'le heykellere gitmeden önce gördüğümü hatırlıyordum. Ama odamın dışında olduğum süre boyunca o da yanımdaydı, Frima da.

Döndüğümüzde Svangrior odamdan uzaklaşıyordu ama üzerinde çantama ya da onu saklayabileceği bir yere benzeyen hiçbir şey görmemiştim.

Belki de hırsız balo sırasında almıştır?

Giyindim, masanın üstünden korumalı saç bandını aldım ve saçlarımı yüzümden uzakta olacak şekilde etrafında döndürmek için elimden geleni yaptım. Voror'un tüyünü Brynja'nın başardığından daha az ustalıkla yan tarafına yapıştırdım ama işimi .

Yansımama son bir kez kaşlarımı çatarak kapıya vurmak için döndüm. Frima açtı.

"Neden bu kadar kızgın görünüyorsun? Arkadaşlarını gördüğüne sevinirsin sanmıştım," dedi ben odadan çıkarken.

Ona çantadan bahsetmeyi düşündüm. Ama ona hâlâ güvenmiyordum ve giysilerim çalındı diye bu kadar kızmam için hiçbir neden yoktu. Ona söylemek, içinde ne olduğu konusunda şüphe uyandırabilirdi.

Her kim aldıysa altın asanın orada olduğunu biliyor olmalı diye düşündüm. Kim kıyafet çalar ki?

Kasvetli koridorda yürümeye başladığımızda, "Sadece yorgunum," dedim.

"Rüyalar seni uyutmuyor mu?"

Rüyanın anıları içime dolup kaslarımı sıkarken yüzüm ısındı. "Hayır. O şarapla ilgili tüm bu yaygara da neyin nesi anlamıyorum."

"Yalancı," diye kıkırdadı.

"Fae'ler rüyalara girebilir mi?" Elimden geldiğince rahat bir şekilde sordum.

Güldü. "Yüksek Fae değillerse hayır. Tanrılar gittiğinden beri soyları tükendi. Neden? Uykunda bir fae tarafından ziyaret mi edildin?" Gözleri parlıyordu.

Önce ona, sonra da sonsuz gibi görünen bordo duvarlara baktım. "Bu renkten nefret ediyorum," diye tersledim.

Frima duvarlara baktı. "Pırıl pırıl beyaz ve altın rengi mi tercih edersin?"

"Neyi tercih ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok." Cevap vermedi.

Yolun geri kalanında sessizce yürüdük ve bu sefer rotaya çok dikkat ettim. Esir odasına yolu bir kez kendi başıma bulmuştum ama en hızlı yolu bilmenin zararı olmazdı.

Geniş odanın ortasındaki uzun masa terk edilmişti ve Frima beni aceleyle Lhoris ve Kara'nın bulunduğunu bildiğim parmaklıklı odaya götürdü. "Herkes dönmeden önce yirmi dakikanız var. Sesinizi alçaltın."

Kapının kilidini açtı ve beni içeri itti.

Kara saniyeler içinde üzerimdeydi ve beni sarıp sarmaladı. Ben de ona sarıldım ve bana verileceğini hiç düşünmediğim bu anın tadını çıkardım.

"Nasılsın?" Beni bıraktığında ona sordum. Lhoris odanın zemininde, bir sürü dolu tabağın ortasında oturuyordu. Peynirler, ekmekler, soğuk etler ve çoğunlukla tanımadığım meyvelerden oluşan bir tepsi etrafını sarmıştı. Bana gülümsedi, kocaman sakalı seğiriyordu.

"Biz iyiyiz," dedi Kara. "Siz nasılsınız?" İri gözleri endişeyle doldu.

"Düşündüğümden daha ." "Otur. Ye.

Anlat bize," dedi Lhoris.

Frima'nın etrafta dolaşıp beni dinlemediğinden emin olmak için parmaklıklardan dışarı baktıktan sonra, tabağa sığdırabildiğim kadar yemek alarak onun dediğini yaptım. Bugün uzun bir gün olacaktı, biliyordum.

"Sanırım geçen gece için cezalandırılmadığımıza göre, cezayı sen çektin," dedi sessizce, gözleri çıplak kollarımda cezama dair kanıt ararken.

Başımı salladım. "Svangrior Prens'e söylemedi. Ya da beni cezalandırmadı."

Lhoris başını eğdi. "Neden olmasın?"

"Bir daha denememem için bana daha çok işe yarayacağını düşündüğü bir teşvik verdi."

İri adam bilerek başını salladı, Kara'ya baktı ve peynirden bir ısırık aldı. Heyecanla bana baktı. "O baykuş gerçekten bizimle konuştu mu? Lhoris buna hâlâ inanmadığını söyledi," dedi telaşla.

Ona gülümsedim. "Evet. Gerçekten de öyle. Adı Voror ve kendisiyle ilgili oldukça yüksek bir görüşü var."

Ağzı bir karış açık kaldı. Lhoris'e dönerek, "Sana söylemiştim!" dedi.

Onu onaylarcasına başını salladı, sonra bana döndü. "Son konuşmamızdan bu yana çok şey öğrenmişsin gibi görünüyor. Anlat bize."

İçimde kararsızlık kıvılcımları çıktı. Onlara heykellerden bahsetme riskini almalı mıydım? Henüz onlar hakkında paylaşacak faydalı bir şeyim olacak kadar bilgi sahibi değildim, bu yüzden riske girmeye değmeyeceğine karar verdim.

"Prens, Kraliçe kafamın içine giremesin diye bu saç bandını korudu, sonra da bana altın olabileceğini düşündüğü bir yer olduğunu söyledi," dedim, kasıtlı olarak yarı doğruyu belirsiz bir şekilde söyledim.

"Hangi yer?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum." Düpedüz bir yalandı ama onları korumak içindi. Ne de olsa Kraliçe'ye karşı korumalı değillerdi.

"Peki ya baykuş?"

"Bana yardım etmesi için bir Fae kadın tarafından gönderildi. Onun kim olduğunu bilmiyorum, ben de bilmiyorum." Lhoris ağzına yemek tıktırmaya ara verdi.

"Size yardım etmek için mi gönderildi?" diye tekrarladı.

Başımı salladım. Onlara Yggdrasil'in kaderinin bana bağlı olduğunu da söylediğini anlatmamın imkânı yoktu. Bunu düşünmek bile başımı döndürüyordu ve bu düşünceyi zorla dışarı attım.

"Senin özel olduğunu hep biliyordum," diye mırıldandı Lhoris. "Ne?"

"Saçların. Tamamen geçmişten yoksunsun. Reyna, aranıyorsun."

Bu sözler kendi farkındalığımı pekiştirdi ve beni şaşırtacak şekilde, bundan teselli buldum. "Evet."

"Bundan kaçabileceğinden emin değilim."

"Biliyorum. Ama bu pes ettiğim anlamına gelmiyor." Sözlerimdeki samimiyetin ortaya çıkmasını isteyerek Kara'ya baktım. "Daha fazlasını öğrendiğimde elimizde bir koz olacak. Buradan çıkacağız ama bu kaçarak olmayabilir."

"Yine de bir fırsat çıkarsa..." Lhoris pişmanlıkla konuştu.

"Ah, merak etmeyin. Rehavete kapılmayacağım."

Gülümsedi. "Başka ne oldu?"

Ağız dolusu yemek arasında, elimden geldiğince kısa ve öz bir şekilde onlara atölye gezisini ve baloyu anlattım. Prensle olan etkileşimlerimin ince detayları hariç her şeyi. Ve rüyayı.

"Lütfen bana onun herkesin söylediği canavar olmayabileceğine inanmadığını söyle?" Lhoris sert bir sesle sordu.

"Tabii ki hayır." Bir yanım bunu istemeye başlasa da. Rüyaıyla ilgili anıları dışarıda bırakarak tabağında kalanları yemeye odaklandım. "Biri çantamı çaldı."

Lhoris'in yüzü karardı. "Asa gitti mi?"

Başımı salladım. "Orada olduğunu biliyor olmalılar."

"Yapmış olamazlar. Belki de eşyalarını karıştırdılar ve şansları yaver gitti." Kara konuşurken öfkeli bir nefes verdi ve parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vurdu.

"Yani biri size odanızdan çıkmanız için bir anahtar verdi ve sonra ayı kafesini açtı ve biri de çantanızı çaldı. Sence bunlar aynı kişi mi?"

Ona baktım. "Ayı kafesini mi açtın?"

Başını salladı, ince saçları yanaklarına dökülüyordu. "Evet. Mekanizmayı duyduğunu hatırlamıyor musun?"

"Evet, ama hiç düşünmemiştim..." Olayları zihnimde tekrar canlandırdım ve onun haklı olabileceğini fark ettim. Birisi kafesi kasıtlı olarak açmış olabilirdi. "Bizi tehlikeye atmak için anahtarı bana verdiklerini mi düşünüyorsun?" Frima'nın tüm bu kaçış girişiminin intihara meyilli olduğuna dair sözleri aklıma geldi. Eğer anahtarı bana veren kişi de aynı şeyi düşündüyse, belki de düşündüğüm gibi gizli bir müttefikim yoktu.

"Olabilir. Burada senin gitmeni isteyecek insanlar var mı?"

Homurdandım. "Kraliçe, kesinlikle. Belki Svangrior. Benden gereğinden fazla tutkuyla nefret ediyor gibi görünüyor."

"Peki ya dişi fae?" Lhoris sordu.

Başımı salladım. "O farklı bir oyun oynuyor. Sanırım ona güvenmemi sağlamaya çalışıyor."

"Hiçbirine güvenilmez," diye bağırdı.

"Biliyorum." Sertçe yutkundum, sonra Kara'ya döndüm. "Ee, siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Kara, "Bize burada yapmamız için görevler veriyorlar ama dışarı çıkmamıza izin vermiyorlar," dedi.

"Kimsenin senin r n izlerini görmesi riskini göze alamazlar."

"Ama Kraliçe bunu duyurmak için bir balo d zenlediyse herkes burada olduğunuzu biliyor," dedi. "Neden gizli tutulmak zorundayız?"

"      buradaki herhangi bir köle ya da fae saray mensubu Kraliçe'nin gözüne girmek için bizden birini kullanmaya karar verebilir," dedi Lhoris nazikçe. "Her ne kadar bo ucu olmaya ba lad  n  kabul etsem de burada daha g vendedeyiz."

Penceresiz duvarlara baktım, hem at üzerinde Tait'in köyüne yapt  m yolculuktan hem de balodaki temiz havadan dolayı kendimi suçlu hissediyordum.

"Umarım burada çok kalmazsın," dedim, ancak bu ifadeyi takip edecek hiçbir  eyim yoktu.

"Kesinlikle," dedi Lhoris. "Prens'in senden ne istediği hakkında   renebilece in her şeyi   ren. Gözlerini ve kulaklarını her zaman açık tut. Ve ne yaparsan yap, onların büyüsüne kapılma." Ben başımı sallarken gözleri benimkilere dikilmi ti. Bu büyünün ne kadar güçlü olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 32

A Çok geçmeden Frima'nın yumuşak sesi kapının parmaklıkları arasından seslendi. "Gidelim, Reyna." Ayağa kalktım, önce Kara'ya sonra da Lhoris'e sarıldım.

"Yakında görüşürüz."

"Dikkatli olun," dedi Lhoris.

Ona gülümseyerek, "Denerken öl," diye cevap verdim.

Frima ve ben sessiz koridorlarda yürürken kendimi bundan sonra olacaklar için şaşırtıcı derecede hazır hissediyordum. Karnım toktu, arkadaşlarım güvendeydi ve heykeller hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Ve muhtemelen kendim hakkında daha fazla şey.

Prensi düşünmek kararlılığımı huzursuz bir duygunun işgal etmesine neden oldu, Lhoris'in sert gözleri zihnimde bir uyarı oldu.

Akıl hocam haklıydı.

Elbette Prens Mazrith'e güvenemezdim. Ona bu kadar içgüdüsel tepki vermeme neden olan şey sadece bir fae büyüsyüdü. Ve henüz hiçbirimize karşı zalimce davranmamış olması, yardımına, güçlü ve sağlıklı olmama ihtiyacı olmasından kaynaklanıyordu.

O lanetli rüya ne zaman aklıma gelse bunu hatırlamam gerekiyordu. Lanet olası Fae şarabı.

"Arkadaşlarını görmek hoşuna gitti mi?" Frima beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

"Onlara iyi davranılıyor," diye cevap verdim. Beni içine çekmesine izin vermeyecektim.

"Size söylendiği gibi ." "Hmm."

"Beni minnettarlığınla onurlandırmayacak mısın?"

"Mazrith'e teşekkür etmem gerektiğini söylemiştin."

Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Doğru. O değerli terbiyeni kazanmak için başka bir yol bulmam gerekecek."

Kızgınlık içime işledi. "Kölelerin sana karşı nazik olmasını bekliyorsun ama bunun hiçbir anlamı yok. En azından ben söylediğimde bir anlamı oluyor."

Kıkırdadı. "Maz gibi konuşuyorsun."

Kuzgun oda koridorunun köşesini döndüğümüzde ona ters ters baktım.

Kapımın önüne geldiğimizde, "Aletlerini al, Maz birazdan senin için gelecek," dedi ve kapıyı iterek açtı.

"Beni nereye götürdüğünü sormak için ölüyorsun, değil mi?" Odama girerken söyledim.

Yüzünü düz tuttu ama gözlerinin seğirdiğini gördüm. "Bilmeme ihtiyaç duyduğunda bana söyleyecektir." Kapıyı gerekenden daha sert bir şekilde çarparak kapattı ve ben de onu yemlemenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim.

İçimi çekerek banyo odasına doğru ilerledim ve kapıyı tekmeleyerek açtım.

Donup kaldım.

Kolum kadar büyük bir yılan küvetin kenarından süzüldü. Ve bu gölge yılanı değildi. Su yılanı kadar parlak maviydi ve kalın gövdesini çevreleyen beyaz halkalar vardı. İleriye doğru kıvranırken tıslıyor, çatalı dilini çıkarıyordu.

İçgüdülerim devreye girdi ve kapıyı tekrar çarparak kapattım. Gözlerimi banyo odasının kapısında sabit tutarak, odamın ana kapısına kadar geriye doğru adım atmaya devam ettim.

Sertçe vurarak bağırdım.

"Orada kimse var mı? Odamda bir yılan var ve hiç de dost canlısı görünmüyor!"

Cevap gelmedi.

Banyo odasının kapısında yumuşak bir gümbürtü duyuldu ve ardından kapı gıcırdayarak açıldı. Yılan sürünerek dışarı çıkarken ayak ayak mavi pullar ortaya çıktı ve nabzım hızlanmaya başladı. Bu lanet şey ne kadar uzundu?

Kapıya daha sert vurdum. "Merhaba? Dışarıda kimse var mı?" Yılanın gözleri bana sabitlenmişti ve gece kadar siyahtı.

El yordamıyla kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey aradım ama hiçbir şey bulamadım. Duvar apliklerindeki meşaleler ulaşamayacağım kadar yüksekti ve yılan benimle şöminedeki yanan közler arasındaydı.

Yatağa baktım ve ağır alet rulosunu gördüm. İçinde neşterler ve küçük bir çekiç vardı. O büyüklükte bir yılan ne kadar zarar verebileceklerini ya da onlarla kendimi ne kadar iyi savunabileceğimi bilmiyordum ama hiç yoktan iyidir.

Yavaşça yana doğru bir adım atarak gözlerimi yılan ağına baktım. Hareket etmeyi bıraktı, bunun yerine başını yerden kaldırdı ve havayı tadarak bir o yana bir bu yana salladı.

Tekrar adım attım, yatağıma ve alet rulosuna doğru uzandım. Yılan ileri doğru fırladı, o kadar hızlıydı ki parlak mavi bir bulanıklıktı. Yatağın üzerine atladım, şilteye çarptığımda yuvarlandım.

Ama çok yavaş davrandım.

Ayağımda yakıcı bir acı hissettim ve sonra sertçe geriye doğru çekildim. Yatağa doğru sürüklenirken battaniyeye yapıştım, alet tutmaya çalıştım ama başaramadım. Ayağımdaki acı ızdırap vericiydi, bembeyazdı ve hızla kaval kemiğime doğru yayılıyordu.

Büyük bir gürültüyle taş zemine çarptım ve yılanın pençesinden kurtulmaya çalışarak etrafımda döndüm. Ama dişleri ayağımanın derinliklerindeydi ve her çekişimde acı dayanılmaz hale geliyordu.

Çılgınca döndüm, oturur pozisyona gelmeye çalıştım ve silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Ayağımdaki acı o kadar şiddetliydi ki gözlerimin akmasına ve başımın buğulanmasına neden oluyordu.

Yılanın vücudu etrafında döndü, kuyruğu kaburgalarımın çarptı.

Kuyruk tekrar üzerime, bu sefer omuzlarıma inmeden önce haykırdım ve iki büklüm oldum.

Uzaktan gelen bir patlama sesini, birinin adımın seslenmesinin muffled sesi izledi.

"Reyna?"

"Yardım edin!" Çığlık attım. Kapı kolu tıkırdadı ama kapı kapalı kaldı.

Yılanın kuyruğu tekrar savruldu ve beni yan yatırarak kadar sert bir şekilde yakaladı. Hareket bacağını ve onunla birlikte ayağımı da kaydırdı. Etin yırtıldığını hissettim ve daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi yırtarken görüşümdeki her şey yüzdü.

Kuyruk yüzüme doğru gelirken parlak mavinin bir başka parıltısını gördüm ve onu engellemek için kollarımı zorlukla zamanında kaldırdım. Kapıya vurma sesi kayboldu, yerini kulaklarımda kendi kanımın çarpma sesi aldı. Siyah noktalar önümde yüzüyordu ve acı azalmaya başladı.

Uykum gelmeye başlamıştı.

Yeni bir ses bana doğru sürüklendi. Bir erkek sesi mi? Göz kapaklarım sarktı ve üzerime lezzetli bir sıcaklık yayıldı.

Bir acı sıcacık sersemliğimi yarıp geçti ve bulanık görüşümde havada yükselen, koyu dumanla çevrili parlak mavi bir şey gördüm. Yoksa gölgeler miydi?

Vücudum sarsıldı ve sonra ben de yükseldim. Biri beni taşıyordu, diye düşündüm belli belirsiz.

Uyku hali dakikalar ya da saatler boyunca gelip gitti.

Zaman zaman bir şeylerin acıdığını biliyor ve sıcaklığın geri gelmesini diliyordum. Ama ne zaman , siyah saçlı

Mor çizgileri olan figür yanaklarıma bir tokat attı ve beni rahatsız edici yere geri götürdü.

Birkaç kez konuşmaya çalıştım ama hiç ses çıkmadı. Önemli değildi. Tek söylemek istediğim yorgun olduğumdu. Beni yalnız bırakmaları gerektiğini.

Birkaç kez bana içmem için acı bir şey verildi. Yutkunmak pek işe yaramadı ve omuzlarımdaki eller, sıvının boğazımdan aşağı yuvarlandığını hissedene kadar beni kabaca hareket ettirdi, tıpkı kök nehirlerindeki su gibi, ahşap kanalları boyunca hızla akıyordu.

Nehirler hakkında rüya görmeye başladım. Ulu bir ağacın etrafında akan ve dönen sonsuz nehirler. Ama sonra nehirler değişti. Kırmızıydılar. Kan kırmızısı. Ve baktığım her yerde sudan yükselen Açlıktan Ölenler vardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

I Bir sıçrayışla uyandım, ellerim göğsümü tutuyordu ve alnım ter içindeydi. Büyük nefesler çekerek canavarları aradım ama sadece sıcak duvarlar gördüm ve yanan bir ateş.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamdaki sisi ve ayağımdaki sıkıcı zonklamayı atlatmaya çalıştım.

Odamda bir yılan vardı ve beni ısırmıştı. Biri gelip beni mi aldı? Ve bu oda... Biraz benimkine benziyordu. Bir yataktaydım ama benim odamdakinden çok daha büyüktü. Tüm battaniyeler siyah ve gümüş rengindeydi ve mobilyalar büyük boydu.

Sol tarafımda yarı açık bir kapı vardı ve içinden tanıdığımı sandığım bir koltuğun bulunduğu bir oturma odası görebiliyordum.

Duvarlar bordo değildi. Bunun önemi yavaş yavaş kasvetten süzülüyordu. Duvarları kan renginde olmayan sadece bir odada daha bulunmuştum.

Prens'in odasıındaydım.

Gelip yılanla ilgilenmiş miydi?

Kızgın ayak sesleriyle birlikte kapıdan gelen bir hareket gözüme çarptı ve yorgun gözlerimi odaklanmaya zorladım.

"Bana nerede olduğunu söyle." Bu Prens'in sesiydi ve sesi öfkeliydi.

İki elini havaya kaldırmış, sakallı yüzünde korkuyla bir insan geri geri yaklaştı. "Majesteleri, ben zemini korumakla görevlendirildim, kuzgun odalarını değil. Bilmiyordum _."

Gölgeler maskeli Prens'ten önce ortaya çıkıyor, dönüyor ve dehşete düşmüş adama doğru dalışa geçiyordu. "Bunu ona kimin yaptığını söyle bana." Sesi binlerce yılanın tıslaması gibiydi, güç ve öfkeyle doluydu.

"Majesteleri, ben kimseyi görmedim," diye inledi adam. "Yalan."

"Görevli olduğum merdivenlerden kimse geçmedi, yemin ederim." Gölgeler etrafını sararken omuzlarını kamburlaştırdı. Uzaktan ağlama sesleri geliyordu, yüksek perdeden ve korku dolu.

"Bunu ona kimin yaptığını söyle."

Adam yerden kalkmaya başladı, gölgeler elbiselerinin altından ve yüzünün etrafından akıyordu.

Bir feryat kopardı ve kollarını çırpmaya çalıştı. "Onu görebiliyorum," diye soluk soluğa bağırdı.

"Kimi gördün?"

"Babam. Balta onda..." Adamın gözleri korkudan kocaman açılmıştı ve göğsünden bir hıçkırık koptu. "Durdurun onu!" diye bağırdı. Kollarıyla yüzünü korumaya çalıştı ama gölgeler onları iki yanına sıkıştırdı.

"Bana bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar o sahneyi tekrar tekrar izleyeceksin."

"Kimse yoktu. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

Prens asasını kaldırdı ve adam çığlık attı. "Eğer bana söylemezsen, onu kendim alırım."

Gölgeler adamın kafasına yakınlaştı ve açık ağzına doğru hızla ilerledi.

Nefesim kesildi, korku beni ele geçirdi.

Sonsuz uzunlukta bir saniye boyunca adam havada asılı kaldı, siyah gölge vücuduna akıyordu. Sonra yere yığıldı.

gölgeler Prens'in asasına doğru akıyordu.

"Alın onu," diye bağırdı Prens. Frima ortaya çıktı ve adamı koltuk altlarından tutup kaldırdı. Doğrulurken bana doğru baktı. Ben de duygusuzca ona baktım.

"O uyandı Maz," dedi sessizce ve sonra ortadan kayboldu.

Prens odaya girdiğinde vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi. Geriye doğru kaydım, kendimi sıkı bir top haline getirdim ve kollarımla başımı kapattım.

Hiç bilmediğim bir korku damarlarımda dolaşıyor, uzuvlarımı titretiyor ve beynimi çok yavaşlatıyordu.

"Zehirlenmişsin."

Kolumu biraz oynattım. Parlayan siyah kafatası bana baktı. Başımı tekrar kollarımın arkasına sıkıştırdım.

"Kafamdan uzak dur. Lütfen, lütfen, lütfen. Kafamdan uzak dur." Sözcükler dudaklarımdan tökezleyerek, yasaklanmış bir akış halinde döküldü.

Sessizlik bana cevap verdi. Uzun, acı ve korku dolu bir sessizlik.

Sonunda bakmak için kollarımı tekrar hareket ettirdiğimde, o gitmişti.

Bir topun içinde büzülüp kaldım, böyle bir korku yaşamamanın artçı etkileri beni ayağımda büyüyen ağrı kadar hasta hissettirdi.

Fae'lerle geçirdiğim süre boyunca zalim zorbalıklar, acımasız dayaklar ve acı veren kederler görmüştüm ama hiçbirisi bu kadar aşırı bir tepki yaratmamıştı.

Kendimi bu kadar korkmuş hissettiğimi hatırladığım tek an ilk imgelemi gördükten sonraydı.

Kendimi yılan hakkında, birinin beni öldürmeye çalışmış olduğu gerçeği hakkında düşünmeye zorladım.

Ama yorgun zihnim adamın ağzını dolduran gölgelere ve Prens'in parlayan siyah kafatası maskesine geri dönüp durdu. Soğuk, sert ve tamamen duygusuz.

Öfkelenmeye çalıştım, varsayılan duygumun beni ele geçirmesine, bana güç vermesine izin vermeye çalıştım. Ama çok yorgundum. Kafam çok karıştı.

Gölge Saray'ın Prensi'nin kim olduğunu biliyordum. Söylentiler doğruduydu.

Uyanık kalmaya çalıştım, korku beni uyumanın güvenli olmadığına inandırdı. Ama yorgunluk beni sürükledi, hiçbir adrenalin buna karşı koyamadı.

Uyandığımda Brynja üzerime eğilmişti, parlak gözleri endişeyle doluydu. "Leydim? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Su," diye mırıldandım yutkunurken boğazım düğümlendi.

Bana bir bardak soğuk su uzattı. "Prens çok fazla suya ihtiyacınız olacağını söyledi."

"Teşekkür ." kadarını yuttum.

Başım ağrısa da ayağım daha az ağrıyordu.

Beni bütünüyle yutmuş olan felç edici korku merhametli bir şekilde beni serbest bıraktı, uzuvlarım yeniden çalışmaya başladı, zihnim daha berraktı.

Muhafızların, gölgelerin ve Prens'in maskesinin görüntüleri kafamın içinde çalkalanırken derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Beni zayıf görmüştü. Fiziksel olarak dehşete düşmüş. Korkak, geri çekilmiş ve yalvaran.

"Onun odasında mıyız?" Gözlerimi açmadan Brynja'ya sordum.

"Evet, leydim. Oturma odasında." Kalbim göğsümde tekledi.

Ondan korkamazdım.

Eğer ondan korksaydım, o kazanırdı. Ortaya çıkarsa şansımı asla deneyemezdim.

Denerken öl.

Vazgeçmeyecektim.

Korkularımla yüzleşmek
zorundaydım.

Gözlerimi açtım. "İçeri gelmesini söyler misiniz lütfen?"

Endişeyle başını salladı ve odadan dışarı fırladı. Prens bir saniye sonra içeri girdi.

Yüzünü gördüğümde midem altüst oldu. Maskesi yoktu. Boş ellerini tararken asasının da olmadığını fark ettim. "Bunu ona neden yaptın?" Kelimeleri zorla çıkardım, çıktıklarında rahatlardım.

"Bana yalan söylüyordu. Ve benim gerçeğe
ihtiyacım vardı." "Neden babası hakkında
konuşuyordu?"

"Önemli olan bu değil." "Anlat
bana."

Gözlerimin içine baktı ve içim titrese de kendimi bakışlarımı tutmaya zorladım. "Ona en kötü anısını gösterdim. Bunun bana gerçeği söylemesi için yeterli olmadığını anladığımda, gerçeği ondan zorla aldım."

"Babası baltayla ne yaptı?"

"Reyna, bu önemli değil," diye tersledi ve ben irkildim. Tekrar konuştuğunda sesi daha sakindi. "Önemli olan onun yalan söylüyor olması. Rangvald onun koruduğu merdivenlerden yukarı çıktı."

"Sence yılanı odama Rangvald mı koydu?"

"Bu mümkün. O kanatta görülen diğer tek kişi Svangrior'du."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Üvey annemin koruması altında olduğu için bunu öğrenmek kolay olmayacak."

"Neden gölgelerini onun kafasına gönderemiyorsun?"
Sesimin titremesine engel olamadım ve yanaklarım kızarıırken dişlerimi sıktım.

"O bana karşı korumalı. Tıpkı benim seni Kraliçe'ye karşı koruduğum gibi."

"Sen..." İhtiyacım olan kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Utanç ve öfke beni ateşliyordu ve onu gördüğümde içime dolan korkuyu inkâr edemiyordum.

Parlak gözlerinde gölge dans ediyordu ve iri bir elini çenesine götürerek parmaklarını kirli sakalında gezdirdi. "Zehirlendin. Yılan ısırığı tarafından."

Ayağım battaniyeyle örtülüydü ve beceriksizce ayağımı kaydardım. "Sen... Beni kurtaran... sen miydin?" İsteksizce bitirdim.

"Yılanı öldürdüm ve panzehiri uyguladım, evet. İyileşeceksin ama ayağın acıyacak." Gözlerinden daha fazla gölge geçti. "Zehir başka yan etkilere neden olmuş olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yükselen duygular. Garip rüyalar. Karakter dışı tepkiler."

Sözleri havada asılı kaldı ve ona bakakaldım. Yılan ısırığı yüzünden mi ondan bu kadar korktuğumu söylüyordu?

Utanç içinde umut alevlendi. Bu doğru olabilir miydi?

Onu kafamın içinde düşünmek beni dehşete düşürüyordu. Ama eğer tepkimi korkaklıktan ziyade zehrin bir sonucu olarak görmeye istekliyse...

"Tapınağı ziyaret etmeni istiyorum."

"Ama az önce biri beni bir yılanla öldürmeye çalıştı. Ve ayağım acıyor."

Kocaman vücudu gerildi ve gözleri kısıldı. "Seni kimin öldürmeye çalıştığını bulacağım. Bu arada heykeller üzerinde çalışmanı istiyorum."

Havaya yükselip kaybolmadan önce çenesinde küçük bir altın rün canlandı. Geriye doğru aceleyle bir adım attı. "Hizmetçini göndereceğim. Yikan ve giyin, sonra da tapınağa dönmeliyiz." O gitmeden önce ağzımı açacak vaktim olmamıştı.

Az önce doldurduğu boşluğa sessizce baktım.

Gölge Saray'ın Prensi'nin sırları vardı.

Onun hakkında oluşturmaya başladığım tüm yanlış düşünceler, dürüstlük ve hatta merhamet hakkındaki tüm yanlış fikirler, gardiyana ne yaptığını görünce geri dönülmez bir şekilde ortadan kalktı.

Bağlı nişanım, dünyanın söylediği canavardı. Bu da bir savaşın içinde olduğum anlamına geliyordu.

Bir planı olan her şeye gücü yeten bir fae, geçmiş ve geleceği bilinmeyen alçakgönüllü bir insana karşı.

Ama Yggdrasil halkı savaş için doğmuştur.

Kazanmak için elimden geleni yapardım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

I Ayağımın durumunu incelemek için cesaretimi toplayana kadar birkaç uzun dakika geçti ve battaniyeleri geri çektiğimde midem bulandı. Bu mümkün değildi. çabuk iyileşirdi.

Ayağımın hem üstünde hem de altında iki delik izi vardı. Ayağımın dış tarafındakiler muhtemelen ayağımı kurtarmaya çalışırken yırtılmıştı. Kesiklerin kenarları yanmış gibi siyahtı ve yaraların etrafındaki deri hastalıklı bir gri-yeşildi.

Geçici olarak deliklerden birini dürttüm. Düşündüğüm kadar acımadı. Kesiklerin üzerindeki siyah kabuk kaya gibi sağlamdı ve bir süre daha yokladıktan sonra, çok fazla hareket edersem ya da bot giyersem kanamayacağından emindim.

Yavaşça iki ayağımı da halı kaplı zemine koydum. Beni karşılayan tek şey rahatsız edici bir zonklamaydı, bu yüzden ayağa kalktım.

Ayağımın dış tarafında hafif acı veren bir baskı vardı ama yürümemi engelleyecek kadar değil. Dikkatlice birkaç adım atarak banyo odasını aradım.

"Ah, leydim!" Brynja'nın sesi beni irkiltti ve dengemi kaybederek yatak direğine uzandım. Hizmetçi aceleyle bana doğru koştu. " inanamıyorum ne

oldu. Sen iyi misin?" Yeşil ayağıma baktı ve geri çekildi. "Oh, öyle görünüyor ki..."

"Ben iyiyim," dedim ona.

"Gerçekten mi? Sizin için ne yapabilirim? İş kıyafetleriniz burada." Oturma odasını işaret etti.

"Banyo iyi olur," dedim ona. Yatakta kaldığım saatlerin çoğunda vücudumu soğuk ter kaplamıştı, ya yılan zehrinden ya da lanetli Prens'in neden olduğu ezici korkudan.

Bunu düşündüğümde beklenmedik bir öfke patlaması beni rahatlattı. Korkuyu aşip öfkeye doğru ilerliyordum. Ve öfke çok daha faydalıydı.

Brynja ayağıma ıslatmadan yıkanmama yardım etti ve sonra giyinmeme yardım etti. Kafa bandı yılanla mücadele sırasında karışan saçlarımda kalmıştı ama Voror'un tüyü bu olaydan sağ çıkamamıştı.

Zorba baykuşu görmek istiyordum ama ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordum. Çantamı kimin çaldığını görmüş ve yılanı odama koymuş olabilirdi.

"Brynja, yilandan önce odamın yakınlarında birini gördün mü?"

"Yılan mıydı?" Pembe yanakları solgunlaştı.

"Evet."

Saçlarımı toplarken başını salladı, omuzlarını sanki üzerinde hoş olmayan bir şey varmış gibi salladı. "Yılanlara tahammül edemiyorum leydim. Korkudan bayılırdım."

"Sanırım bayıldım ama zehirden. Yılanlardan hiç bu kadar korkmamıştım," dedim ve şimdi dikkatle çizdiğim ayağıma baktım. "Gerçi sanırım şimdi korkabilirim."

"O halde sizi korkutan nedir leydim?" "Kapana kısılmak."

Aynada bana bilmiş bir bakış attı. "Sanırım çoğu köle bundan korkar," dedi sessizce.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Arkadaşım Kara değil. O bir köle olarak doğdu ve en büyük korkusu bir daha asla kitap okuyamamak."

Brynja bana gülümseyerek, "Kara ile konuşuyordum," dedi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Onların gerçekte kim olduklarını bilen tek kişi benim, arkadaşların," dedi gururla. "Onlara yemeklerini götürüyorum ve yama ve nal gibi küçük işler yapıyorum. Büyük adam, Lhoris, çekiç kullanmakta ustadır."

Brynja beni zaten biliyorsa, Kara ve Lhoris'e göz kulak olması mantıklı geliyordu.

Hiç düşünmeden uzandım ve elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Kara'ya bir kitap kaçırmaya çalışacağım. O çok tatlı."

"Öyle. Burası ona göre bir yer değil."

"Altın Saray'da durum daha mı iyiydi?" Brynja sordu.

Soru retorik değildi; sanki gerçekten soruyormuş gibiydi. "Evet. Atölyemiz vardı ve Kara ile ben rün işaretli olduğumuz için erkeklerin ilgisinden korunuyorduk."

Brynja hafifçe sertleşti. "Pek çok köle bu tür bir korumaya sahip değildir."

"Özür dilerim. gelen her şey için."

Tekrar omuz silkti. "Sizin hatanız değil leydim. Pekâlâ, işte bu kadar." Geri çekildi ve ben de biraz hızlı adımlarla ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim. Benim için yaptığın her şeyi gerçekten takdir ediyorum."

Yanakları pembeleşti. "Rica ederim leydim."

Kapı çalındı ve Prens'in sesini duydum. "Hazır mısınız?"

Kayanın içinden tapınağa giden dar geçit ilk seferden daha az endişe verici değildi. Prens ve ben neredeyse hiç konuşmamıştık, aramızdaki havada rahatsız edici bir sürtüşme uğulduyordu.

Küçük tekne mağaranın içine girdiğinde, suyun içinden yükselen ve heykelleri aşağıda çağılayan şelalenin üzerinde havada tutan bileği görebiliyordum.

Doğruca oraya gittik ve tekneden taş tırmanırken bir nefes aldım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona ters ters baktım. "Hayır."

Yaralı ayağıma bir göz attı, sonra taş kol boyunca yavaşça yürümeye başladı.

Gözlerimi ona diktim ve ayağımın verdiği rahatsızlığı görmezden gelerek eşit bir şekilde nefes almaya gayret ederek yürüdüm. Özellikle yükseklikten korkmuyordum ama uçurumun üzerinde yürüyen birinin ekstra dikkat göstermemesi için meydan okurdum.

Prens hariç herkes.

Avuç içine ve heykellere ulaştığımda içimden yeni bir dizi endişe aktı.

Taşın altında gerçekten altın varsa altın görü inerti ve olduğundan emindim. Ve karanlık imgelemlerin bunu takip edeceğinden hiç şüphem yoktu. Prens'in önünde onlarla nasıl başa çıkacaktım?

Elbette ona yalan söyleyecektim. Ona başka bir şey olduğunu ve bunun çalıştıktan sonra tüm altın verenlerin başına geldiğini söyledim.

Onun imgelemleri bilmesi fikri içimi açıklayamadığım bir korkuyla doldurdu ve bunun onun kafamın içine girmesinden duyduğum korkuyla bağlantılı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Başkalarının bilmesinden bu kadar korktuğum şeyin ne olduğundan emin değildim,

Sadece bunun kendime ait bir sır olarak saklamam gerektiğine dair köklü bir kesinliğe sahiptim.

Taşıdığı alet rulosunu altın-fae heykelinin önüne koyarken beni izledi. "İşinize başlayın."

Heykelin esasına doğru ilerlemeden önce gözlerimi ona diktim.

Büyük bir dikkatle çalışmaya başladım, taşı altından özenle ayırdım. Tenimi alttaki metale sürttüğümde altın görüş bir içeri bir dışarı gidip geliyordu ama asla tam olarak aşağı inmiyor, beni içine çeken transa sokuyordu.

Prens'in derin sesi beni duraksattı. "Gitmeliyim." "Ne?"

Ona döndüm. "Burada kapana kısılacığım. Yapamam. teknenin geçide geri dönmesini sağlayın."

"Sen benim sarayımda bir tutsaksın. Nerede olursanız olun kapana kısılmış durumdasınız."

Ona ters ters baktım ama içten içe gittiğine seviniyordum. Eğer o yokken işimi tamamlayabilirsem, karanlık imgelemler geldiğinde yalnız olacaktım.

"Beni burada ölüme terk etme," diye tersledim, fikrimi değiştirmiş gibi görünerek onun şüphesini uyandırmak istemiyordum.

Gözleri parladı. "Kısa süre içinde döneceğim," dedi ve topuğunun üzerinde döndü.

BÖLÜM 35

I Mağarada mahsur kaldığımı, aşağıdaki uçurumun üzerinde asılı kaldığımı düşündüğümde içimde yükselen endişeyi yuttum.

Kendimi heykele konsantre olmaya zorladım, O dönmeden önce yapabildiğim kadar çok şey yapmak istiyordum.

Yukarıdan gelen yumuşak bir yuh sesi şaşkınlıkla sıçramama ve yukarı bakmama neden oldu. Bir kanat çırpışı oldu ve beyaz bir baykuş karanlığın içinden süzüldü. Yalnız olmadığım için şaşırtıcı bir rahatlama hissettim.

Baykuş heykellere doğru süzüldü ve yüzü olmayan figürlerden birinin üzerine tünemeden önce bana tek bir tüy bıraktı. "Heimskr."

"Lütfen bana Reyna de."

"Hayır. Buranın gücü var."

"Biliyorum. Buraya nasıl geldin?"

"Seni takip ettim. Ne kadar çok taşın içinden geçmem gerektiği düşünüldüğünde kolay olmadı ama üstün becerilerim sizi bulmayı başardı."

"Aferin," dedim ona. "Odama yılanı kimin koyduğunu gördün mü?"

Baykuş dondu kaldı. "Yılan mı?"

"Evet. Beni öldürmek için odama bırakılan devasa mavi yılan."

"Ben yılan görmedim. Saraya döndüğümde odanızda değildiniz. Seni bulduğumda yatağında olduğun fae erkekle insan ilişkilerine daldığını düşündüm."

"Zehirlendim. Bir yılan ısırığıyla. Bu yüzden onun odasındaydım."

Voror kanatlarını çırparak ve ağırlığını değiştirerek, "Yılanlar aşağılık yaratıklardır," dedi.

Gülümsememeye çalışarak başımı öne eğdim. "Onlardan korkuyor musun?"

Öfkeyle tüylerini kabarttı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum!"

"Tabii ki değilsin. Peki ya burası?" Elimi uzatıp heykelleri işaret ettim. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

Başını yavaşça hareket ettirerek her bir heykeli inceledi. "Bunlar beş sarayın fae'leri. Bu ikisinin kim olduğunu bilmiyorum ama,"-durakladı, diğerlerinden çok daha kısa olan heykeli kaldırıp yeniden yerleştirdi-"bunun bir cüce olabileceğini düşünüyorum."

Kaşlarım kalktı. "Cüceler mi? Onların bir efsane olduğunu sanıyordum?"

Gagasını şaklattı. "Bir zamanlar tanrılar ve yüksek fae'ler ne kadar gerçekse onlar da o kadar gerçektir," dedi.

Heykellere tekrar baktım. "Diğer ikisinden biri yüksek fee olabilir mi?"

"Muhtemelen. Buradaki göreviniz nedir?"

Avucumun ortasındaki dairenin üzerindeki yazıyı işaret ettim. "Bu bir çeşit anahtarım olduğunu söylüyor. Ve altın fae heykelinin asasının içinde altın var. Ama bir şeyler doğru değil. Altın bükülmüş."

"Tamir mi ediyorsunuz?"

"Önce taşı çıkaracağım, sonra evet." "Nasıl tamir edeceğini biliyor musun?"

"Altın rünler bana ne yapacağımı söyleyecek."

Baykuş başını tekrar eğdi. "Gölge Saray'ın Prensi'ne yardım etmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?"

Düşünürken dudağımı ısırdım. Voror'a güvenmek için herkesten daha fazla nedenim yoktu. Ama ben güveniyordum. "Burası her ne ise, ben de işin içindeyim. Burası ben daha doğmadan yüzyıllar önce yazılmış. Eğer burada saklı olan her neyse onu ortaya çıkarabilecek tek kişi gerçekten bensem, o zaman belki de bunun bana sağladığı koz beni kaçırmaktan daha ileri götürebilir."

Voror gözlerini kırptırdı. "Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Özgür olmak istiyorum. Saklanmak istemiyorum. Kim olarak doğduğum için öldürüleceğimi veya köleleştirileceğimi bilerek Yggdrasil'de ilerlemek istemiyorum."

"Özgürlüğünüz için ortaya çıkarabileceğiniz her şeyi fidye olarak verebileceğinize mi inanıyorsunuz?"

"Bence kaçmaya çalışmak kadar işe yarayabilir."

"Peki ya özgürlüğünüz karşılığında Gölge Mahkemesi'ne teslim ettiğiniz bilgi daha kötü bir kaderi işaret ediyorsa?"

"Ne gibi?"

"Savaş. Türünüzün geri kalanının özgürlüğünü kaybetmesi." Omuz silktiğini sandığım bir hareketle tüylerini tekrar kabarttı. "Dehşet verici bir felaket."

"Görüyorum ki iyimsersin," diye mırıldandım. Yine de haklıydı. Burada ne tür güçle uğraştığım ya da yanlış ellerde neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ben iyimser değilim. Ben bilgeyim." "İkisi birden olamaz mısın?"

"Kesinlikle olmaz."

"Katılmıyorum."

"Benim kadar zeki değilsin."

Ona kaşlarını çattım. "Bana anlatıp duruyorsun. Ey bilge kişi, sen benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Ben olsam buradaki güç hakkında daha fazla bilgi edinirdim. Sonra da ne kadar değerli olduğuna karar verirdim."

Elimi kalçama koydum. "Peki asayı onarmadan güç hakkında nasıl daha fazla bilgi edinebilirim?"

Voror bir an sessiz kaldı. "Yapamazsın. İşine devam et, sinir bozucu insan."

Altın-fae heykeline geri dönerken başımı salladım. "Biliyor musun, eğer yeterince insan beni böyle çağırmaya devam ederse, bir kompleks geliştirebilirim."

Saatler geçti ve heykelin üst kısmını altına herhangi bir zarar vermeden ortaya çıkarmayı başardım. Hâlâ sadece bir tane bükülmüş tüy görebiliyordum ve nihayet onu düzeltme zamanı geldiğinde içimi küçük bir heyecan kapladı. Bana verilen en iyi neşteri elime alarak ellerimi altın tüylerin üzerine sıkıca koydum ve altın görüşü kucakladım. Yeterince hızlı çalışabilirsem, karanlık görüler geldiğinde Prens'in hâlâ gitmiş olacağını umuyordum. Bu konuda Voror'a yalan söylemek daha kolay olurdu; baykuş kafamın içine giremezdi.

Rünler metalden süzölmeye başladı ve ben de hızla onların büyüüne kapıldım. Gördüğüm normal rünlerden farklı olduklarının belli belirsiz farkındaydım. Nasıl olduğunu tam olarak kestiremiyordum; çizgilerin açısı ve noktaların keskinliğiyle ilgili bir şeydi. İnce bir şey. Yanlış ya da ezici değil. Sadece farklıydı.

Tüyleri düzeltmek için özenle çalıştım, neşterimi dikkatlice yerleştirdim ve parmak uçlarımı tam da rünlerin bana söylediği gibi altının üzerinde gezdirdim. İşim bittiğinde çömelip aletlerimi bıraktım ve altın vizyonun kalkmasına izin verdim.

"Seni çalışırken izlemekten zevk alıyorum," dedi Voror, sesi hafifçe irkilmeme neden oldu.

"Vay canına. Bir iltifat."

"Görünüşe göre onları almakta usta değilsiniz."

"Fazla pratik yapmadım. Bak Voror, rün işaretli çalışmadan sonra olan bir şey var. Kısa bir süre için yoğun ve kesintisiz dinlenmeye ihtiyacım var." Konuşurken sırt üstü yattım ve avuç içlerimi

serin taşa oturdum ve el şeklindeki platformun ortasında oturduğumdan emin oldum. Her an gerçek görüşümü kaybedebilirdim ve bu gerçekleştiğinde kenara yakın bir yerde olmak gibi bir niyetim yoktu.

"Anlaşıldı. Gitmemi ister misin?" "Evet.

Lütfen."

"." Kanatlarının çırpınışı duydum ve gözlerimi kapattım.

İlk dalga beni vurdu. Karanlık. Ve güçlü bir tedirginlik hissi, korku sınırında, ama somutlaştırmak için çok soyut.

Derin bir nefes aldım, ellerimi taşa sürterek kendimi topraklamaya çalıştım.

Ama ikinci dalga geldiğinde nefesim boğazımda .

Bu farklıydı.

Çıglık atan bir kahkaha yoktu. Onun yerine bir kadın ağlıyordu. Ve karanlığın içindeki şekilleri aydınlatan kırmızı parıltılar gümüş parıltılardı.

İmgelem her zaman olduğu gibi hızla kayboldu ve kollarımda tüyler ürperdi. Hayatım boyunca imgelemler hiç değişmemişti. Üçüncüsü her zaman kulakları yırtan bir çıglıkla başlardı. Ellerimi taşın üzerinde ovuşturmayı bıraktım, bunun yerine onları gergin, terli yumruklar haline getirdim.

Bu çıglığı atmayı umut edeceğime asla inanmazdım.

Gelmedi.

Kulaklarımda uzun, çiğ ve hüznü dolu bir feryat yankılandı. İki figür puslu bir şekilde belirdi, bir adam sırt üstü yatan bir kadının üzerine çömelmişti. Her zaman kan kokusu gelirdi, ama bunun yerine çiçek kokusunun farkına vardım. Zambaklar.

Görüntü netleşti ve gözlerimi açtım, panik boğazıma kadar tırmandı.

Açlık Çekenlerin imgelemlerinden nefret ederdim ama farklı bir şey görmek? Bu beni neredeyse başıma gelen her şeyden daha çok şaşırtmıştı.

Dördüncüsü olacak mı?

Karanlık çöktü ve içgüdüsel olarak kollarımı kendime sardım, korku beni pençesine aldı.

Bir yüz belirdi. Her zaman gördüğüm Açlık Çeken değildi. Bir kadındı, yüzü solgun ve bitkin. "Oğlum." Kelimeler karşısında nefesim kesildi. Daha önce hiç böyle sözler duymamıştım. "Gerçekte ne olduğunu öğrenirlerse, senin sonunu getirirler."

Bir erkek sesi cevap verdi, çarpıtılmış ve kederli. "Sensiz sihrim yok. Lütfen. Beni terk etme."

"Benim ölümüm sana beş yıl yetecek. Ama otuzuncu doğum gününe kadar sis اساسını bulmalısın."

"Hayır! Hayır, anne, yapamazsın!" Kadının yüzü gözden kayboldu ve ardından geride kalan yamalı karanlığın içinden gözler parladı.

Altımdaki taşı el yordamıyla ararken görüşüm netleşti.

Şu gözler.

Gri değil altın rengindeydiler ama kime ait olduklarına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Prens.

Dengesizce hareket ettim, aniden yeraltında sıkışıp kalmaktan başka bir yerde olmaya ihtiyaç duydum. Boşluğa, havaya, nefes almak için bir şansa ihtiyacım vardı.

Ayaklarıma doğru tökezledim ve ölümcül bir düşüşün üzerindeki bir platformda olduğumu hatırladım.

Kafam karışmış, klostrofobik paniğimin bir kısmı yerini mantığa bıraktı.

Prensi beklemek zorundaydım. Neredeydi o?

O imgelemdeki gerçekten o olabilir miydi?

Şelaleye döndüğümde, bilek boyunca bana doğru ilerleyen formunu görmeyi bekliyordum.

Beklemediğim şey ise bir adım ötemde duran kapüşonlu figürdü.

BÖLÜM 36

I şaşkınlıkla , ama figür beni sertçe iterken ses kayboldu. Ne olduğunu anlamak için birkaç saniye bile geçmeden kendimi taşa doğru yuvarlanırken buldum.

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve dizlerimin üzerine çökerek yuvarlanmamak için kendimi zor tuttum. Ama saldırganım çok hızlıydı. Bir çizme karnıma sertçe indi ve yeterli bir güçle tekrar yere düşmeye zorlandım.

Kollarımı sallayarak, görüş alanıma giren bir heykele uzandım. Çizme tekrar omzuma değdiğinde kollarımı heykelin tabanına doladım. Gövdem ve bacaklarım savruldu ve kalbimin durduğu bir saniye boyunca vücudumun altında temiz havadan başka bir şey hissetmedim.

Gücümü topladım ve heykeli kullanarak kendimi yukarı çektim. Çizme kollarıma ve ellerime tekme atmaya başladığında içimde bir acı hissettim. Vücudumu salladım, bacaklarımı platforma doğru sallamaya çalışırken acıyı elimden geldiğince görmezden geldim.

Yüksek bir çığlık duyuldu ve kollarıma gelen tekmeler aniden kesildi. Sonunda ayağımı tekrar taş elin üzerine koymayı başardığımda bir tıslama .

Kendimi yukarı kaldırdığımda, Voror'un beyaz kanatlarının siyah pelerinli figürü çılgınca gagaladığını gördüm.

"Kaputu çek!" Titreyerek platforma doğru sürünürken baykuşa bağırdım. Voror tekrar figüre doğru atladı ama figür ona metal ve parlak bir şeyle vurdu. Birbirine değince bir ciyıklama sesi çıkardı, sonra da yön değiştirerek gözden kayboldu.

"Voror!" Ayağa fırladım ama ayağımdaki yaranın acısı beni tökezletti. Kendimi en yakın heykele tutundum, görüşüm altın rengine dönerken tekrar tökezledim.

Kahretsin.

Açıktaki duran altın asayı kapmıştım.

Elimi bıraktığımda bir metal parıltısı gördüm ve figürün bana savurduğu bıçaktan kaçınmak için tam zamanında yana sıçradım. Kapüşonun altındaki yüzü örten siyah maskeyi bir an için görebildim.

"Kimsin sen?"

Cevap vermediler ama bana tekrar tekme attılar. Kalçama saplandılar ve geriye doğru sendeledim. Heykele tutundum, asanın tepesini kavradığımda her şey altın rengine dönüştü. Ancak altın, ağırlığımın ona çarpma kuvvetini kaldıramayacak kadar ve açığa çıkardığım kısım elimde kırıldı. Her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünürken karnım guruldadı, momentum beni geriye, taş elin kenarına doğru götürdü.

Düşerken çığlık atmadım.

Saçlarım yüzümün önünde savrulurken suyun çarpma sesi kulaklarımı doldurdu. garip bir sükûnet çöktü ve kendimi garip bir şekilde şanslı hissettim, doğru düşmekte olduğum kesin ölüm yerine mağaranın dikenli tavanını görebiliyordum. Her şey altındı. Hâlâ asanın tepesini tutuyordum ve bir şekilde altın görüşle öleceğim uygun görünüyordu.

Bir şey yan tarafıma çarptı ve havada döndüm.

Dudaklarımdan bir şok çılgılığı kaçtı ama nefesimi yakalamak çok zordu, çok hızlı düşüyordum. İnce havada dönerken altımda karanlık bir havuz parladı, sonra beyaz bir bulanıklık tekrar bana çarptı.

Voror mu?

O ne yapıyordu?

Yine bana vurdu ve döndüğümde altımdaki suyu tekrar gördüm, ancak bu sefer bir kısmı daha karanlıktı. Ve daha yakındı. Dönmeye devam ederken midem bulanıyordu ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Her an suyun yüzeyine çarpabilirdim. Çarpmanın beni öldüreceği kesindi. Ve eğer öldürmezse, aşağıdaki kayalar öldürecekti.

Voror, ben çarpmadan sadece bir saniye önce tekrar yan tarafıma çarptı.

Sadece suya çarpmadım. Sırtım yumuşak bir şeye çarptığında tüm nefesim vücudumu terk etti. Umutsuzca ciğerlerime hava almaya çalışırken zaman dondu, sonra kıyafetlerimden su sızmaya başladı.

Batıyordum.

Sonunda hava boğazımdan içeri girebildi ve ben de kollarımı açarak sersemliği üzerimden atmaya çalıştım.

Yabani otların üzerindeydim. Düşmemi engelleyen kalın bir yosun tabakası yüzeyde yüzüyordu.

Bacaklarımı tekmeledim, su donuyordu. Her şeyi altın renginde görüyordum. Asa parçasını cebime sokarak kendimi suyun içine ittim, yabani otlara takılıp sürüklenmekten korkuyordum.

Şaşkınlıkla etrafıma bakıp Voror'u aradım.

Beni itti, böylece otların üzerine düşecektim. Baykuş hayatımı kurtarmıştı.

Onu, mağara duvarındaki karanlık bir çatlağın üzerinde, şelalenin üzerine düştüğü kayaların karşı tarafında süzülürken gördüm. Gürültü sağır ediciydi ve kendimi bir tür gerçeküstü rüya yaşıyormuş gibi hissediyordum. Her parçam

ağrıyordu ve bacaklarıma attığım her tekme vücudumdan daha fazla enerji çekiyordu.

Yine de akıntı beni çatlağa doğru götürüyordu ve elimden geleni yapmaya çalışarak buna izin verdim. Taş ele baktım ama o kadar yüksekteydi ki mağaranın tavanında sadece karanlık bir leke gibi duruyordu.

Az önce beni kim öldürmeye çalışmıştı? Mağarayı nereden biliyorlardı ki? Sadece bilmekle kalmayıp, suyu içmeyi, gizli kapıyı açmanın bir yolunu bulmayı ve havuzun kenarından taşınmadan bileğe doğru geçmeyi de biliyorlardı.

Kayadaki yarığa ulaştığımda Voror kükredi. Elimde tüyü yoktu, o yüzden konuştuğunu duyamadım ama karanlık yarığa doğru eğildi. Onu takip etmem gerektiğini düşünerek peşinden yüzdüm.

Akıntı şiddetlendi ve beklediğimden çok daha hızlı ilerlerken bir şaşkınlık çığlığı beni terk etti. Geçit kayaların arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu, ancak benim için yeterince genişti. Uzunlarım sürekli sert kayalara takılıyor, derimi çiziyor ve yırtıyordu.

Bir yaş gibi görünen tünel boyunca savrulurken tüm dikkatim başımı suyun üzerinde tutmaya odaklanmıştı. Saf adrenalinle koşuyordum, yorgunluk beni suyun altına sürüklemekle tehdit ediyordu. Vücudumun pes edeceğini düşündüğüm her an yukarıdan bir yuh sesi duyuyor ve çabalarımı iki katına çıkararak ağrıyan bacaklarımı tekmeliyor, çizilen ve kanayan kollarımı sallıyordum.

Bedenim tam mücadeleyi bırakmaya hazırken, geçit keskin bir şekilde büküldü. Soğuk, keskin kaya duvarına doğru itildim ve sonra ışığı gördüm. Kayanın içinden geçen tünel açılıyordu.

Dağdan aşağıdaki devasa nehre fırlatıldığımda önce rahatlardım, sonra korkuya kapıldım. Düşüş

Düşündüğüm kadar uzaktı ama tüm vücudumun suya batması için yeterliydi. Soğuk su tarafından yutulduğumda şok içinde gözlerimi açtım ve hemen acımaya başladılar. Kalan tüm gücümü toplayarak tekrar yüzeye çıkmaya zorladım.

Başım sudan çıkar çıkmaz bir çığlık duydum ve gözümü kırpıştırarak baykuşu aradım. Bulanık, kasvetli çevremdeki tek beyaz leke oydu ve yarı kör bir şekilde ona doğru yüzdüm. Ne mutlu ki çok geçmeden ayaklarım yüzeyin altında bir şeyi tekmeledi.

Yerde.

Tökezledim, ayağım zonkluyor ve dizlerim taşlı yüzeyi kazıyarak adeta pençelerimle karaya çalışıyordum.

Kum olduğunu düşündüğüm bir yere yığıldım ve nefes nefese sırtüstü yuvarlandım.

Uzuvlarım bir at kadar ağırmış gibi hissediyordum. Beyaz bir tüy yanımdan aşağı süzüldü ve elimi onu kavrayacak kadar kaldırdım.

"Voror."

"Reyna. İyi misin?"

"Hayır. Hayır, iyi değilim. Ama senin sayende hayattayım."

"Bakır saçlı altın vericiye yardım etmek benim görevim," dedi gururla.

"En iyi yardımcı," diye nefes aldım.

"Az önce seni kimin öldürmeye çalıştığını biliyor musun?" "Hayır. Sen biliyor musun?"

"Hayır."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Hayır. yırtıcı hayvanların kokusunu alabiliyor ve seslerini duyabiliyorum." Sarayın dışındaydım.

Bunun farkına varmak vücudumda bir parça enerji yarattı ve kendimi doğrulmaya zorladım.

Geniş bir nehrin kenarındaki küçük bir sahildeydim. Su yolunun her iki yanında budaklı ağaçlar yükseliyor, alacakaranlıkta gökyüzü yıldızlarla parıldıyor ve

sadece ışık. Dağ arkamda belirdi ve tepedeki sarayı görmek için boynumu eğmek zorunda kaldım, aşağı inerken sırtları süsleyen ışıltılı kasabalar.

Eğer tapınak sarayın altında, dağın ortasındaysa, o zaman dibe kadar düşmüş olmalıydım ve sonra kanal beni dışarı taşımıştı. Başladığım yerden çok ama çok uzaktaydım.

Uzaktan gelen bir uğultu dönüp arkama bakmamı sağladı. Neyse ki bir gün önce içinden geçtiğimiz ağaçlar kadar çarpık ve ürkütücü görünmeyen sık ağaçlar belirdi.

"Ne tür yırtıcıların kokusunu alabiliyorsun?" Voror'a sordum. "Kurtlar. Ayılar. Bazılarını tanımlayamıyorum."

Sadece sarayın dışındaki yırtıcılara karşı dikkatli olmam gerekmiyordu. Gölge Saray'dan herhangi bir insan bir rune-işaretli bulursa, onu anında öldürürdü.

"Hiç insan var mı?"

"Sanmıyorum. Yine de kanamanız var ve bu etoburların dikkatini çekecektir."

Kollarıma baktım ve pamuktan daha sağlam bir şey giymiş olmayı diledim. Gömleğimin kolları parçalanmış, yırtılmış ve düzinelerce küçük çizikten dolayı kanla lekelenmişti. Kalın yün pantolonum daha iyi durumdaydı, sadece dizlerinin etrafında birkaç yırtık vardı ve deri botlarım ve vücut sargım iyi dayanmıştı.

"Temizlenmek ve dinlenmek için güvenli bir yere ihtiyacım var. Fikri olan var mı?"

"Bir ağaca çıkmayı öneririm."

"Çünkü sen bir kuşsun."

"Çünkü kurtlar ağaçlara tırmanamaz. Yakınlarda bir sürü var ve sanırım yaklaşıyorlar."

37. BÖLÜM

R Bir ağaçta oturmak tahmin ettiğimden daha rahat oldu. Voror beni rahatlıkla alabilecek büyüklükte bir tane bulmuştu, bir criss-

Ağır dalların kesişmesi yerden oldukça yüksekte sağlam bir platform oluşturuyor.

"Ayılar buraya çıkabilir mi?" Yere bakarken sordum. Ağacın gölgesinin içi çok daha karanlıktı, alacakaranlık gökyüzünün ışığının çok azı içeri giriyordu.

"Bazıları olabilir, evet."

Sıkıca sıkıştığım yerden birkaç metre ötedeki bir dalın üzerine tünemiş olan ona baktım. "Burada güvende miyiz?"

"Böyle bir ayı gelirse sizi uyaracağım."

"Teşekkürler." Bir hışırtı sesi duydum ve vücudum gerildi.

"Bir fare."

"Nereden biliyorsun?"

"Görme yeteneğim mükemmeldir. Diğer duyularım da öyle. Hepsi seninkilerden üstündür."

"Oh. Güzel."

Baykuş başını yavaşça çevirdi. "Büyü duyun hariç."

"Altın vizyonu mu kastediyorsun?" Birden cebimdeki asanın ağırlığının vardım.

"Evet. Altınla çalıştıktan sonra sana ne oluyor?"

Yutkundum. "Yorulдум."

"Ve bu yorgunluk için yalnız kalmayı mı tercih ediyorsunuz?" sesi şüpheyle çıkıyordu.

"Evet. Başkalarına zayıflığımı göstermekten hoşlanmam." "Ah," dedi, yatıştırılmış bir şekilde.

"Anlıyorum."

Gözlerimi kapattım ve saldırgan bana endişelenecek çok şey vermeden hemen önce gördüğüm imgelemin ayrıntılarını hatırlamaya çalıştım.

Bu Prens olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, annesi miydi?

Yoksa karanlığın içinden çıkan figür, kadın ve oğlu her kimse onları öldürmeye gelen adam mıydı?

Gerçekte ne olduğunuzu öğrenirlerse, sizi bitirirler.

Prens'ten bahsettiğine dair hissettiğim kesinliğe engel olamıyordum. Bir sır sakladığını biliyordum. Yoksa neden derisinden altın rünler süzölüp dursun ki?

Otuzuncu yaş gününden ve bir sis açısından bahsetmişti. Sis asası diye bir şey hiç duymamıştım. Ama Prens'in bulmak için beni kullanmak istediği şey bu olabilir miydi?

Yorgunluk dalgaları üzerime çöktü ve net düşünmemi zorlaştırdı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Voror kafamın içinde söyledi.

"Kaçmamaya karar vermiştin ama işte buradasın. Özgürsün."

Hayatım için yüzmeyi bıraktığım andan itibaren aynı düşünce kafamın içinde uçuşuyordu.

Sarayın dışındaydım. Ama her şey değişmişti. "Özgür değilim."

"Bağlı değilsin." Bu söz üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ben tam olarak buyum. Bağlıyım. Prens'e." Voror bana göz kırptı. "Mecazi anlamda mı diyorsun?"

"Sihirli bir şekilde. Ben onun bağlı nişanlısıyım." Uzun bir nefes verdim. "Ben de arkadaşlarıma bağlıyım. Onlara zarar gelmeyeceğine dair bir söz verdim. Bu sözü buradan tutamam."

"Saraya dönmek niyetinde misiniz?"

"Eğer kaçarsam, beni bulurlar. Prens bunu açıkça belirtti. Arkadaşlarım öldürülecek. Ve bununla yaşayabilsem bile - ki yaşayamam - ve Prens'ten kaçabilsem bile - ki bundan şüpheliyim - senin gizemli fae kadının muhtemelen ortaya çıkacaktır," dedim omuz silkerek. "Bundan kaçamam."

Baykuş başını yavaşça hareket ettirdi. "Katılıyorum. Yerine getirmen gereken bir kaderin var. Kaderden kaçılmaz."

Gözlerimi kapattım. "İşte size söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle. Biraz uyuyacağım ve yeterince güçlendiğimde Gölge Saray'a geri döneceğiz."

Voror'un gözcülüğü ve ağırlığımı taşıyan dalların verdiği güvenle saniyeler içinde uyuyakalmıştım. Yorgunluk bundan emin olmamı sağladı.

Kolumdaki keskin bir his beni derin uykumdan uyandırdı.

"Reyna." Voror'un zihinsel sesi doğru gelmiyordu. Benim Vücudum kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu ama zihnim çabucak uyandı. "Sorun nedir?" Karanlıktı, gelen düşük ışık bile Gökyüzünden gelen ışık daha sönük görünüyordu ve baykuşun beyaz şeklini ancak seçebiliyordum.

"Bir şey geliyor."

"Kurtlar mı? Ağaçlara tırmanabilen ayılar mı?"

"Hayır. Çok daha kötü bir şey." Sesi... korkmuş gibiydi. Midem düğümlendi. "Ne?"

"Umarım yanıliyorumdur ama kokusu.... Korkarım ki bu çok açık."

Tenim üşüdü. "Pis koku mu?" Uzaktan gelen bir çatırtı uzun bir uluma takip etti.

"Reyna, burada kalıp saklanmalı mısın yoksa kaçmalı mısın bilmiyorum."

Gözlerim karanlığa alışıyordu ve kanatlarının çırpınışını görebiliyordum. Bir uluma daha duyuldu.

bir ıglağa dönüştü, sonra tamamen kesildi. İçimden buz gibi bir korku aktı.

"Voror, lütfen. Ne geliyor?"

"Açlıktan lenler."

Kulaklarıma kan hücum etti, derim korkuyla karıncalandı.

"Hayır. Olamazlar."

"Burada kal." Kanatlarını çırparak ağağtan yükseldi.

"Voror!" Tısladım ama gitmişti. Tyne vurdum

Pantolonumun bel bandına soktum, sonra olabildiğince sessiz bir şekilde aşağıdaki orman zeminini görebileceğim daha iyi bir pozisyona yuvarlandım.

olmalı. Yıllardır kimse Açlık 'i görmemişti.

Kök nehrinde gördüğünden başka, diye düşündüm, sertçe yutkunarak.

Ve imgelemlerinde gördüklerin.

Yukarıdan gelen hışırtılar nefesimi kesmişti, sonra Voror dalların arasından aşağı szld.

"Yanlış alarm mı?" Umutla fısıldadım.

"Onlardan kaamayacaksın."

Üzerime bir uyuşukluk çöktü. "Gerçekten onlar mı?"

"Evet. şimdiye kadar bir arada grdğmnden çok daha fazlası." Baykuşun sesi en az benim hissettiğim kadar ciddi ve korkmuştu.

"Odin bize yardım et. Ses ıkarmazsak belki yanımızdan geçip giderler."

"Yaralarınızın kokusunu alabilecekler."

"Ne?" Ağağ dallarının arasından aşağıdaki ormana baktım, kalbim göğsümde sertçe atıyordu. Gözüme bir hareket ilişti ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Karanlık bir şey ağağların arasında sarsılarak hareket ediyordu.

İnsansı form sadece siyah bir siluetti, tek bacağını sürükler gibi hareket ediyordu, sağ omzunda belirgin bir kamburluk vardı.

Ağağların arasından bir feryat duyuldu ve vücudumdaki her kas kaskatı kesildi.

Ağaçların arasında daha fazla figür belirdi, hepsi de beceriksizce hareket ediyordu.

Birdenbire çürümüş bir el altımdaki dalların arasından fırladı ve ben de tekmeyi bastım. Nefesim o kadar kısa geliyordu ki başım dönüyordu. Neredeyse kör edecek kadar yoğun bir korku tüm duyularımı sarmıştı.

Soğuk, yapışkan parmaklar bileğime dolandı ve sertçe çekti.

"Voror!" Daldan koparılırken çığlık attım. Elimini uzatıp bir şeylere tutunmaya çalıştım ama tutuşum çok güçlüydü. Aşağı doğru çekilirken ağaç kabukları uzuvlarımı tırmaladı ve daha sert dallara çarparak sekti.

Ben çırpınırken feryatlar kulaklarımı doldurdu ve koku çok baskındı. Çürümüş et ve kokuşmuş tatlılık. Bacağımdaki kavrama gevşedi ve ayaklarım yere değdi, görüşüm hala karanlık yapraklı dallar tarafından engelleniyordu.

Koştum.

Karanlıkta tam olarak göremiyordum ve tek bildiğim yaratıklar tarafından kuşatıldığımdı; burada bir göz, orada açık bir çene, dikilmiş bir kol ya da iskelet deliği ben koştukça kaybolmadan önce ortaya çıkıyordu.

Bana ayak uydurdular. Kıyafetlerimden tutuyor, omuzlarımdan çekiyor, her ilerlediğimde beni geri çekiyorlardı. Bu bir oyundu. Kaçmama izin vermişlerdi. Beni avlıyorlardı, yiyecekleriyle oynuyorlardı.

Etrafımızı kalın ağaçlar sarmıştı ve onların elinden her kurtulduğumda bir gövdeye çarpıyordum. Ayaklarım bir kök yumağına takıldı ve dizlerimin üzerine çöktüğümde üzerime dehşet çöktü.

Beni yakalamışlardı.

Denedim. Ayağa kalkmaya çalıştım. Koşmaya devam etmek için.

Ama bir anda üzerime çullanıp ışığı engellediler. Kırmızı ağızlar, çürümüş eller, heyecanla tıkırdayan açık dişler. Onlardan biri olacaktım.

Etimi yiyip beni parçalara ayıracaklardı. Diğer kurbanlarından kalanlarla beni tekrar dikeceklerdi.

Ve ben de onlardan biri olurdum.

Dondurucu soğuk üzerime çöktü ve bunun son olduğunu biliyordum. Korku bunun için uyanık kalmama izin vermiyordu. Acı omzumun kanadını yırtarken bilinçsiz olmak için dua ettim.

Ama gelmedi. Soğuk şiddetlendi ve sonra feryatlar daha da yükseldi.

"Kaçın!"

Kükreyen kelime içime çarparken, uyuşuk korku gerçeklikle savaştı. Beni çekiştiren eller ve dişler yok oldu. Canavar kalabalığının arasından ışık tekrar sızdı.

"Reyna, beni duyuyor musun? Koş!"

Prens.

Etrafımı saran Açlıktan Ölenler tıslayarak ve dişlerini gıcırdatarak döndüler.

Siyah yılanlardan oluşan bir patlama yerden fışkırdı ve Açlıktan Ölenlerin etrafına dolandı. Sendeleyerek ayağa kalktım ve körlemesine döndüm. Karanlıkta gözüme beyaz bir ışık ilişti ve çırpınan canavarların arasından geçerek Voror olması için dua ettiğim şeye doğru koşmaya başladım.

Baykuşa ulaştım, üzerine konduğu ağaca çarptım ve nefes nefese kalırken onu kavradım.

"O güçlü. Ama yeterince güçlü olup olmadığını bilmiyorum." Döndüm, midem bulanıyordu, adrenalin içime işliyordu.

Prens Mazrith açıklıkta duruyordu ve onu görmek nefesimin kesilmesine neden oldu.

O lanet olası bir tanrıydı.

Gözleri karanlığın içinde buz beyazı gibi parlıyordu, asası gümüş gibi parlıyordu ve asasıdan gölgeler dökülüyordu. Daha fazla yılan olarak katılaştılar, iğrenç yaratıkların etrafını sardılar ve onları yere sürüklediler. İçlerinden biri kendini ona doğru fırlattı ve asadan bir gölge süzüldü. Gölge akımı asaya ulaştığında

Yaratık göğsündeki açık deliğe girdi. Açlıktan Ölen dondu, sonra da patladı.

Ağacın gövdesini daha sıkı kavradım ve kendimi ona bastırdım. "Bana yeterince güçlü görünüyor," diye fısıldadım.

Bir ses karanlığın içinde şarkı söyledi ve Prens hareketsiz kaldı.

"Altın Olanlar, Karanlık Olanlar, Aç Olanlar," diye şarkı söylüyordu kadın sesi. "Çok parlak, çok kör, çok aç."

Açlıktan yere mihlayan gölge yılanları parçalanmaya başladı ve Prens hırladı. Asasından daha fazla gölge döküldü ve iğrenç yaratıklar yeni bir ses çıkarmaya başladı, kıs kıs gülen bir çığlık. Ses tekrar konuştuğunda dizlerimin bağı çözüldü ve uzakta, sık ağaçların arasında bir figür gördüm.

Prens kadar büyük bir figür. "Acıktınız mı? Majesteleri?"

"Krallığımı terk edin!" Prens kükredi.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Yemek, yemek, yemek ve asla doymanın verdiği mutluluğu hissetmemek." Küçük bir kahkaha attı. "Belki de biliyorsundur. Neye özlem duyuyorsunuz, majesteleri? Et mi? Kemik mi? Düşmanlarınızın çığlıklarını mı?"

Figür, çoğu yeniden ayağa kalkmış ve bana ya da Prens'e bakmakta olan Açlık Çekenler'den yirmi adım ötede durmuştu. Korku ayaklarımı olduğum yere sabitlemişti. Prens Mazrith, "Krallığımı terk edin, hemen," diye tısladı.

"Kızı bize ver."

Midem altüst oldu ve tüylerim diken oldu. "Ona asla sahip olamayacaksın."

"Onu geri alabilirsin. Onunla işimiz bittiğinde." "Ona asla sahip olamayacaksın," diye hırladı Mazrith. Gölgeler etrafına yayıldı ve sonra Açlık Çekenlerin kalabalığını batırdı.

Birden bir şey göremeyecek kadar karanlık oldu. Feryatları, çığlıkları ve Prens'in kükremelerini duyabiliyordum ama hiçbir şey göremiyordum.

"Kalk! Kalk!" Arayan Voror'du ve el yordamıyla arkamdaki ağacın gövdesine ulaştım, herhangi bir yön bulabildiğim için minnettardım. Zihnim korku ve kafa karışıklığı içinde yüzüyordu. Kesin olarak bildiğim tek şey onlardan kaçamayacağımdı.

Kendimi umutsuzca ağaca doğru çekerken yeni bir kükreme duyuldu.

Bu kükremeyi daha önce de duymuştum.

Omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım ve omzunda altı metre olan bir ayının ağaçların arasından geçerek figüre doğru ilerlediğini gördüm. Tıpkı Jarl gibi omuzlarında ve kollarında gümüş şeritler parlıyordu.

Devasa bir gümbürtü duyuldu ve ardından ayı figüre çarptığı anda ormanda ışık patladı. Başımı çevirdim, kendimi ağacın gövdesine bastırdım ve gözlerimi acı verici derecede parlak ışıktan korudum. İmgelemlerimde duyduğum sese tıpatıp benzeyen bir feryat başladı ve sonra aniden kesildi. Bir çatırdama sesini, insan sesine benzeyen bir inilti izledi.

Yavaşça arkamı döndüm.

Prens artık bir açıklık olan yerde duruyordu. Görünüşe göre bir yangın ağaçları kavurmuş, yirmi ya da daha fazla Açlık Çeken'in patlamış parçaları etrafındaki yanık zemini kaplamıştı.

Devasa ayı arkasında, uzakta bir cesetten bir şeyler koparıyordu.

Dehşete kapılmış gözlerimi tekrar Prens'e çevirdim. Alev alev yanan buz mavisi gözleri benimkilere dikilmişti. "O geliyor," dedi.

"Kim?"

"Kraliçe. Kaçın."

Sonra yere yığıldı.

okuduğunuz için teŖekkrler!

Kuzgunlar ve Harabeler Divanı'nı okuduğunuz için çok teŖekkr ederim, umarım beđenmiŖsinizdir! Ve uçurum için biraz zgnm :)

Hikaye, [buradan edinebileceğiniz Açgözlülük ve Altın Mahkemesi](#)'.bir sonraki kitap olan nde devam ediyor

Ayrıca [elizaraine.com adresindeki haber bltenime](#). kaydolursanız, sanat eserlerine ve hikaye fikirlerine özel ilk bakıŖların yanı sıra ücretsiz kısa hikayeler ve sesli kitaplar da edinebilirsiniz

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.